CESARE PAVESE

GÜZEL YAZ

1950
STREGA ÖDÜLÜ

ROMAN

Çeviri: EREN CENDEY

CAN

3. BASKI

CESARE PAVESE

GÜZEL YAZ

La bella estate, Cesare Pavese

© 1949, Giulio Einaudi editöre, Torino

© 1998, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1998

3. basım: Ocak 2013

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-510-835-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

CESARE PAVESE

GÜZEL YAZ

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Eren Cendey

Cesare Pavese'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Tepedeki Ev, 1995
Yoldaş, 1996
Leuko ile Söyleşiler, 1996
Ay ve Şenlik Ateşleri, 1997
Senin Köylerin, 1998
Yalnız Kadınlar Arasında, 1998
Ağustosta *Tatil,* 1 999
Tepelerdeki *Şeytan*, 2000
Yaşama Uğraşı / *Günlükler 1935-1950,* 2005

CESARE PAVESE, 9 Eylül 1908’de Torino yakınlarında, Santo Stefano Belbo köyünde doğdu. Yaz aylarını bu köydeki çiftliklerinde geçirdiği için bu köy ve çevresindeki kırlar, tepeler Cesare Pavese’nin ilk şiirlerine ve olgunluk döneminin en başarılı romanı olan Ay ve Şenlik *Ateşlerine* esin kaynağı oldu. Torino Üniversitesinde edebiyat okudu, İngiliz ve Amerikan edebiyatıyla yakından ilgilendi. 1933'te kurulan Einaudi Yayınevi’nde görev aldı, anti-faşist çalışmaları yüzünden 1935’te tutuklandı, bir yıl hapis yattı. 1950’de yazarlık hayatının doruğuna ulaştı, ama özel hayatında yalnız ve bunalımlıydı. 1950’de *Güzel Yaz (Tepelerdeki Şeytan, Yalnız Kadınlar Arasında* ve *Güzel Yaz*’ın bir arada yayımlandığı kitap) adlı kitabına verilen Strega Ödülü’nü aldıktan sonra Torino’da bütün özel kâğıtlarını yok etti ve bir otel odasında uyku hapı alarak yaşamına son verdi.

EREN CENDEY, İtalyan Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü’nü bitirdi. Italo Calvino, Cesare Pavese, Valerio Massimo Manfredi, Niccolö Ammaniti, Susanna Tamaro, Roberto Calasso, Ermanno Cavazzoni, Marlo Morgan ve Dino Buzzati gibi yazarların pek çok eserini Türkçeye kazandırdı.

I

O dönem, sürekli bir şölendi. İnsanın kendinden geçmesi için evden çıkıp yolun karşısına geçmesi yeterliydi; her şey öylesine güzeldi ki, hele geceleri, herkes yorgunluktan eve ölü gibi döndüğünde bile, hâlâ bir şeylerin olmasını, bir yangının çıkmasını, evde bir bebeğin doğmasını ya da aniden güneşin doğup bütün insanların sokağa dökülerek kırlara, hatta tepelerin ardına kadar yürümesini beklerdi. “Sağlıklısınız, gençsiniz,” diyorlardı, “gencecik kızlarsınız, bir tasanız yok, besbelli.” Hatta onlardan biri olan, hastaneden topal olarak çıkan, evde yiyecek lokması olmayan Tina bile, vara yoğa gülüyordu ve bir akşam ötekilerin peşinden koşarken, uyumanın eğlenceyi çalan bir sersemlik olduğunu söyleyerek, oracıkta durup ağlamaya başlamıştı.

Ginia da bu tür tasalara kapılsa bile hiç belli etmiyordu, ama birinin peşine takılıp onun evine gidiyor, onunla paylaşacak sözü kalmayana dek konuşuyor, konuşuyordu. Artık ne diyeceğini bilemez olunca, bunun yalnızlıktan bir farkı olmadığını düşünüp ayrılma zamanının geldiğini anladığında, tek başınalığını dert etmeden, huzur içinde eve dönüyordu. En güzel geceler ise doğal olarak cumartesilerdi, çünkü gece dansa gittiklerinde, ertesi sabah geç saatlere dek uyuyabileceklerini bilirlerdi. Ama mutlu olmak için daha azı da yetiyordu, bazı sabahlar Ginia işe gitmek için çıktığında, yürüyeceği iki adım yol onu sevindiriyordu. Ötekiler şöyle diyorlardı: “Geç dönersem, uykusuz kalıyorum, geç dönersem evdekiler başıma kakıyorlar.” Ama Ginia asla yorulmazdı, geceleri çalışan erkek kardeşini de, gündüzleri uyuduğu için yalnızca akşam yemeklerinde görebiliyordu. Öğle saatlerinde (o eve girdiğinde Severino yatakta döneniyor olurdu] Ginia, sofrayı kurar, evin seslerine kulak kabartarak, lokmaları yavaş yavaş çiğneyerek açlığını bastırırdı. Boş evlerinde hep olduğu gibi, zaman pek yavaş akardı ve Ginia lavaboda onu bekleyen bulaşıkları yıkayacak, biraz da temizlik yapacak zamanı bulur, sonra pencerenin altındaki divana uzanır, yandaki odadan gelen saatin tik taklarına dalar giderdi. Bazen iyice karanlık olsun ve kendini daha da yalnız hissetsin diye kepenkleri de indirirdi. Nasıl olsa Rosa saat üçte merdivenlerden iner, Severino’yu uyandırmamak için, Ginia kalkıp ses verene dek kapıyı yavaşça tıklatırdı. Sonra birlikte çıkarlar ve tramvaya binerlerdi.

Ginia ve Rosa’nın birlikte yürüdükleri o kısacık yoldan ve saçlarındaki İncili yıldızdan başka ortak hiçbir noktaları yoktu. Ama bir seferinde bir vitrinin

önünden geçerlerken Rosa, "İki kardeş gibiyiz," demişti ve Ginia, o yıldızın sıradan bir şey olduğunu anlamış ve kendi de bir işçiye benzemek istemiyorsa, şapka takması gerektiğini düşünmüştü. Hâlâ ana babasına bağımlı olan Rosa, kim bilir kaç para olan o şapkalardan alamazdı. Ginia'yı uyandırmak için geldiğinde, çok geç olmamışsa Rosa da içeri girerdi ve Ginia, ortalığı toplamasına onun da yardım etmesini isterdi,, bir yandan da bütün erkekler gibi evi derli toplu tutmak nedir bilmeyen Severino'ya gülerlerdi kıs kıs. Rosa da "Senin kocan," diyerek bu şakayı sürdürürdü; ne var ki, Ginia çoğunlukla bunalır ve "Bir evin tüm sorumluluğunu yüklenip, bir erkeğe sahip olamamak hiç de hoş değil," derdi. Aslında Ginia bunu şaka olarak söylerdi -çünkü o saatte evin sahibesi olarak yalnız kalmak en büyük keyfiydi- ama Rosa'ya da arada sırada artık çocuk olmadıklarını anımsatmak gerekirdi. Rosa sokakta bile nasıl davranılacağını bilemez, olur olmaz davranışlarda bulunur, kikirder, ikide bir arkasına bakardı. Ginia da ona çarpardı. Ama birlikte dansa gittiklerinde, Rosa gerekliydi, çünkü herkese sen diye hitap eder, öylesine delişmen hareketler yapardı ki, tüm çevredekiler, Ginia'nın daha nitelikli bir kız olduğunu fark ederlerdi. Yalnız yaşamaya başladıkları o güzelim yılda, Ginia kısa sürede, onu ötekilerden farklı kılan şeyin ev içinde de yalnız olması -Severino sayılmazdı- ve daha on altı yaşında, bir kadın gibi yaşayabilmesi olduğunu fark etti. Bu yüzden, saçına o yıldızı taktığı sürece onu eğlendiren Rosa ile birlikte gezmeye razı oldu. Bütün mahallede canı istediği zaman Rosa kadar şapşal olabilen kimse yoktu. Gülerek havaya bir bakışı vardı ki, herkesin ilgisini çekerdi; akşam boyunca komiklik olsun diye yapmayacağı, söylemeyeceği şey yoktu. Üstelik de bir horoz gibi kavga ederdi. "Neyin var Rosa?" derdi biri, orkestranın çalmasını beklerken. "Korkuyorum," (gözleri yuvalarından fırlardı bunu söylerken); "Şu arkada gözlerini bana dikmiş bir ihtiyar gördüm, dışarıda beni bekliyor. Korkuyorum." Öteki buna inanmazdı. "Deden olmalı. Aptal." "O zaman gel, dans edelim." "Hayır, çünkü korkuyorum." Ginia iki tur döndükten sonra, ötekinin şöyle bağırdığını duyardı. "Sen terbiyesizin tekisin, cadının tekisin, yok ol ortalıktan. Fabrikaya geri dön!" Bunun üzerine Rosa güler, ötekileri de güldürürdü, ama Ginia, dans etmeyi sürdürürken, bir kızı bu duruma sokanın aslında fabrika olduğunu düşünürdü. Bunu anlamak için, tanışmak amacıyla bile bu şakalara başvuran teknisyenlere bakmak yeterliydi zaten.

Arkadan grubunda bunlardan biri varsa, gece inmeden kızlardan birinin öfkeleneceği, hatta daha sersem biriyse ağlayacağı kesindi. Rosa'ya yaptıkları gibi onunla da alay ederlerdi. Bu kızları kıra götürmeye uğraşırlardı. Bunlarla tartışmaya da olanak yoktu, hemen savunmaya geçmek gerekirdi. Ne var ki işin güzel bir yanı da vardı; bazı geceler şarkı söylerlerdi; hele ki uzun boylu,

sarışın bir genç olan ve işsiz dolaşmasına karşın parmaklarında hâlâ kömür karası lekeler taşıyan Ferruccio gitarıyla gelirse, keyifler tamam olurdu. O kocaman ellerin böylesi-ne becerikli olması olanaksız gibi gelirdi insana ve Ginia bir tepeden hep birlikte inerlerken, onu koltuk altlarından tutan bu ellere, gitar çalarken bakmamaya özen gösterirdi. Rosa, Ferruccio'nun bir iki kez onun hakkında soru sorduğunu iletmişti, ama Ginia onu şöyle yanıtlamıştı: "Ona söyle, önce tırnaklarını temizlesin." Bir sonraki karşılaşmalarında Ferruccio'nun güleceğini sanmıştı, ne var ki Ferruccio ona bakmamıştı bile.

Ne var ki günün birinde Ginia, iki eliyle mantosunu ilikleyerek atölyeden çıktı ve kapıda hoplayıp zıplayan Rosa'yı karşısında buldu. "Ne var?" "Fabrikadan kaçtım." Tramvaya kadar kaldırımda beraber yürüdüler; Rosa, konuşmaz olmuştu. Canı sıkılan Ginia ise ne diyeceğini bilemiyordu. Tramvaydan inip eve yaklaştıkları sırada Rosa, fısıldayarak, ama keyifsizce gebe olduğunu sandığını söyledi. Ginia ona aptal, dedi ve köşede kavga ettiler. Rosa yalnızca korktuğu için böyle davrandığından konu hemen kapandı, ama bu arada Ginia ondan daha tedirgindi, çünkü kandırıldığını, ötekiler eğlenirken, kendinin küçük bir kız çocuğu gibi evde oturduğunu, hırs nedir tanımayan bu Rosa'nın bile neler becerdiğini düşünüp kuruyordu. "Ben daha değerliyim," diyordu kendi kendine Ginia, on altı yaş çok erken. O kendini harcamak istiyorsa, kendi bileceği iştir. Böyle diyordu, ama bu düşünce aklına takıldıkça hüzünlenmeden edemiyordu, çünkü bütün ötekiler ona haber vermeden kırları boylamışlardı. Oysa yalnız yaşadığı halde, bir erkeğin eli bile onun yürek çırpıntılarını artırıyor, nefesini kesiyordu.

Bir öğleden sonra gene birlikte çıkarlarken, "O gün neden gelip bana anlatmıştın?" diye sordu Rosa'ya. "Ya kime söyleseydim ki? Çok heyecanlıydım." "Peki bana neden daha önce söylemedin?" Rosa, şimdi sakin olduğundan gülüyordu, adımlarını yavaşlatarak, "Söylenmemesi daha iyidir, anlatmak uğursuzluk getirir," dedi. Ginia ise şöyle düşünüyordu: "Aptalın teki. Şimdi gülüyor, ama o zaman kendini öldürmeyi düşünüyordu. Hâlâ bir kadın sayılmaz, işte o kadar." Bu arada yalnızken de, yoldan gelip giderken de, hepsinin genç olduğunu, bir düzene girebilmek için hemen yirmi yaşlarına gelmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Bütün bir akşam boyunca Ginia, Rosa'nın sevgilisi Pino'yu seyretti. Yamuk burunlu, bilardo oynamaktan başka bir şey bilmeyen, işi gücü olmayan, ağzını büzüp konuşan, ufak tefek bir gençti. Ginia, Rosa'nın onun ne kadar alçak biri olduğunu anlamasına karşın sinemaya neden hâlâ onunla geldiğini anlayamıyordu. Hep birlikte sandala bindikleri o pazar, Pino'nun pas tutmuş gibi

görünen çilli sırtını görmüştü ya, bu hiç aklından çıkmıyordu. Şimdi olan biteni bildiğinden, o gün Rosa'nın onunla ağaçların altına indiğini anımsıyordu. Ne aptallık etmişti anlamamakla. Ama Rosa daha aptaldı ve sinema kapısında, bunu onun yüzüne bir kez daha söylemişti. Sandalla pek çok kez gezmişlerdi, gülüyor, çiftlerle dalga geçiyorlardı; Ginia ötekilere dikkat etmekten Rosa ile Pino arasında olup biteni fark etmemişti. O sıcak öğle saatinde teknede o ve topal Tina yalnız kalmışlardı. Rosa da dahil olmak üzere tüm ötekiler kıyıya inmişler, bağrışıp çağrışmışlardı. Tina iç eteğini ve bluzunu çıkartmamış, Ginia'ya, "Eğer kimse gelmezse ben de soyunup güneşlerim," demişti. Ginia ona gözcülük edeceğini söylemiş ama kulaklarını kıyıdaki seslere ve sessizliğe dikmişti. Durgun suyun üstünde bir süre her şey suspus olmuştu.

Tina güneşin altında uzanmış, kalçalarına bir havlu sarmıştı. Ginia da kıyıya inip çıplak ayaklarla otların üstünde birkaç adım atmıştı. Bütün ötekileri peşine takan Amelia'nın sesi artık duyulmuyordu. Aptal Ginia da saklambaç oynadıklarını düşünüp onları aramamış ve sandala geri dönmüştü.

II

Amelia’nın başka türlü bir yaşam sürdürdüğü bilinirdi hiç olmazsa. Onun erkek kardeşi teknisyendi, ama o, arada sırada, o yaz akşamlarında ortaya çıkıyordu. Amelia pek kimsede güven uyandırmıyordu, herkesle gülüp eğleniyordu, çünkü on dokuz yirmi yaşlarına gelmişti. Ginia, onun boyunu bosunu pek beğenirdi, çünkü bacaklarında ince çoraplar gerçekten pek de hoş duruyordu. Ne var ki mayoyla bakıldığında Amelia’nın kalçaları oldukça genişti ve yüz çizgileri bir atınkini anımsatıyordu. Bir gece Ginia, onun giysisini incelerken, “İşsizim,” dedi ona, “bu yüzden bütün gün giysi modellerine kafa yorabiliyorum. Senin gibi terzi yanında çalışırken giysi biçmeyi öğrenmiştim. Ya sen, biliyor musun biçki yapmayı?” Ginia, işin hoş yanının giysiyi diktirmek olduğunu düşünürdü, ama bunu ona söylemedi. O akşam birlikte bir tur attılar, Ginia hiç uykusu olmadığından ve yatmayı düşünmediğinden ona evine dek eşlik etti. Yağmur yağdığından asfalt ve ağaçlar yıkanmışlardı: İnsan, yüzünde bir serinlik hissediyordu.

“Gezmeyi seviyorsun,” diyordu Amelia ona, gülerek. “Ya kardeşin Severino ne diyor buna?” "Severino bu saatte çalışıyor. Bütün sokak lambalarını o yakıyor ve kontrol ediyor.” “Demek âşık çiftlere o ışık tutuyor. Nasıl giyiniyor peki? Lambacı giysisi mi?” “Hayır, tabii ki değil.” dedi Ginia gülerek, “O merkezde sigortaları kontrol ediyor. Geceyi bir makinenin karşısında geçiriyor.” “Siz yalnız mı yaşıyorsunuz? Sana karışmıyor mu o?” Amelia, herkesi tanıyan insanlara özgü bir neşeyle konuşuyordu ve Ginia da ona çekinmeden sen diyebiliyordu. “Çoktan beri mi işsizsin?” diye sordu.

“Bir işim var. Resmimi yaptırıyorum.”

Bunu, şaka eder gibi bir ses tonuyla söylemişti, bu yüzden Ginia ona dönüp baktı.

"Nasıl resim yaptırıyorsun?”

"Yüzümü, profilimi, giyinik, soyunuk. Buna modellik yapmak deniyor.”

Ginia onu konuşturmak için, şaşırmış gibi davranıyordu, ama Amelia’nın sözünü ettiği şeyin ne olduğunu pekâlâ biliyordu. Yalnızca bunu kendisine anlattığına hayret etmişti, çünkü Amelia hiç kimseye bu işinden söz etmemişti ve bu sırrı, kapıcılarla konuşan Rosa ortaya çıkarmıştı.

“Gerçekten bir ressamın yanma mı gidiyorsun?”

“Gidiyorum,” dedi Amelia. "Ama yazın dışarıda resim yapmak onlara daha ucuza geliyor. Kışın da poz verip çıplak durmak insanı üşütüyor ve yüzden hiç çalışılamıyor.”

"Sen soyunuyor muydun?”

“Eh, tabii,” dedi Amelia.

Sonra Ginia’nın omzuna kolunu atarak, şöyle dedi:

“İş olarak iyidir, çünkü sen hiçbir şey yapmadan, yalnızca konuşulanları dinlersin. Bir ara harika bir stüdyosu olan bir ressama giderdim, insanlar geldiği zaman çay içerlerdi. İnsan öylece durmayı, sinemadan daha iyi, bir stüdyoda öğreniyor.”

“Sen poz verirken içeri giren olur muydu?”

“İzin isterlerdi. En iyisi kadın ressamlardır. Kadınların da nü çalıştıklarını bilir miydin? Bir kızın çıplak resmini yapmak için para ödüyorlar. Acaba neden kendileri aynanın karşısına geçmezler soyunup? Hani erkek model kullansalar anlayacağım.”

“Belki erkek de kullanıyorlardır,” dedi Ginia. “Yapmadıklarını söylemiyorum zaten,” dedi Amelia, binanın kapısında durup ona göz kırptı. “Ama bazı modellere iki katı para ödüyorlar. İşte o da bambaşka bir dünya olduğu için öyle hoş bir dünyadır.”

Ginia, ona neden arada sırada kendini ziyarete gelmediğini sordu ve sonra yalnız başına gecenin sıcağı ile kuruyan parıltılı asfaltta tek başına yürümeye koyuldu. “Daha yaşlı olduğundan neler anlatıyor, kendi hakkında,” diye düşünüyordu Ginia mutlulukla. “Ben onunki gibi bir yaşam sürdürsem, daha kurnaz davranırdım.”

Ginia günlerin geçip gittiğini ve Amelia’nın onu ziyarete gelmediğini fark edince biraz hayal kırıklığına uğradı. Demek ki o akşam onunla dostluk etmek değildi niyeti, “Ama o halde,” diye düşünüyordu Ginia, “bu konuları herkese anlatıyor ve gerçekten de pek sersemce davranıyor. Belki de beni her duyduğuna inanan küçük bir kız sandı.” Ve Ginia da bir akşam pek çok kişiye bir dükkânda bir tablo gördüğünü ve modelin Amelia olduğunu tahmin ettiğini anlattı. Buna herkes inanmıştı, ama Ginia onu bedeninden tanıdığını, çünkü model çıplakken, ressamların modelin yüzünü değiştirdiklerini bildiğini anlatmak istedi ısrarla. “O kadar düşünceli davrandıklarını hiç sanmam,” dedi Rosa ve bu saflığı

yüzünden onunla alay ettiler. “Ben, bir ressam tablomu yapıp üstüne de para ödese pek sevinirdim,” dedi Clara. Bunun üzerine Amelia’nın güzel olup olmadığını tartışmaya başladılar ve Clara’nın erkek kardeşi, onlarla sandal gezisine çıktığından, kendinin bile çıplakken Amelia’dan daha güzel olduğunu söyledi. Herkes gülmeye koyuldu,

Ginia bir şeyler açıklamaya çalıştıysa da onu kimse dinlemiyordu: “Güzel olmasa, ressamlar onu model olarak kullanmazlar ki.” O akşam Ginia çok utandı ve öfkeden ağlayacak raddeye geldi; ama günler gelip geçmeyi sürdürdü ve Ginia, Amelia ile tekrar karşılaştığında -tramvaydan inerken- konuşarak birlikte yürüdüler. Ginia o gün Amelia’dan daha şıktı, elinde şapkası ile yürürken, dişlerini göstererek gülüyordu.

Ertesi sabah Amelia, onu görmeye geldi. Hava müthiş sıcak olduğundan kapı ardına dek açıktı ve evin loşluğunda oturan Ginia, kendi görülmeden onu fark etti. Karşılıklı sevinç gösterilerinde bulundular, kepenkleri ardına kadar açtıktan sonra Amelia şapkasını havada savurarak çevresine bakındı. "Bu eşik düşüncesi çok hoşuma gitti,” dedi Amelia. “Sen şanslısın. Bizim evde buna olanak yok, çünkü bodrum katında oturuyoruz.” Sonra Severino’nun uyuduğu odaya doğru baktı ve “Bizim ev panayır yeri gibi. İki odada beş kişi yaşıyoruz, kediler de işin cabası,” dedi. Saati gelince birlikte çıktılar ve Ginia ona şöyle dedi: “Kendi bodrum katından sıkıldığın zaman, bana gelsene; biz burada rahatız.” Amelia’nın ailesi hakkında kötü düşündüğünü sanmasını istemiyordu, ama onunla birbirlerini anladıklarına seviniyordu. Amelia ona ne evet ne hayır dedi, ama tramvaya binmeden önce bir kahve ısmarladı. Sonra, ertesi gün birbirlerini görmediler, daha sonraki gün de. Derken bir akşam çıkageldi, şapkasını takmamıştı, sedire oturup bir sigara istedi gülerek. Ginia bulaşık yıkamayı bitirmek üzereydi, Severino da tıraş oluyordu. Delikanlı ona bir sigara verdi ve ıslak elleriyle yaktı, sonra üçü sokak lambalarından söz ederek şakalaşıp güldüler. Severino çıkmak zorundaydı, ama bu arada Ginia’ya çok geç saatlere dek oturmamasını öğütledi. Amelia, onun neşeli bir yüzle evden çıkışını seyretti.

“Dansa gittiğin salonunu hiç değiştirmez misin?” dedi Ginia’ya. “O delikanlılar iyi hoş, ama biraz sıkıcı. Senin kız arkadaşların gibi.”

İkisi de şapkalarını takmadan çıktılar, konuşa söyle-şe kent merkezine doğru yürümeye başladılar, birer dondurma aldılar ve bunları yalayarak insanlara bakıp gülüştüler. Amelia ile her şey daha basitti, hiçbir şeyin önemi yokmuşçasına eğleniyorlardı ve sanki o akşam pek çok olay olabilirmiş gibi bir halleri vardı. Ginia, şu yirmi yaşındaki yılışık tavırlı Amelia’ya güvenebileceğini biliyordu. Amelia, sıcaktan çorap bile giymemişti; bir dans salonunun yakınlarından

geçerlerken Ginia içerde müziğin pek alçak tondan çalındığı, hani masalarda minik lambacıkların bulunduğu türden bir yer olduğunu görüp, Amelia ile buraya girmek zorunda kalacağını düşünerek ürktü. Böyle bir ortamda hiç bulunmamıştı, heyecanla nefesini tuttu. Amelia, şöyle dedi: “Yoksa buraya girmek mi istiyorsun?"

“Hava çok sıcak ve uygun bir giysimiz yok,” dedi Ginia. "Gezinelim, daha iyi.”

“Benim de canım çekmedi,” dedi Amelia, "peki ama ne yapalım? Herhalde köşede durup, gelen geçenle alay edip gülmek istemiyorsun?”

“Ya sen ne yapmak istersin?”

“Kız olmasak otomobilimiz olurdu ve bu saatte göllere gidip yüzebilirdik.”

“Yürüyüp çene çalalım,” dedi Ginia.

“Tepeye çıkıp, şarap içip şarkı söyleyebiliriz istersen. Şarap sever misin?”

Ginia buna hayır derken, Amelia salonun girişine bakıyordu. “Gene de bir bardak içelim. Gel haydi. Canı sıkılanın suçu kendindedir.” İlk karşılarına çıkan kahvede birer küçük bardak şarap içtiler, dışarı çıktıklarında Ginia havanın serinlemiş olduğunu fark etti, yazın da içkinin insanın kanını ısıtmasının hoş bir şey olduğunu düşündü. Bu arada Amelia ona bütün gün bir şey yapmayanın hiç olmazsa akşamları oyalanmaya hakkı olduğunu, ne var ki insanın bir yandan da zamanın geçmesinden ürktüğünü ve bu kadar çabalamaya değip değmeyeceğini düşünüyordu. “Sana da böyle olmaz mı?” “Ben yalnızca işe gitmek için koşturuyorum,” dedi Ginia, “eğlenmeye o denli az zaman ayırıyorum ki, düşünmeye zamanım bile olmuyor.” “Sen gençsin,” dedi Amelia, “ben çalışırken bile yerimde duramıyorum.”

“Poz verirken, kımıldamadan duruyordun ama,” dedi Ginia yürürken.

Amelia gülmeye başladı. “Hiç de öyle değildi. En gözde modeller ressamı delirtenlerdir. Arada bir kımıldamazsan senin ona poz verdiğini unutur ve sana bir köle gibi davranır. Koyun olanı, kurtlar yer.”

Ginia buna hafif bir gülümsemeyle yanıt verdiyse de, bir sözcüğün, boğazını şaraptan daha çok yaktığını hissediyordu. İşte bunun üzerine Amelia’ya, gidip açık havada oturup, bir bardak daha şarap içmeyi önerdi. "Tabii, iyi olur,” dedi Amelia. Şaraplarını barın bankında oturup içtiler, çünkü böylesi daha ucuza geliyordu.

Ginia’ya şimdi daha da çok ateş basmıştı ve çıkarlarken Amelia’ya utanıp

sıkılmadan soruverdi: “Sana bir şey soracaktım. Seni poz verirken seyredebilir miyim?” Yolda bir süre daha söyleştiler, Amelia şimdi gülüyordu, çünkü modeller, ister çıplak, ister giyimli olsun, yalnızca bir erkeği ilgilendirirdi, başka bir kızı değil. Model kımıldamadan dururdu, bunda seyredecek ne vardı ki?

Ginia, ressamı onun resmini yaparken görmek istediğini söyledi: renklerin kullanımını hiç görmemişti, hoş bir şey olmalıydı. “Bugün, yarın olsun demiyorum,” diyordu, “zaten şu ara işin yok. Ama günün birinde bir ressam çağırırsa, beni de götürür müsün?” Amelia bunun üzerine bir kez daha güldü ve istediği buysa, ressamların nerede çalıştığını bildiğini ve istediği zaman onu götürebileceğini söyledi. “Ama dikkat et, hepsi serseridir," dedi. Şimdi Ginia da gülüyordu.

Sonra kendilerini bir banka oturur buldular; gelen geçen yoktu, çünkü saat ne erken ne de geçti. Akşamı, tepedeki bir dans salonunda sona erdirdiler.

III

O akşamdan sonra, Amelia, sık sık onu alıp çıkmak ya da oturup çene çalmak için geldi Ginia'ya. Odaya girip yüksek sesle konuşmaya başlıyor, Severino'yu bir türlü uyutmuyordu. Rosa, öğleden sonraları Ginia'yı çağırmak için uğradığında, ikisini çıkmak üzere hazırlanmış olarak buluyordu. Amelia sigarasını bitiriyor -o da oradaysa- ve ona Pino'sundan söz etmiş olan Rosa'ya öğütler veriyordu. Anlaşılan kendi kapıcı dairesinden pek memnun değildi ve bütün gün yapacak başka şeyi de olmadığından, onların dostluğu ile yetiniyordu Amelia. Yalnızken dalga geçtikleri Rosa'nın anlattıklarına inanmazmış gibi yapıp yüzüne gülüyordu.

Ginia, Amelia'nın bu kadar şen olmasına karşın gerçekte zavallı bir şeytan olduğunu anladığı zaman onunla samimiyetini derinleştirdi. Ginia, artık bunu, onun gözlerine ya da pek kötü boyanmış ağzına baktığında bile görebiliyordu.

Amelia, çorapsız dolaşıyordu, bunun nedeni de çorabı olmamasıydı; sürekli o şık giysiyle geziyordu, ama bundan başka giysisi zaten yoktu. Ginia da şapkasız çıktığı zaman kendini daha çılgın hissettiğini fark etti. Bunu hemen anlayan Rosa'ya da şimdi sinir oluyordu, "insan giysisini yırtıp yatağa girecekse," diyordu Rosa, "bari bunu yaptığına değecek bir yaşantı sürmeli." Ginia, Amelia'ya pek çok kez neden poz verme işine dönmediğini sormuştu, Amelia da ona yanıt olarak, insanın iş bulması için işsiz olmaması gerektiğini söylemişti.

Bütün gün bir şey yapmamak, serinlik inince gezintiye çıkmak, vitrinlere bakarken, herkesi kendine baktıracak denli şık olmak, herhalde güzel bir şey olmalıydı. "Böyle özgür olmak, beni yalnızca öfkelendiriyor," diyordu Amelia. Ginia, onun hoşuna giden şeyleri anlatmasını dinlemek için üste para bile verebilirdi, çünkü gerçek samimiyet bir başkasının arzularını öğrenebilmektir ve arzular aynı olursa, o kişi artık pek heyecan uyandırmaz olur. Ama Ginia, akşamüstleri o sokak kemerlerinin altlarından geçerlerken, Amelia'nın da kendi baktığı şeylere baktığından emin değildi. Şu şapkayı ya da şu giysiyi çok beğendiğinden asla emin olamazdınız, her an Rosa'yla alay ettiği gibi gülebilirdi o vitrindekilere. Bütün gün yalnızken ne yapmak istediği konusunda bir şey anlatmazdı, bir şeyler söylese bile bunlarda ciddi değildi. "Hiç dikkat ettin mi, birini beklerken insanın önünden ne çok domuz suratlı ya da tavuk bacaklı insan geçiyor? Çok eğlenceli bir şey bu." Amelia belki şaka yapıyordu ama belki

de zamanını böyle geçiriyordu ve Ginia, o akşam onun resminin yapılışını seyretmek istediğini söylediğinde, Amelia'nın önünde kendini ne kadar küçük düşürdüğünü düşünüyordu.

Şimdi birlikte çıkarlarken, nereye gidileceğine Amelia karar veriyordu ve Ginia da onu hoşnut ederek, peşine takılıyordu. O dans salonuna gene gittiklerinde bir önceki kez o kadar çok eğlenen Ginia ne lambaları ne orkestrayı tanıyabildi, yalnızca açık balkon kapılarından gelen serinlik hoşuna gitti. Aşağıya masaların yanma inecek kadar şık hissetmiyordu kendini ve bunu söylemek istiyordu, ama Amelia ona, sen diye hitap eden bir delikanlıyla konuşmaya dalmıştı ve müzik bittiği an bir başkası ortaya çıkıverdi; Amelia onlara el salladı ve dönerek şöyle dedi: "Bu tip senin peşinde mi?" Bunun üzerine Ginia, birisi tarafından tanınmaktan pek hoşnut oldu, ama delikanlı o anda yok oldu ve Ginia ile dans etmiş olan sevimsiz bir tip, onları fark etmeden yanlarından geçip gitti. Ginia'ya öyle geliyordu ki, bir önceki akşam, ancak nefes almak için yerlerine oturabilmişlerdi, oysa bu akşam uzun süre pencerenin altında beklemek zorunda kaldılar ve en önce yerine oturan Amelia yüksek sesle şöyle dedi: "Bu da bir tür eğlence." Tabii, o salonda bulunanların hiçbiri Amelia'dan daha da şık değildi ve pek çoğunun çorabı yoktu ama Ginia özellikle garsonların beyaz ceketlerine bakıyor ve dışarının otomobil dolu olduğunu düşünüyordu. Sonra bu kalabalığın arasında Amelia'nın ressamının da olacağını sanmakla aptallık ettiğini anladı.

O yıl havalar o kadar sıcak gidiyordu ki, her akşam çıkmak gerekiyordu ve Ginia, şimdiye dek yazın nasıl bir şey olduğunu anlamadığını düşünüp her akşam bulvarlarda gezinmenin keyfini çıkarıyordu. Bazen, bu yazın asla bitmeyeceğini sanıyor, bazen de mevsimin değişmesiyle bir şeyler yaşanacağını ve bugünlerin tadını çıkarmak gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden artık Rosa ile o eski dans salonuna ya da sinemalara gitmiyordu ama bazen tek başına çıkıp kent merkezindeki sinemalardan birine koşuveriyordu.

Amelia, böyle bir şey yapabiliyorsa, o neden başaramasındı ki?

Amelia bir akşam ona geldi ve tam çıkarlarken şöyle dedi: "Dün iş buldum."

Ginia şaşırmadı. Bunu bekliyordu. Sakin sakin ne zaman başlayacağını sordu. "Bu sabah başladım bile," dedi Amelia, "iki saat." "Memnunsun," dedi Ginia.

Sonra ona ne tablosu yaptıklarını sordu. "Tablo değil, benim resimlerimi yapıyor. Yüzümü çiziyor. Ben konuşuyorum ve o bir profil çiziktiriyor. Uzun süreli bir iş değil." "Yani poz vermiyor musun?" dedi Ginia. "Sen

ne sanıyorsun,” dedi Amelia, "poz vermek yalnızca çıplak soyunup öylece oturmak mıdır sence?”

"Yarın gene gidecek misin?” diye sordu Ginia.

Amelia, ertesi gün ve birkaç gün daha gitti oraya. Sonraki bir akşam, gülerek bunu anlatırken, ressamın hiç yerinde durmadığını ve kıza, böyle yürüyerek, dolaşarak resmini yapan bir ressam görüp görmediğini sorduğunu söylüyordu. "Bu sabah çıplak bir resmimi yaptı. Titiz ve parça parça çalışan ressamlardan bu,” diyordu. "Ama dört beş parça çizimi kâğıda döktükten sonra, sana gereksinmesi kalmayan tiplerden.” Ginia adamın nasıl biri olduğunu sordu, Amelia buna yanıt olarak, “Ufacık tefecik bir erkek,” diye yanıt verdi. “Nasıl buldun onu?” “Tamamen bir rastlantı oldu,” dedikten sonra ekledi Amelia, “yarın gel beni al.” Cumartesi öğleden sonra oraya birlikte gitmeye karar verdiler.

O öğleden sonrası, güneşin altında yürüdükleri yol boyunca Amelia, Ginia’yı güldürdü. Sarmal çıkan bir merdiveni tırmandıktan sonra loş bir salona girdiler, odanın ta dibindeki perdelerin arasından biraz gün ışığı süzülüyordu. Ginia’nın kalbi hızla çarpıyordu, merdivenin son basamaklarında duralamıştı. Amelia yüksek sesle, "Günaydın,” diye bağırmış ve loş ışığın altında odanın tam ortasına dek yürümüştü. Perdelerin arasından çıkan adam, -şişman ve kır sakallıydı- ellerini sallayarak, "Üzgünüm kızlar, bugün çıkmam gerekiyor,” dedi. Üzerinde beyaz, kocaman bir önlük vardı, dönüp perdeyi biraz aralayınca, önlüğün kirden sapsarı olduğu ortaya çıktı. “Bugün, kızlar, çalışmanın sırası değil. Bugün canım temiz hava çekiyor.”

Ginia, bulunduğu basamaktan kımıldamamıştı bile. Karşıdan vuran ışıkta, uzaktan Amelia’nın bacaklarını görüyordu. Yavaşça, sanki kendine söylercesine, “Amelia, haydi gidelim,” diyordu.

“Benimle tanışmak isteyen küçük arkadaşın bu mu yoksa? Ama bu gerçekten küçük bir kızmış. Gel de ışıkta bir göreyim seni.”

Ginia, gönülsüzce son basamağı da çıktı, onun yaşlı mı, yoksa kurnaz mı olduğu belli olmayan gri ve meraklı gözlerini üzerinde hissediyordu. Amelia’nın da sesini işitti bu arada, o da sıkkın bir edayla, “Ama randevumuz vardı,” diyordu.

“Ne yapalım,” dedi öteki. “Ne yapalım? Sizler de yorgunsunuz. İnsan sakin kafayla çalışabilir. Sana dinlenmen için zaman verdiğim için sevinmiyor musun?”

Bunun üzerine Amelia gidip bir sandalyeye oturdu ve perdelerin loşluğunda, Ginia, bu ikisinin birbirine bakışmalarının ne kadar uzun sürdüğünü bilemedi. O adamın şaka yaptığını sanıyordu ama derdi onlarla değildi, hâlâ Amelia ile konuşuyor, kesik kesik, ona “Ne yapalım yani?” diyordu sürekli. Derken aniden o küçücük boyuyla geriye koşup perdeleri açtı. Kocaman boş odada taze kireç ve boya kokusu vardı.

“Terledik,” dedi Amelia, “bari bize serinletici bir şeyler ver. Değil mi Ginia?” O bunu söylerken, sakallı adam, yeniden dönüyor ve gökyüzünü gören büyük pencereleri açıyordu. Amelia, bacak bacak üstüne atmış, ona bakıp gülüyordu. Pencerenin önünde bir şövale, tuvalde ise, öylesine atılmış ve karıştırılmış renkler vardı. "Şimdi şöyle güzel ışık varken çalışmayacaksın da ne zaman çalışacaksın acaba?” dedi Amelia. “Eminim, beni başka bir modelle aldatıyorsun.” “Seni bütün dünya ile aldatıyorum,” diye bağırdı yere eğilen ressam. "Sen kendini bir bitkiden ya da bir attan daha mı değerli sanıyorsun? Ben gezinirken de çalışıyorum, ne sanıyorsun sen?” Bunu söylerken şövalenin altındaki bir kutuyu karıştırıp, eline geçen kâğıtları, fırçaları, kutuları, havaya fırlatıyordu. Amelia, sandalyeden kalkıverdi, şapkasını çıkardı ve Ginia’ya döndü. “Neden arkadaşımın bir eskizini çizmiyorsun,” dedi gülerek. “Hiç kimseye poz vermedi şimdiye dek.”

Ressam döndü. “Şu anda yapmakta olduğum şey de o zaten,” dedi gülerek. “Yüzündeki anlatım, ilgimi çekiyor.”

Elindeki kurşunkalemle Ginia’nın çevresinde dolaşmaya başladı, başını öne eğmiş, sakalını kaşıyordu ve kızı bir kedi gibi inceliyordu. Ginia odanın ortasında kımıldamadan korkarak duruyordu. Sonra ona ışığa dönmesini söyledi ve gözünü kızdan ayırmadan, şövalenin telası üzerine bir kâğıt atarak çizmeye başladı. Gökte sarı bulutlar vardı, çatılar görünüyordu; Ginia, yüreği ağzında, gözlerini o çatılara dikmişti ve Amelia’nın odanın içinde üfleyip püfleyerek, bir şeyler söyleyerek dolaştığını işitiyor ama ondan yana bakmaya cesaret edemiyordu.

Amelia, onu resmi görmesi için çağırdığında, Ginia, loş ışığa alışabilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Sonra yavaşça kâğıda eğildi ve saçlarını tanıdı ama uykulu, duyarsız, sanki uykusunda konuşurmuşçasına ağzı açık yüzü hiç kendine benzetemedi. “Bu çok tuhaf," diyordu Sakallı, “gerçekten hiç kimse senin resmini yapmadı mı şimdiye dek?” Sonra onun şapkasını çıkarttı ve iskemleye oturup, Amelia ile konuşmasını söyledi.

Karşılıklı oturduklarında ikisini de gülme tutmuştu, adam bu arada kâğıtları

dolduruyordu. Amelia birtakım hareketler yapıyor, poz vermeye uğraşmamasını söylüyordu ona.

“Çok merak uyandırıcı bir durum,” dedi gene Sakallı, ona yandan bakarak; “bu hiç çizilmemiş yüzde, çizgiler birbirini tutmuyor." Ginia, Amelia’ya bugün poz verip vermeyeceğini sordu ve Amelia, ona yüksek sesle, “Bugün seni yakaladı. Artık bırakmaz tabii,” dedi. Konuşmak zorunda olduklarından Ginia, geçen günlerde yapılmış olan çizimlerini görüp göremeyeceğini sordu. Bunun üzerine Amelia kalktı ve odanın köşesinde duran bir çantayı aldı. Bunu dizlerinin üstünde açıp "Bak,” dedi.

Ginia birkaç kâğıt karıştırdı, ne var ki dördüncü ya da beşinci kâğıtta ter bastı. Konuşmaya cesaret edemiyordu, çünkü adamın gri gözlerini üzerinde hissediyordu. Amelia da ona bakarak bekliyordu. Sonunda şöyle dedi: “Hoşuna gitti mi?”

Ginia gülümsemeye çalışarak yüzünü kaldırdı. “Seni tanıyamıyorum bu çizimlerde,” dedi. Sonra bunları birer birer arkadaşına geri verdi. Bu iş bittiğinde biraz daha rahatladı. Ne de olsa Amelia, şimdi karşısında giyinikti ve gülüyordu.

Bir aptal gibi şu soruyu sordu: "Bunları o mu çizdi?” Amelia, bundan bir anlam çıkartamayarak, sert bir sesle yanıtladı onu: “Herhalde ben çizmedim.”

Sakallı çalışmayı bitirdiği zaman Ginia, ışıktan gözlerinin kamaşmasını, gözlerini yumup öylece beklemek zorunda kalmayı diledi. Ama Amelia ona seslenerek yanma gelmesini söyledi ve Ginia o kocaman kâğıdın karşısında şaşırıp kaldı. Kâğıda öylece çizilivermiş pek çok yüz vardı; kimisi eğriydi, kimisinde hiç yapmadığı bir mimik görünüyordu, ama saçları, yanakları, burun delikleri gerçekti; gerçekten ona aittiler.

Gülmekte olan Sakallı’ya baktı ve az önceki gri gözlerin ve bakışların ona ait olması olanaksız gibi geldi.

Sonra, “Bir saat, bir saattir ve Ginia karnını doyurmak için çalışmak zorunda olan bir kızdır,” diye tutturan Amelia’ya öyle kızdı ki elinden gelse onu parçalardı. Buraya bir rastlantı sonucu geldiğini, onun mesleğini elinden almaya niyeti olmadığını söyledi. Sakallı, dişlerinin arasından gülüyor ve çıkmak zorunda olduğunu geveliyordu. “Gelin, size birer dondurma ısmarlayayım. Ama sonra kaçmam gerekiyor.”

IV

Bu kez poz verme sırası Amelia’da olduğundan, ertesi sabah gene oraya gittiler. “İşimi bir daha elimden almaya kalkarsan," dedi Amelia, “senin canına okurum. O haydut senin bir dondurmayla yetindiğini gördü, yüzünün hiç çizilmemiş, el değmemiş olduğu masalıyla senden yararlanıyor.” Ginia artık eskisi kadar sevinçli değildi ve uyanır uyanmaz, Amelia’nın çıplak resimleri arasında kalan portreleri ve onlar çizilirken yaşadığı yürek çarpıntısı gelmişti aklıma. O yüz çizimlerinin kendine armağan edileceği konusunda zayıf da olsa umudu vardı, ama bunu istemekteki asıl amacı resimlere sahip olmaktan çok, orada, ortalıkta kalacakları ve gelip giden tarafından görüleceği konusundaki kaygısıydı. Sakallı’nın, o göbekli şişko ihtiyarın, Amelia’nın bacaklarını, karnını, meme başlarını çizmiş, silmiş, karalamış olmasına bir türlü akıl erdiremiyordu. Artık onun yüzüne bakarken utanıyordu. O gri gözler ve o kurşunkalem onu da incelemiş, ölçmüş, gözden geçirmiş, bir aynadan daha yüzsüzce yansıtmış ve Amelia'ya kımıldamadan durmuş ya da taklalar atıp çene çalmıştı demek...

“Bu sabah sizi rahatsız etmeyeyim,” demişti arkadaşına tam kapıdan girerlerken.

“Dinle,” demişti Amelia da, “sen benim poz vermemi görmek istiyor muydun, istemiyor muydun? Bundan sonra böyle terbiyeli aile kızları ile görüşmemeye çalışırım.”

Stüdyoda tüm pencereler ve perdeler ardına dek açılmıştı, Sakallı’yı beklerlerken onlara göz kulak olmak için yaşlı hizmetçi merdivenlerde görünüverdi. Ginia, Amelia’ya poz verirken nereye oturduğunu soruyordu, ama Amelia çoktan ihtiyarla çene çalmaya başlamıştı ve sabah esintisinin odayı serinlettiğini söyleyerek pencereleri kapattırıyordu. Kadın konuşmuyor ama homurdanıyordu, Amelia’nın alaycı gülüşlerine neden olacak, bıyıklı ve adeta küflü bir yüzü vardı.

Sakallı, sonunda önlüğünü giyerek geldi ve esip gürlemeye başladı, bunun üzerine şövalesini stüdyonun dibine taşıdılar, ortaya bir masa çıktı. Dipte bir sedir vardı, sonuncusu dışında tüm perdeleri kapattılar, öyle oldu ki, ışık yalnızca o köşeye yağmur gibi yağmaya başladı. Ginia bu karmaşada kendini fazla hissediyor, o yaşlı kadının uzaktan onu gözetlediğini sanıyordu.

İhtiyar çıkıp gidince, Amelia da divanın yanında soyundu; bu sırada Ginia, Sakallı'nın kocaman eline dikmişti gözlerini. Ressam bir elinin parmakları arasında kocaman bir kömür parçasını tutarken, bir eliyle de şövaleye beyaz bir kâğıt yerleştiriyordu. Sakallı, ona bakmadan oturmasını söylerken, Amelia'nın sesi işitildi. Ginia, gene poz veriyormuşçasma pencereden çatıları seyrediyor ve iyice aptal olduğunu düşünüyordu. Bütün gücünü toplayıp o yana döndü.

Aklına ilk gelen düşünce Amelia'nın üşüdüğü, Sakallı'nın kıza ancak gözucuyla baktığı ve odada rahatsızlık duyan tek kişinin, merakı yüzünden buraya gelen kendisinin olduğu idi. Esmer bir kız olan Amelia sanki pismiş gibi görünüyordu ve ona bakmak insanda acıma duygusu uyandırıyordu. Divanda oturmuş, kollarını bir iskemlenin sırtına dayamış, yüzünü gizlemişti. Kalçadan topuğa, bacakları, koltuk altına kadar her yanı iyice gözler önündeydi.

Ginia, bir süre sonra sıkıldı. Sakallı'nın silip yeniden çizmesini, dikkatten kırışan alnını seyrediyor, Amelia ile gülüşüyor ama sıkılıyordu. Amelia ilk kez ayağa kalkıp gerinir, divandan düşmüş külotunu yerden alırken yeniden kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı, ama bu aptalca bir heyecandı, çünkü şu anda yalnız da olsalar, herkesin aynı yapıda olduğunu, Amelia'yı çıplak gören birinin, sanki onu da çıplak görmüş gibi olacağını düşündüğü için utandı. Artık iyice yerinde duramaz olmuştu.

Başını koluna yaslayan, Amelia'nın sesini duydu: "Merhaba Ginia." Bu onu hoşnut etmek ve sakinleştirmek için yeterliydi. Bir an önce Amelia'nın ayak bileklerinin kızardığını fark etmişti, o da soyunsa oraları kızarık görünürdü herhalde. "Benim tenim daha taze," diye geçirdi aklından. Sonra da yüksek sesle sordu: "Hiç renkli resmini yaptı mı?"

Sakallı onu yanıtladı: "Renklerle uğraşmak güçtür. Onlar güneşle pencereden girerler. Burada içeride hiç renk yoktur." "Anladım," dedi Amelia, "siz iyice cimrisiniz. Boyalar pahalıdır tabii." "Renklere," diye bağırdı ihtiyar "saygı duymayı öğrenmelisin, sen hiçbir şeyden anlamıyorsun. O makyajı silince hiçbir şeye de benzemiyorsun. Bu sarışında daha çok iş var." Amelia omuzlarını silkti, ama başını kaldırmadı.

Derken kim bilir nereden gelen bir siren sesi, çatıların üzerinde yankılandı ve Ginia odanın içinde dolaşmaya başlayınca pencerenin önünde kendi portrelerini gördü, ama istemeye cesaret edemedi. Çizimleri karıştırırken, Amelia'nınkiler de çıktı ortaya ve yavaş yavaş bunlar arasında bir karşılaştırma yapmaya başladı. Bu jimnastikçi pozlarını veren gerçekten Amelia mıydı? Sakallı gibi bir adamın hâlâ kızların resmini yapıp onların bedenlerini incelemesi olacak şey miydi?

Demek ki gerçekten ilgi duyuyordu bu işe.

Öğleden sonra çıktılar ve tekrar insan içine karışmak, giyimli olarak yürümek ve geceleri olmadığına göre, güneşin bir sonucu olan bütün bu renkleri görmek gerçekten pek hoştu. Amelia'nın da öfkesi geçmişti ve ona bir aperitif ısmarladı, ressamdan da bir daha söz etmediler.

Ginia, kendi divanına uzandığı o gün ve öteki öğleden sonraları bunu düşündü. Karanlıkta, Amelia'nın kara karnını, o kayıtsız yüzünü ve sarkan memelerini yeniden görür gibi oluyordu. Yani artık giyinik bir kadının resmini çizmenin anlamı kalmamış mıydı? Ressamlar bunları çıplak çizmek istiyorlarsa, başka amaçları olmalıydı. Peki, neden erkeklerin resmini yapmıyorlardı? Amelia bile o durumda, utanmazlaşıp bambaşka biri oluyordu. Ginia, neredeyse ağlayacak duruma geliyordu.

Ne var ki Amelia'ya bu konuda tek söz bile etmiyordu, şimdi arkadaşının da para kazanabilmesi, buluşabilmeleri ve sinemaya gidebilmeleri onu sevindiriyordu. Sonraları, Ginia bir çift çorap aldı ve saçlarını daha biçimli taramaya başladı. Ginia da artık onunla yürümekten gerçekten zevk almaya başladı çünkü yoldan geçenler dönüp dönüp bakıyorlardı. Yaz böyle bitti ve bir akşam Amelia şöyle dedi: "Senin Sakallı kırlara gidip renklerin peşine düşecek ve bağbozumu yapacak. Zaten canımı sıkmaya başlamıştı."

İşte tam da o akşam Amelia'nın elinde yeni bir çanta vardı ve Ginia ona sordu: "Sana ayrılık armağanı mı verdi?"

"Bu mu?" dedi Amelia. "Güldürme beni. O, para ödememek için senin geri gelmeni istiyordu."

Bunun üzerine, Amelia'nın bunu şimdiye dek söylememesi yüzünden tartışmaya başladılar, birbirlerine öyle sözler ettiler ki, ikisi de kırıldı. "Bir sevgili buldu herhalde." Ginia, yalnız başına eve dönerken böyle düşünüyordu. "Bir sevgili buldu ve bu armağanları o alıyor." Sonunda, yalnızca Amelia'nın gelip kendinden özür dilemesi halinde onunla barışmaya karar verdi.

Gönülsüzce de olsa, can sıkıntısını yenmek için Ginia, eski arkadaşlarıyla buluşmaya başladı. Nasıl olsa, gelecek yaz on yedi yaşında olacaktı ve sanki artık o da Amelia kadar çok şey biliyordu. Hem de artık onu görmese bile böyleydi. Hâlâ serin olan o akşamlarda, Rosa' nın yanında Amelia rolü oynamayı denedi. Sık sık onun yüzüne gülüyor, yürüyüş yaparlarken ona diskur çekiyordu. Ona yeniden Pino'dan söz etti. Ama tepeye dansa götürmeye cesaret edemiyordu. Amelia'nın birini bulduğu kesindi, çünkü artık hiç ortalıkta görünmüyordu. "Bir kadının giyeceği olduktan sonra," diye düşünüyordu Ginia,

“havası yerinde olur. Önemli olan, kendini çıplak olarak gözler önüne sermemekte.” Ama bunlar Rosa ve Clara ya da hemen akıllarına kötülük gelen ve sarkıntılık etmek için fırsat kollayan erkek kardeşleriyle konuşulacak konular değildi ve Ginia artık anlamıştı ki bu dünyada Ferruccio ve Pino gibilerinden daha iyileri kesinlikle vardı. Onlarla buluştuğu akşamlar, dans ediyor, şakalaşıyor, -konuşuyorlardı da- ama Ginia bunun sandalla gezmeye çıkılan pazar günlerine benzeyen bir eğlence olduğunun farkındaydı: Devamı olmayan, çocukça, güneşin ve şarkıların bir sonucuydu, hani beline havlu sarıp, kadın taklidi yapan ve buna gülenlerin anladığı tarzdan bir eğlenceydi işte. Oysa şimdi pazarlan ve akşamları son derece sıkıcıydı, çünkü Ginia tek başına ne yapacağını bilmediğinden, gene onlara takılıyordu. Arada sırada eğlenebildiği tek yer, Bayan Bice’nin, bir müşterinin giysisine topluiğne takmak için yanma çağırdığı zamanlar çalıştığı atölyeydi. Bazı sersem müşterilerin anlattığı olayları dinleyip onlara gülüyordu, ama daha da eğlencelisi hanımı, bu anlatılanlara inanıp da şöyle bir ciddi durdu mu, aynaların onu o kötücül yansıtışı idi. Bir kez gelen sarışın bir müşteri, altında otomobili olduğundan söz ediyordu, ama Ginia’ya göre, bu doğru olsa o hanım daha lüks bir terziye giderdi. Genç, uzun boylu ve alyans taşımayan bir kadındı. Ginia, yalnızca külot ve sutyenle kaldığı zaman bile onun uzun ve endamlı bir kadın olduğunu düşündü. İşte, o poz verseydi, ortaya güzel bir tablo çıkardı ve belki de gerçekten o da bir modeldi, çünkü aynaların karşısında salınışı Amelia’nın hareketlerini andırıyordu. Günler sonra Ginia ona kesilen faturayı gördü, ama burada yalnızca soyadı yazılıydı ve müşteri bir daha görünmedi. Ginia için o sarışın, hep bir model olarak kaldı.

Ginia bir akşam Severino’nun, evlerine bir lamba getiren arkadaşının çağrısını kabul etti ve ertesi gün onun dükkânına uğradı. Bu da Severino gibi bir delikanlıydı, onu hiç heyecanlandırmıyordu, çünkü sürekli tulum giyiyordu ve birkaç yıl önce onunla şakalaşan küçük bir çocuktu. Şimdiyse Ginia’ya bakarken, dişlerinin arasından dilini çıkarıyordu nedense. Ginia’nm onun dükkânına gitmesinin nedeni, oradan Amelia’nın evinin kapısının görünmesiydi; ama Massimo denen çocuk, Ginia’nın neden buraya uğrayıp, çene çalıp onunla gülüştüğünün, ertesi gün gene geldiğinin farkında değildi tabii.

Mavi ve pembe lambalara bakıyorlar, Ginia eğleniyordu. Vitrinin önünden insanlar geçerken, Ginia ona, Amelia’nın gerçekte bembeyaz giyinip gezdiği doğru mu, diye sordu. “Kim bilir?” dedi Massimo. “Siz kızlar, hepiniz bir türlüsünüz. Bunu Severino daha iyi bilir.” “Ah, neden Severino peki?” “Severino,” dedi Massimo, “at gibilerden hoşlanır. Hani şu çorapsız gezen kızdan söz ediyoruz değil mi?” “Sana o mu söyledi?” diye sordu Ginia. “Sen onun kız kardeşisin ve bunu bilmiyor muydun?” diye yanıtladı onu Massimo

gülerek; “Bunu Amelia’ya sorsana. Hep sizin eve geliyordu hani?”

İşte, Ginia bunu hiç düşünmemişti. Severino’nun, Amelia’dan hoşlanması, bunu birbirlerine söylemiş ve görüşüyor olma olasılıkları, Ginia’nın gününü mahvetti. Bu doğruysa, Amelia’nın bütün dostluğu sahteydi demek. “Ben gerçekte küçük bir kızım," diye düşünüyordu Ginia ve öfkesini dizginlemek için, onu çıplak gördüğünde nasıl tiksindiğini düşündü. “Ama bu gerçekten doğru mu?” diye düşünüyordu. Severino’nun birine âşık olma düşüncesi bile ona tuhaf geliyordu, ama Severino o kızı bir kez poz verirken görseydi ondan asla hoşlanmazdı. “Yoksa hoşlanır mıydı? Neden çıplağız ki sanki?” diye düşündü sonra, umutsuzlukla.

Akşama doğru, daha sakinleşmişti ve Massimo’nun konuşmuş olmak için konuştuğuna karar vermişti. Severino ile yemek yerlerken onun ellerine ve kırık tırnaklarına bakıyor ve Amelia’nın bambaşka şeylere alışık olduğunu anlıyordu. Sonra kısık ışığın altında yalnız kaldığında Amelia’nın onu almaya geldiği o güzel ağustos akşamlarını düşünürken, kapının arkasından Amelia’nın sesini işitti.

V

“Seni görmeye geliyordum,’’ dedi Amelia.

Ginia onu hemen yanıtlamadı.

“Hâlâ kızgınsın,” dedi Amelia bu kez. “Boşver. Kardeşin yok mu?”

“Şimdi çıktı.”

Amelia, eski giysisini giymişti ama saçlarına mercanlarla pek hoş bir biçim vermişti. Gidip divana oturdu ve hemen, “Çıkıyor muydun?” diye sordu. Ses tonu gene eskisi gibiydi, ama üşütmüşçesine kısık bir sesle konuşuyordu.

“Sen beni mi arıyorsun, Severino’yu mu?” diye sordu Ginia.

“Of, bu insanlar... Boşversene. Ben biraz oyalanmak istiyorum, sen de gelirsen iyi olur.”

Bunun üzerine Ginia çoraplarını değiştirdi, merdivenlerden aşağı koşuverdiler ve Amelia ona geçen ay neler yaptığını anlattırdı. “Ya sen neler yaptın?” diye sordu Ginia. “Ne yapmamı bekliyorsun ki[7]” diyordu Amelia gülerek. “Hiçbir şey yapmadım. Bu akşam da şöyle dedim: Gidelim bakalım, Ginia hâlâ Sakallı’yı düşünüyor mu?” Bu işten başka türlü sıyrılamazdı ama Ginia sevinmişti. “Bir kadeh içmeye gidelim mi?” diye sordu, Amelia.

İçkilerini içerlerken, Amelia, onu neden hiç aramadığını sordu. “Nerede olduğunu bilmiyordum." “Amma yaptın. Bütün gün kahvedeydim.” “Bunu hiç söylememiştin ki.”

Ertesi gün, Ginia onu bulmak için kahveye gitti. Burası revaklar altına kurulu, başka bir kahveydi, Ginia, Amelia’yı bulabilmek için çevresine bakındı.

Amelia, sanki evindeymişçesine rahatça, yüksek ses tonuyla ona seslendi ve Ginia üzerindeki gri pardösü ve tüllü şapkasıyla bambaşka biri gibi görünen Amelia'ya döndü. Bacak bacak üstüne atmış, elini yumruk yapıp çenesine dayamış olan Amelia, poz verir gibiydi. "Demek gerçekten gelmek istiyormuşsun," dedi gülerek.

"Beklediğin kimse yok mu," diye sordu Ginia.

"Ben sürekli bekliyorum." Amelia, bunu söylerken, bir eliyle de yanındaki boş iskemleyi gösteriyordu. "Benim işim bu. Bir ressamın önünde soyunabilmek için, kuyruğa girmek gerekiyor."

Amelia'nın masasında bir gazete ve sigara paketi duruyordu. Demek ki bir şeyler kazanıyordu. "Bu şapka pek şık, ama seni yaşlı göstermiş," dedi Ginia gözlerinin içine bakarak. "Zaten yaşlıyım," dedi Amelia da. "Beğenmedin mi?"

Amelia bir divanda otururmuşçasına, aynaya dayanmıştı. O, ileriye, karşısındaki aynaya bakarken, Ginia da kendinin orada daha aşağıdan yansıdığını görüyordu. Ana kız gibi duruyorlardı. "Peki, hep burada mısın?" diye sordu Amelia'ya. "Ressamlar buraya mı geliyorlar?"

"Canları isteyince gelirler." Bugün kimseler görünmedi. Sokak lambası yanmıştı, kafenin vitrininin önünden pek çok kişi gelip geçiyordu, içerisi duman altı olmuştu ama öyle parlak ve sakindi ki, gürültüler ve sesler, pek uzaktan gelir gibiydi. Ginia, salonun bir ucunda oturan ve garsonla konuşan iki kızı işaret ederek, "Onlar da model mi?" diye sordu.

"Tanımıyorum," dedi Amelia ve sonra, "kahve mi içersin, bir aperitif mi alırsın?" diye sordu.

Ginia, kahvelere daima bir erkekle buluşulup çift olarak gidildiğini düşünürdü ve Amelia'nın bütün bir öğleden sonrasını burada, yalnız başına geçirmesine akıl erdiremiyordu. Ne var ki, atölyeden çıkıp kemerleri geçince gidecek bir yeri olması düşüncesi öylesine hoşuna gitti ki, ertesi gün gene uğradı. Amelia'nın onu görmekten sevinç duyacağından emin olsa, daha da eğlenceli olacaktı. Amelia bu kez onu pencereden görüp işaret etti ve dışarı çıktı. Birlikte bir tramvaya bindiler.

Amelia, o akşam pek konuşkan değildi. "Terbiyesiz ne çok insan var," dedi yalnızca. "Birini mi bekliyordun?" diye sordu Ginia da.

Ayrılmadan önce, söz arasında ertesi akşam için sözleştiler ve Ginia, Amelia'nın onu görmekten memnun olduğuna inandı; bir şeyler ters gitmiş bile olsa, bunun nedeni başka olmalıydı.

“Nasıl oluyor bu iş? Bir ressam gelip sana, poz verir misin, diye soruyor mu?”

“Öyleleri de var, hiçbir şey sormayanları da,” diye açıkladı Amelia. “Onlar model istemezler.”

“Peki, neyin resmini yapıyorlar?"

“Biliyor musun, birisi, bizim ruj sürdüğümüz gibi resim yaptığım anlatırdı. Sen ruj sürerken, ne resmi yapıyorsan, ben de aynını yapıyorum işte, derdi.”

“Ama insan rujla dudaklarını boyar.”

“O da tuvalini boyuyor. Hoşça kal Ginia.”

Amelia, böyle gülmeden şaka yaptığı zaman, Ginia bir şeyler olacağından korkar, içi burkulur, kendini yapayalnız hissederek dönerdi evine. Neyse ki eve döner dönmez Severino’nun makarnasını pişirme telaşına düşer, yemek bittiğinde de her şey yoluna girerdi, çünkü gece indi mi, yalnız başına ya da Rosa ile çıkma zamanı gelirdi. Bazen şöyle düşündüğü olurdu: “Bu benim yaşadığım da ne biçim bir hayat? Bir an bile durmuyorum,” Ama bu yaşantı hoşuna gidiyordu, çünkü böyle olunca öğleden sonraları yaşadığı huzurlu saatler ve akşamları Amelia’nın kahvesine uğrayarak dinlenmek ayrı bir tat kazanıyordu. Amelia olmasaydı daha özgür olurdu, ama bu özgürlük neye yarardı ki? Günlerin tadı giderek kaçıyordu, yolda yürümek bile keyif vermiyordu. Eğer bu kış bir şeyler olacaksa -Ginia böyle olacağını hissediyordu- bu, Amelia’nın yardımı ile olacaktı, o aptal Rosa ve Clara sayesinde değil.

Kahvede tanıdıklar edinmeye başladı. Sakallı’ya benzeyen bir bay vardı ve kızlar oradan ayrılırken, Amelia’yı eliyle selamlıyordu. Ona siz diye hitap ediyordu ve Amelia, Ginia’ya onun ressam olmadığını söylemişti. Kemerlerin önüne otomobiliyle gelen ve yanında son derece şık bir hanım bulunan uzun boylu genç, birkaç kez bara yanaşmıştı. Amelia onu tanımıyordu, ama ressam olmadığını söylüyordu. “Bunlar o kadar da çok değildir, ne sanıyorsun sen?” demişti Ginia’ya. "Gerçekten çalışanlar da kahveye gelmezler." Her şey bir yana, Amelia, oranın müdavimlerinden çok, garsonları tanıyordu, ama onların şakalaşmalarını dinlemekten hoşlanan Ginia, kimseyle fazla samimiyet kurmamaya özen gösteriyordu. Sık sık Amelia ile oturmuş olan ve bir kez yüzüne bile bakmadan Ginia'yı selamlayan tip, kıllı, beyaz kravatlı ve kapkara gözlü bir delikanlıydı, adı da Rodrigues’ti. Gerçekten de İtalyana benzemiyordu ve konuşması değişikti, Amelia ise ona bir çocuk gibi davranıyor, o bir lirasını kahvede harcayacağına cebinde tutsa, on gün sonra bir model tutacak parası olacağını söylüyordu. Ginia onu dinlerken çok eğleniyordu, ama öteki, o

güvensiz sesiyle Amelia'ya güzel bir kadın ama şımarık bir çocukmuş gibi diller döküyordu. Kız buna gülüyorsa da bazen bundan sıkılıyor, onu kovuyordu. Bunun üzerine Rodrigues masasını değiştiriyor, cebinden kurşunkalemini çıkartıp ona karşıdan bakarak yazmaya koyuluyordu. "Ona bakma," diyordu Amelia. "Bu onun hoşuna gider." Yavaş, yavaş, Ginia da ona fazla yüz vermemeye başladı.

Bir akşam birlikte çıktılar, bir amaçları yoktu. Gezmişler, sonra yağmur başlayınca bir sundurmanın altına sığınmışlardı. Hava soğuktu, ıslak çoraplarla durmak onları üşütmüştü. Amelia, şöyle dedi: "Guido evdeyse, ona gidelim mi?" "Guido da kim?" Amelia bu arada burnunu uzatıp gözlerini karşıdaki eve dikmişti. "Işık yanıyor, gel gidelim, orada ısınırız." En az altı kat tırmanmışlar, nefes nefese çatı katına vardıklarında Amelia, "Korkuyor musun?" diye sormuştu ona.

"Neden korkayım ki," diye sordu Ginia. "Sen tanımıyor musun onu?" Kapıya vurdukları sırada içeriden gülüşme sesleri geldi; bu boğuk ve sevimsiz gülüş, Ginia'ya Rodrigues'i anımsattı. Sonra ayak sesleri geldi kulaklarına, kapı aralandı ama karşılarında hiç kimseyi göremediler. "Girebilir miyim?" diye seslenen Amelia, içeri girdi.

Gerçekten de Rodrigues içerideydi ve çiğ bir ışığın altında, duvarın dibinde duran sedire uzanmıştı. Ama ayakta beyaz gömlekli, asker giysili, sarışın biri daha vardı ve gülerek kızlara bakıyordu. Ginia, gözlerini kamaştıran bu ışık karşısında kıstı gözlerini. Perdeler ve küçük tablolar üç duvarı da örtmüştü, dördüncü duvarın yerinde ise boydan boya pencere vardı.

Amelia, Rodrigues'e, yarı şaka yarı ciddi, "Her yerde karşıma sen mi çıkacaksın?" dedi. O da eliyle selam verip, homurdanarak şöyle dedi: "Guido, öteki kızın adı Ginia." Bunun üzerine asker elini uzatıp, gülümseyerek ve nazik bir biçimde Ginia'yı da selamladı.

Ginia, burada rahat davranmak gerektiğini kavradı, Amelia ile Guido'nun başlarının üzerinden bakarak, duvardaki tabloları incelmeye koyuldu. Ağaçların ve tepelerin resmedildiği peyzajların arasında birkaç tane de portre vardı. Ama bitmemiş evlere özgü bir şey olan si-perliksiz ampul, ortalığı aydınlatmaktan çok, insanı körleştiriyordu. Burada, Sakallı'nın yerinde olduğu gibi perdeler asılı olmadığını fark etti, yalnızca dipteki odayı bölen kırmızı bir perde göze çarpıyordu. Ginia, oranın ayrı bir oda olduğunu düşündü.

Guido, "Bir şeyler içmek isterler mi?" diye sordu. Odanın ortasında duran büyük masanın üstünde bir şişe, birkaç da bardak vardı. "Buraya ısınmak için

geldik,” dedi Amelia. “Dizlerimize dek suya battık.” Guido bardaklara kara bir şarap doldurdu, Amelia da oturmak üzere doğrulan Rodrigues’in bardağını götürdü, içerlerken, Amelia şöyle dedi: “Guido için üzgünüm ama şimdi sen kalk da bacaklarımı ısıtmak için oraya bir yerleşeyim. Yataklar kadınlar içindir. Ginia, sen de gel.” Ama Ginia istemedi, şarapla yeterince ısındığını söyleyerek bir iskemleye oturdu. Bunun üzerine Amelia ayakkabılarını ve ceketini çıkartarak battaniyenin altına giriverdi. Rodrigues divanın ucunda oturmayı sürdürdü.

“Siz konuşmaya devam edin,” dedi Amelia. “Beni yalnızca ışık rahatsız ediyor.” Elini uzatarak elektrik düğmesine bastı. “İşte oldu, şimdi bana bir sigara verin.”

Ginia, karanlıkta kalınca şaşkına döndü... Guido’nun da divana oturup kibrit aradığını anladı ve yarı karanlıkta kibritin ışığındaki iki yüzü seçti. Sonra karanlık geri geldi ve bir an için, kimseden ses seda duyulmadı. Pencerelerde yağmurun sesi vardı.

Birisi bir an için konuştu, ama Ginia hâlâ kendine gelemediğinden sözcükleri seçemedi. Guido’nun da karanlıkta dolaşarak sakin sakin sigara içtiğini fark etti. Sigaranın incecik ışığını görüyor, ayak seslerini işitiyordu. Sonra, Amelia ile öteki delikanlının tartıştıklarını duydu.

Sonra yavaş yavaş gözleri karanlığa alışınca masayı, ötekilerin karaltısını ve hatta duvardaki bir iki tabloyu görebilmeye başlayınca daha sakinleşti. Amelia, Guido’ya bir kez hastalandığında o divanda uyuduğu günü anımsatıyordu. “Ama o zaman bu ortağın yoktu," diyordu ona. “Ne yapıyorsun bunu? Çıplak soyuyor musun?"

Her şey o denli tuhaftı ki, Ginia, “Kendimi sinemada hissediyorum,” dedi.

“Ama burada bilet parası vermezsin,” dedi Rodrigues, kendine özgü ses tonuyla.

Guido hiç durmadan yürüyor, odayı bir baştan bir başa arşınlıyordu; koca ayakkabıları incecik yer döşemesini titretiyordu. Hepsi bir ağızdan konuşuyorlardı ama bir anda, Ginia, Amelia’nın sustuğunu fark etti -sigarasının ışığı görünüyordu- ve Rodrigues de susuyordu. Yalnızca Guido’nun sesi doldurmuştu odayı, o da Ginia’nın anlayamadığı bir şey anlatıyordu. Ginia, şimdi kulağını divana dikmişti. Yağmurdan süzülen bir elektrik ışığı pencereden içeriye giriyordu, işitilense yağmur damlalarının çatıları ve olukları aşarak akışıydı. Yağmurun ve erkeğin sesinin kesildiği anlarda sanki ortalık daha da soğumuş gibi oluyordu. İşte o zaman Ginia gözlerini karanlığa dikip Amelia’nın

sigarasını seçmeye çalışıyordu.

VI

Yağmur dinince iki kız, Rodrigues'le binanın giriş kapısında ayrıldılar. Sokak lambasının ışığında, Ginia hâlâ o kirli ve pencerelerinden yağmur süzülen odayı görebiliyordu. Guido pek çok kez şarap koymak ya da bir şey aramak için ışığı yakmıştı, ama Amelia, divanın üstünde, gözlerini yumarak ışığı söndürmesi için bağırıp çağırmıştı. Bu arada Rodrigues'in kızın ayaklarının dibinde, duvara doğru büzüşmüş, kımıldamadan yattığını görmüşlerdi.

"Bunların kimi kimsesi yok mu, kim süpürüp temizler odalarını," dedi Ginia, eve doğru yalnız başlarına yürürlerken.

Amelia, Guido'nun ev anahtarını Rodrigues'e bırakmakta bir sakınca görmediğini söyledi buna karşılık.

"O tabloları, Guido mu yaptı?"

"Ben onun yerinde olsam, o Portekizlinin odayı bir başkasına kiralayıp tabloları da satacağından korkardım."

"Sen Guido'ya mı poz verirdin?"

Amelia, daha gençken ve bir başkasına poz verirken Rodrigues ile nasıl tanıştığını anlatmaya koyuldu yürürlerken. Rodrigues, şimdi olduğu gibi çıkagelir, stüdyoda kahvedeymiş gibi oturur, bir köşeye çekilip bir ressama, bir doz verene bakar ve asla ağzını açmazdı. O zaman bile beyaz kravat takardı. Aynı şeyi, Amelia'nın tanıdığı bir başka modele de yapardı.

"İyi ama o da resim yapmıyor mu?"

"Onun önüne çıplak oturacak gariban nerede var ki?" Ginia, Guido'nun resimlerini tekrar görmek istiyordu, çünkü biliyordu ki renkler ancak gün

ışığında iyi anlaşılabilirdi. Rodrigues'in olmayacağından emin olsa, oraya yalnız gitmeye cesaret ederdi. Yukarı çıktığını, kapıyı çaldığını, asker pantolonlarıyla Guido'yu orada bulmayı ve buzları eritmek için ona gülümsemeyi hayal ediyordu. Bu ressamın güzelliği, ressama benzemeyişindeydi. Ginia, onun elini sıkarken, yüzündeki cesaret verici gülümsemeyi, karanlık odada yayılan sesini, ışığı yaktığı anlardaki yüzünü ve sanki Rodrigues ve Amelia'nın yanı sıra, onların da bir çift olduklarını dile getirirmişçesine bakışını anımsıyordu. Ama şimdi Guido yoktu ve ötekiyle hesaplaşmak gerekiyordu.

Ertesi günü kahveye gidince, Amelia'ya, Guido'nun hiç olmazsa pazar günleri serbest olup olmadığını sordu. "Bunu bir zamanlar öğrenebilirdim," dedi Amelia. "Ama onu bir süredir gördüğüm yok."

"Rodrigues bana istediğim zaman stüdyosuna gidebileceğimi söyledi."

"Bak, bak," dedi Amelia.

Ama günlerce onu da görmediler kahvede. "Var mısın bahse girelim, artık bir yatağı olduğundan, bize gösteri yapmak, bizleri kabul edebilmek için yeniden oraya gitmemizi bekliyor olmasın? Seninki de oradadır," dedi Amelia.

"Boşver," diye yanıtladı onu Ginia.

Tekrar düşününce Amelia'nın başkalarının önünde yatağa girip ışıkları söndürtmesi, o kadar da yüzsüz bir davranış sayılmazdı; zaten Guido ile Rodrigues de bunu dert etmemişlerdi. Ginia'yı rahatsız eden, bu oda yalnızca Guido'ya aitken Amelia'nın o yatakta neler yapmış olabileceği düşüncesiydi.

"Guido kaç yaşında," diye sordu.

"Bir zamanlar benimle yaşıttı."

Ne var ki Rodrigues ortalıkta görünmüyordu ve Ginia bir sabah siparişleri almaya çıktığında o akşamki sokaktan geçti. Yukarı bakınca, stüdyonun üçgen duvarlarını tanıdı. Fazla düşünmeden merdivenleri tırmandı -bitmek bilmiyorlardı- ama son koridora geldiğinde karşısına çıkan pek çok kapının hangisini çalacağını bilemedi. Guido'nun ünlü olmadığını anlamıştı, kapıda adı bile yazılı değildi; merdivenlerden inerken, bir ressam için o çiğ ışığın ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşünerek ona acıdı. Amelia'yı gördüğünde ona bu ziyaretinden söz etmedi.

Bir gün konuşurlarken, insanların neden ressam olduklarını sordu ona. "Çünkü o tabloları satın alanlar var da ondan," diye yanıtladı onu Amelia. "Ama herkesin resmi satılmıyor," dedi Ginia, "ya hiç satamayan ressamlar ne yapar?"

"Bu da ötekiler gibi bir zevk," dedi Amelia, "ama onlar aç kalıyor."

"Bundan keyif aldıkları, tatmin oldukları için resim yapıyorlar demek," dedi Ginia.

"Bundan zevk alıyorlar. Sen bir elbise diksen sonra bunu giymez misin? İçlerinde en kurnazı Rodrigues, çünkü kendine ressam havaları veriyor ama elinde şimdiye dek bir fırça gören olmamıştır."

Tam da o gün kahveye geldiklerinde Rodrigues'in bir masada oturmuş, defterine resim çizmeye koyulduğunu gördüler. "Ne yapıyorsun?" diyen Amelia, kâğıdı önünden çekiverdi. Ginia da ona merakla bakıyordu, ama bütün görebildikleri bir erkeğin göğüs kafesine benzer bir şeydi. "Bu nedir, marul mu?" dedi Amelia. Rodrigues, ne evet ne de hayır dedi, kızlar delikanlının kâğıtla anı karıştırmaya başladılar; pek çok resim çizmişti. Kimi iskelet ağaca, kimi gözsüz bir yüze benziyordu, kara çizgilerle tarama yapılmıştı; bu yüzden de yüz mü peyzaj mı anlaşılamıyordu. "Bunlar geceleyin, incecik bir ışıkta çizilmişe benzeyen nesneler," dedi Amelia. Rodrigues ona gülüyordu, ama Ginia öfkeden çok, bir acıma duygusuna kapılmıştı.

"Güzel hiçbir şey yok," dedi Amelia, "benim böyle bir portremi yapsan, seninle selamı sabahı keserdim." Rodrigues, hiçbir şey söylemeden bakıyordu ona. "Güzel bir model, senin elinde harcanır gider," dedi Amelia. "Sen modellerini nerede buluyorsun? Burada mı?" "Ben model kullanmam," dedi Rodrigues. "Ben kâğıda saygı duyarım."

Bunun üzerine, Ginia, Guido'nun tablolarını yeniden görmek istediğini belirtti. Rodrigues, defterini cebine soktu ve onu yanıtladı: "Baş üstüne."

Sonunda önlerindeki ilk pazar ikisi birlikte Guido'ya gittiler. Ginia, bu gezi için sabah ayininin bir bölümüne katılmadı. Aşağıdaki kapıda buluşmak üzere sözleşmişlerdi, ama arkadaşının gelmediğini gören Ginia merdivenleri tırmandı. Bu kez de koridordaki dört kapı arasında kararsızlık çekince, ne yapacağını bilemedi ve merdivenleri yarıya kadar indi gerisin geriye. Ne var ki sonra, sersemlik ettiğini düşünüp yukarı çıktı ve son kapıya kulağını dayadı. Bu sırada başka bir kapıdan, saçı başı dağınık, sabahlıklı bir kadın elinde bir kovayla dışarı çıktı. Ginia, hemen toparlanıp ona ressamın hangi dairede oturduğunu sordu. Kadın ona gözucuyla bile olsun bakmadı ve onu yanıtlamadı, koridor boyunca yürüdü gitti. Ginia kıpkırmızı olmuştu ve tir tir titriyordu, ortalık yeniden sessizliğe bürünene dek bekledi ve merdivenlerden aşağı uçarcasına indi.

Ana kapıdan arada sırada birileri girip çıkıyor, herkes ona bakıyordu. Ginia

umutsuz bir şekilde dolaşıyordu, çünkü karşı kaldırımdaki kasabın çırağı pencere pervazına yaslanmış, fesat fesat onu gözlüyordu. Kapıcıya, ressamın hangi dairede oturduğunu sorabileceğini düşündüyse de, artık buna gerek kalmadığına ve Amelia'yı beklemenin daha doğru olacağına karar verdi. Neredeyse öğle olmuştu.

işin kötüsü, o öğleden sonrası için Amelia ile randevulaşmamışlardı ve bu yüzden yalnız kalacaktı. "Her şey, her şey ters gidiyor/' diye düşünüyordu. O anda kapının önünde beliriveren Rodrigues ona el salladı.

"Amelia, yukarıda," dedi kayıtsız bir edayla ve "seni yukarıya çağırıyor."

Ginia hiç konuşmadan onunla yukarı çıktı. Kapı gerçekten de o en sonuncuydu, ama o, içeriden hiçbir ses duymamıştı. Amelia, divana oturmuş, kahvedeymişçesine sigara tüttürüyordu. "Neden çıkmadın yukarıya?" dedi hemen sakince. Ginia ona aptal, dedi ama o ve Rodrigues, Ginia'nın merdivenleri çıkması gerektiğine öylesine inanmışlardı ki, onlarla kavga etmek yararsızdı. Üstelik, yukarıya gelip kapıyı dinlediğini söylemek, yüzlerine vurmak daha da beter olacaktı. Ama şu ikisinin sessiz sakin durmaları pek anlamlıydı, herhalde divanın dili olsa bir şeyler anlatırdı. "Beni aptal yerine koyuyorlar," diye düşünen Ginia, Amelia'nın saçları dağınık mı, delikanlının bakışlarından bir şey yakalayabilir miyim, diye gözlemliyordu onları.

Amelia'nın şapkası -o tüllü olanı- masanın üzerine atılmıştı ve ayakta, sırtı pencereye dayalı duran Rodrigues onu alaycı bir edayla süzüyordu.

"Acaba tül, Ginia'ya da yakışır mı," dedi Amelia aniden.

Ginia, yüzünü şöyle bir buruşturdu ve hiç kımıldamadan Amelia'nın başının üzerindeki tablolara bakmaya koyuldu. Ama o küçük renkler artık onu ilgilendirmiyordu. Burun deliklerini kaldırınca bu soğuk odada Amelia' nın parfümünü duyuyordu. Odanın geçen sefer nasıl koktuğunu hiç anımsamıyordu.

Sonra, duvardaki resimlere bakarak odayı arşınlamaya başladı. Bir peyzaja ya da bir meyve tabağına dikiyordu gözlerini; sonra duruyor, gözlerini oradan ayırmaya cesaret edemiyordu; hiç kimse konuşmuyordu odada. Bazı kadın portreleri vardı: Bu yüzleri tanımıyordu. Odanın dibine geldiğinde bütün duvarı kaplayan o eprimiş ağır perdeyle yüz yüze geldi. Guido'nun bardakları bunun arkasından aldığını anımsadı ve hafif bir sesle "İzin verir misiniz?" diye sorduysa da onu işiten olmadı. Rodrigues o sırada bir şeyler söylemekteydi. Ginia bunun üzerine perdeyi şöyle bir aralayınca arkada dağınık bir yatak ve bir lavabo boşluğu gördü. Oraya da Ame-lia'nm parfümü sinmişti ve Ginia, şu köşecikte tek başına uyumanın ne güzel olacağım düşündü.

VII

“Rodrigues, ona poz vermen için can atıyor,” dedi Ginia eve dönerlerken.

“Öyle mi?”

“Nasıl çevrende dönendiğini ve bacaklarına nasıl baktığını fark etmedin mi?"

“İstediği kadar baksın,” dedi Amelia.

“Guido’ya hiç poz vermedin mi?”

“Asla,” dedi Amelia bu kez.

Alanı geçerlerken, bir erkekle kol kola gezen Rosa’yı gördüler, ne var ki Rosa’nın kolundaki tip Pino değildi. Sanki topalmışçasına yapışmıştı delikanlının koluna ve Ginia şöyle dedi: “Baksana. Sanki birbirlerini yitirmekten korkuyorlar. Pek komik halleri var.” “Bu, insanın arzusuna bağlıdır,” diye yanıtladı onu Amelia, “insan sersemin teki olur ve canı isterse bir öyle yapar, bir böyle.”

Ginia, Guido’nun pek çok öğleden sonra stüdyoya gelip resim yaptığını öğrenmişti Rodrigues’ten. “O, gece bile resim yapar,” demişti Rodrigues. “Tuvalin önüne oturdu mu, gözlerinin ferini bir boğa gibi yitirir, bu yüzden tuvalini örtüp onu uzaklaştırmak gerekir.” Sonra gürültülü bir şekilde gülmeye başladı.

Ginia, kimseye bir şey söylemeksizin, Rodrigues’in kahvede olduğu bir öğleden sonrasını kollayarak, yalnız başına stüdyoya gitti. Bu kez merdivenleri çıkarken yüreği başka bir nedenle atıyordu. Ama kapının önüne geldiğinde fazla düşünmeye gerek kalmadı. Kapı açıktı.

“Girin" dedi Guido.

Ginia, utanç içinde, kapıyı arkasından kapattı. Nefes nefese Guido’nun bakışlarının karşına dikildi. Belki de saatin etkisiydi ama güneş vuran kadife perde odayı kıpkırmızı yapmıştı. Guido, başı öne eğik yürüyerek ona, "Ne var?” diye sordu.

“Artık beni tanımaz mı oldun?”

Guido gene gömleğinin kollarını sıvamış, yeşil gri pantolonunu giymişti.

“Öteki de geldi mi,” diye sordu.

Bunun üzerine Ginia, yalnız olduğunu, Amelia’nın kahvede olduğunu söyledi. “Rodrigues bana gelip tabloları görebileceğimi söylemişti. Bir sabah daha geldik, ama sen yoktun.”

“Otur o zaman,” dedi Guido. "Bir işi tamamlamak üzereyim.”

Pencerenin yanma geri döndü ve bıçakla bir tahta tablayı kazımaya başladı. Divan o kadar alçaktı ki, Ginia oturunca, kendini düşüyor sandı. Ev sahibinin ona sen diye hitap etmesi kafasını karıştırmıştı, ama düşününce bu tiplerin, bütün bu ressamların, tamircilerin konuşmaya bu şekilde başladıklarına karar verdi ve kendi kendine güldü. Bu yumuşak ışığa gözlerini kısarak bakmak, hoşuna gitmişti.

Guido, Amelia hakkında bir şeyler söyledi. “Biz arkadaşız,” dedi ona Ginia, “ama ben terzi atölyesinde çalışıyorum.”

Oda giderek kararmaya başladığından Ginia ayağa kalkıp, tablonun birine bakmak için başını çevirdi. Saydam ve sulu sulu duran kavun dilimlerinin resmiydi bu. Ginia girdiği anda odayı kaplayan ve perdenin renginden yansıyan pembe ışığın bu tabloda da yansıtıldığını fark etti. O zaman anladı ki resim yapmak için bu tip şeyleri bilmek gerekir; ne var ki bu düşündüklerini Guido’ya söylemeye cesaret edemedi. Guido onun peşinden geldi ve resimleri onunla birlikte seyretmeye başladı.

“Bunların tümü eski şeyler,” diyordu arada bir.

“Ama çok güzel hepsi,” dedi Ginia. Her an bir elin sırtına konacağından telaşlanan kızın yüreği ağzındaydı. Güzel hepsi, dedi ve yana çekildi. Guido tablolara bakmayı sürdürdü ve kımıldamadı.

Guido bir sigara yakarken, Ginia masaya dayanıp bu portrelerin kime ait olduklarını ve Amelia’nın hiç resmini yapıp yapmadığını sordu. "O da modellik

yapıyor,” dedi sonradan. Ama Guido buna müthiş şaşırarak, hiç duymadığını söyledi. "Ben onu poz verirken bile seyrettim,” dedi Ginia. “Bu da iyi. Hangi ressamdı bu?” “Adını bilmiyorum, ama poz verdi işte.” “Çıplak mı?” diye sordu Guido. “Evet.”

Bunun üzerine Guido gülmeye başladı. “Tam mesleğini bulmuş, her zaman bayılmıştır bacaklarını göstermeye. Peki sen de model misin?” “Hayır, ben atölyede çalışıyorum,” dedi Ginia telaşla.

Ne var ki Guido, portresini yapmak istemediği için biraz alınmıştı. Profili Sakallı’nm hoşuna gitmişti; Guido, neden düşünmemişti bunu? “Amelia, pek çok hikâye anlatır,” dedi Ginia, “ayrıca, her gün başka telden çalar. Ne istediğini anlamak zordur.”

“Bir zamanlar, onunla birlikte olmak eğlenceliydi," dedi Guido neşeyle. “Bu stüdyo neler gördü neler.”

“Hâlâ da görmeye devam ediyor,” dedi Ginia. Amelia ve Rodrigues hiç zaman yitirmiyorlar.

Guido ona biraz ciddi, biraz gülerek baktı. Akşam inmişti bile ve yüzündeki ifadeyi ancak görebiliyordu. Ginia ondan bir yanıt beklediyse de bunu alamadı. Uzun bir sessizlikten sonra Guido, “Ginetta, senden hoşlanıyorum. Biliyor musun senden hoşlanıyorum, çünkü sigara içmiyorsun. Sigara içen kızların hepsi bin bir türlü sorun yaratırlar,” dedi.

"Burada, o ressam atölyelerine ait boya kokusu yok,” dedi Ginia.

Guido ayağa kalktı ve ceketini giymeye koyuldu. “Bu terebentin kokusudur. Güzel bir kokudur." Ginia ne diyeceğini bilemeden erkeği karşısında buldu, eli ense-sindeyken, kız gözlerini sersemce, fal taşı gibi açtı, bir yandan ayağının topuğuyla masaya vuruyordu. Kıpkırmızı olmuştu ve ona sarılan Guido’nun, “Senin koltuk altlarındaki koku, terebentin kokusundan da güzel,” dediğini duydu.

Ginia, onu hızla itti, kapıyı bulup koşarak kaçtı. Tramvay durağına gelinceye kadar da durmadı. Yemekten sonra, o gün öğleden sonra olanları düşünmemek için sinemaya gitti.

Ama olanları düşündükçe, canı oraya geri dönmeyi daha çok istiyordu. Bu noktada daha çok umutsuzluğa kapılıyordu: Bu yaştaki bir kadına yakışmayacak kadar gülünç bir şey yaptığını biliyordu. Bütün umudu, Guido’ nun ona kızmış olması ve bu yüzden bir daha sarılmak istemeyeceğiydi. Kendi kendine kızmasının bir nedeni de şuydu, o gün Guido merdiven boşluğundan

seslenerek ona bir şeyler söylemişti, ama kız onun geri dönmesini isteyip istemediğine kulak vermemişti. Akşam boyunca, sinemanın karanlığında bunları düşünürken, yüreği burkuluyordu ve her an oraya geri döneceğini hissediyordu. Biliyordu ki, onu yeniden görme, özür dileme ve aptallık ettiğini itiraf etme arzusuyla aklını kaçırmak üzereydi.

Ginia ertesi gün oraya gitmediyse de koltuk altlarım yıkadı ve güzel kokular süründü. Şimdi, erkeği heyecanlandıranın kendisi olduğundan emindi, ama arada bir de kendinde bu cesareti bulup oraya gittiği için sevinç duyuyordu, çünkü bir erkeğin neye âşık olduğunu artık anlamıştı. “Bunlar Amelia’nın iyi bildiği şeylerdir,’’ diye düşünüyordu, “ama o, bunları öğrenebilmek için kendini harcamış.”

Kahveye gittiğinde Amelia ve Rodrigues’in birlikte olduklarını gördü. Girdiği anda, Amelia’nın yüz ifadesinden, her şeyi bildiğini sanarak korktu, ama Amelia son derece sakin davrandı, yorgun ve sıkkın olduğunu söyleyen Ginia, bir yandan Guido’nun sesini düşünüyor, bir yandan da Rodrigues’in her zamanki saçmalıklarını dinliyordu. Şimdi anlamıştı pek çok şeyi: Rodrigues’in, konuşurken Amelia’nın üzerine eğilmesini, gözlerini bir kedi gibi kısmasını, Amelia’nın ona yaptığı işveleri, şimdi an-lamlandırabiliyordu. “Amelia da erkek gibi, hatta Guido’ dan bile beter,” diye düşünürken güleceği geliyordu.

Ertesi gün stüdyoya gitti. Sabah, atölyede Bayan Bice, öğleden sonra evde kalabileceklerini, çünkü tatil olduğunu söylemişti istemeye istemeye. Eve geldiğinde, toplantıya gitmek için gömleğini değiştiren Severino'yu buldu. Bu ulusal bir bayramdı, dışarıda bayraklar asılıydı ve Ginia ona, “Acaba askerler de izinli midir bugün?” diye sordu. “Bıraksalar ben de uyuyacaktım,” dedi Severino. Ama Ginia, sevinç içinde Amelia’yı da, Rosa’yı da beklemeden çıktı evden. Sonra, stüdyonun kapısında, Amelia ile gelmediği için pişmanlık duydu.

Kendi kendine, “Amelia’yı aramak için uğramıştım,” dedi ve yavaş yavaş tırmandı merdivenleri. Gerçekten Amelia’nın orada olmayacağını biliyordu, çünkü bu saatte arkadaşı kahvede olurdu. Ne var ki kapının önüne geldiğinde, içeriden Rodrigues’in sesini işitti.

VII

Kapı açıktı ve pencereden gökyüzü görünüyordu. Rodrigues'in sesi yüksek, ısrarcı bir tondaydı. Ginia içeri uzanınca, Guido'nun masaya dayanmış, onu dinlediğini gördü.

"Girebilir miyim," dedi usulcacık ama onu duyan olmadı. Guido, gri yeşil gömleğiyle bir işçiye benziyordu. Gözlerini kıza dikmişti, ama onu görmüyordu.

"Amelia'yı arıyordum," dedi ürkekçe.

Bunun üzerine Rodrigues'in sesi kesildi, Ginia onun, dizini ellerinin arasına almış divanda oturduğunu gördü.

"Amelia yok mu?"

"Burayı kahve mi sandın," dedi Rodrigues.

Ginia, bu sırada Guido'ya bakıyordu ve duraladı. Onun ellerini arkaya, masaya dayadığını ve gözlerini kıstığını fark etti.

"Bir zamanlar bütün bu kızlar gelmezlerdi buraya," dedi. "Sen mi çekiyorsun onları buraya?"

Bunun üzerine Ginia başını eğdi ve Guido'nun sesinden onun kızgın olmadığını çıkarttı. "Gel içeriye," dedi sonradan. "Sersemlik etme."

O öğleden sonra, Ginia'nın geçirdiği en güzel zaman dilimiydi. Yalnızca Amelia'nın gelip kendi hikâyelerini anlatacağından korkuyordu ama zaman geçiyordu ve Guido ile Rodrigues tartışıyorlardı, arada sırada Guido gülerek kıza bakıyor ve onu da Rodrigues'le alay etmeye teşvik ediyordu. Bu, resim üzerine bir tartışmaydı ve Guido öfkeliydi; renkler arasındaki farkı savunuyordu. Rodrigues, dizi ellerinin arasında, bir konuda ayak diretiyor, bazen susuyor, bazen de fesat bir tonda kıs kıs gülüyordu. Konuşmaları pek anlayamıyordu ama Guido'nun konuşmasını dinlemek zevkliydi. Kesik kesik konuşuyordu ve Ginia gözlerini ona diktiği zaman nefesini tutuyordu.

Dışarıda, çatıların üzerinde hâlâ güneş vardı ve pencerenin yanında oturan Ginia gözlerini gökyüzünden bu iki erkeğe çevirdiğinde fonda kırmızı perdeyi görüyor ve herkesten habersiz oraya gizlenmiş olmanın ve odada kendini yalnız sanan birini gözlemenin ne kadar hoş olacağım düşünüyordu. O anda Guido şöyle dedi: "Hava soğudu. Daha çayımız var mı?"

“Çay da var, ocak da. Yalnızca bisküvimiz yok.” “Bugün bize Ginetta hazırlar çayı,” dedi Guido, geri dönerek. “Perdenin arkasında ocak var.”

“Gidip bisküvi alsa daha iyi olur,” dedi Rodrigues. “Hiç bile olmaz,” dedi Ginia. "Sen erkeksin, gidip sen al.”

İkisi tekrar konuşmaya daldıklarında, Ginia ispirto ocağını, fincanları ve çay kutusunu buldu. Suyu kaynamaya koyunca, fincanları lavaboda çalkaladı, perdenin arkası oldukça karanlıktı ve ocağın alevleriyle aydınlandığı kadar ışıyordu ortalık. Arkasından gelen sesleri duyuyordu, o köşecikte, boş bir evdeymişçesine yalnız hissetmişti kendini ve burada toparlanmak ve düşünmek için, çevresinde bir sakinlik bulmuştu. Bu ölü ışıkta, duvarla perde arasındaki incecik koridorda duran dağınık yatak görülüyordu hayal meyal... Ginia, Amelia’nın buraya uzanmış olduğunu getirdi gözlerinin önüne.

Dışarıya çıktığında, erkeklerin ona merakla baktıklarım fark etti. Ginia, şapkasını çoktan çıkarmıştı, saçlarını şöyle bir geriye attı ve pencerenin önünde duran, bir palet gibi boyalara bulanmış olan tabağı aldı. Guido, tabağı hemencecik kavrayıp ona çekmecelerden temiz bir tabak bulup çıkarttı. Ginia bu tabağın üstüne hâlâ ıslak olan fincanları koydu, sonra ocağın yanına dönüp çayı demledi.

Çaylarını içerlerken, Guido, bu fincanların, onun gibi oraya uğrayan ve portresini yaptırmak isteyen bir kızın armağanı olduğunu anlatmaya koyuldu. “Peki, nerede bu portre?” diye sordu Ginia. “Model bile değildi ki,” dedi Guido gülerek.

“Askerliğinin bitmesine daha çok var mı,” diye sordu Ginia, yâvaş yavaş çayını yudumlarken.

"Rodrigues pek sevinmeyecek bu habere ama, bir ay sonra özgür olacağım,” dedi Guido. Ve sonra ekledi: “Demek artık kızgın değilsin.”

Ginia, şöyle bir gülümseyip boynunu büktü.

“O zaman birbirimize sen diyebiliriz,” dedi Guido. Yemekten sonrası daha da hoştu. Amelia, onu almak için eve uğramıştı, neşesi yerindeydi, "Bayram olup da insanın yapacak bir işi olmayınca,” diyordu, “mutlu olurum.” Birlikte gezmeye gittiler, iki aptal gibi şakalaşıp duruyorlardı. "Neredeydin bugün?” diye sordu Ginia’ya yürürken. “Özel bir şey yapmadım,” diye yanıtladı onu Ginia. “Tepeye gidip dans edelim mi?” “Yaz bitti ya, yol çok çamurlu olur.” Nasıl olduysa oldu, sanki büyü tutmuşçasına, kendilerini stüdyonun yolunda buluverdiler. “Ben yukarı gelmem,” dedi Ginia. “Bıktım senin ressamlarından.”

“Oraya gittiğimizi de kim söyledi. Bu akşam özgürüz.” Köprüye gelince sudaki yansımaları seyrettiler. “Sakallı’yı gördüm, bana seni sordu,” dedi Amelia. “Senin resmini yapmaktan bıkmadı mı daha?” “Kahvede gördüm onu.”

“Portrelerimi vermeyecek mi?”

Ama Amelia ona bakarken, Ginia’nın aklı bambaşka bir yerdeydi.

“Sen geçen yıl Guido’ya gidip ne yapardın?”

"Ne yapacaktık ki? Gülüşüp bardak kırardık.” “Sonra kavga mı ettiniz?”

“İyi ya. Bir yaz o köye gitti, her yeri kapattı, sonra onu gören olmadı."

"Nasıl tanıştınız onunla?”

“Hiç anımsamıyorum. Ben model değil miyim?” Ama o akşam kavga etmek olanaksızdı ve suyun üstünde durmak üşütmüştü. Amelia bir sigara yakmış, korkuluğun taşlarına dayanmış tüttürüyordu.

“Sen sokakta da mı içiyorsun sigarayı?”

"Kahve gibi değil mi burası da?”

Bir kahveye gidip oturmadılar, çünkü Amelia bütün gününü orada geçirmekten sıkılmıştı. Bunun yerine eve doğru dönerlerken, bir sinemanın önünde durdular. Girmek için çok geç olmuştu. Fotoğraflara bakarlarken içeriden keyifsiz bir yüzle çıkan Severino’yu gördüler. Severino, çenesini kaldırarak, Amelia’yı selamladı ve geri gelip onlarla konuşmaya başladı. Ginia, onun böyle nazik bir kavalye gibi davrandığını hiç görmemişti. Hatta Amelia’nın tüllü şapkası hakkında bile görüşlerim dile getirdi. Onları güldürmek için filmi anlattı, Amelia gerçekten de pek gülüyordu, hem de bu gülüşü kahvede garsonların ona bir şeyler söylediği zamanki gibi değildi: Şimdi dudaklarını açarak, dişlerini göstererek, hani kızlar arasında âdet olduğunca, ama epeydir rastlanmayan tarzda bir gülüştü bu. Sesi oldukça boğuktu: Sigaradan olsa gerek diye düşündü Ginia. Severino, bara kadar eşlik etti onlara, kahve ısmarladı, bu arada da Amelia’ya bir pazar buluşmak için program yapmaları gerektiğini söyledi. “Dansa mı gideceğiz?” “Elbette.” "O zaman Ginia da gelir,” dedi Amelia. Ginia gülmesini zor tuttu.

Amelia’yı evinin dış kapısına dek geçirdiler, büyük kapı arkasından kapanınca onlar da birlikte eve döndüler. “Guido da neredeyse Severino ile yaşıt,” diye düşünüyordu Ginia, “Kardeşim olabilirdi o da. Şu yaşam ne tuhaf,” diye geçiriyordu aklından. “Guido, yakınım olmamasına karşın, beni kolumdan tutar, köşelere çeker, bana bir kadın olduğumu söyler, göz göze

bakışırız. Onun gözünde ben Ginetta’yım. Demek ki insanların birbirlerinden hoşlanması için iyice tanışmaları gerekmiyor." Ve bunları düşünürken, küçük bir kız olduğunu hayal edip Severino’nun yanında sıçrayarak yürüyordu. Derken birdenbire Severino’ya, Amelia’dan hoşlanıp hoşlanmadığını sordu, kardeşinin bu soruyu hiç beklemediğini fark etti.

“Gündüzleri ne yapıyor o?”

“Modellik yapar.”

Severino bunun anlamını çıkartamamıştı herhalde, çünkü giysileri üzerinde iyi taşıdığından dem vurmaya başladı, bunun üzerine Ginia konuyu değiştirdi ve gece yarısı olup olmadığını sordu.

“Dikkatli ol,” dedi Severino. “Amelia pek bilmiş bir kız, sen onun yanında ahmak rolünü oynamak zorunda kalıyorsun.”

Ginia, ona pek ender görüştüklerini söyleyince Severino sustu, sonra yürürken bir sigara yaktı ve sanki ayrı ayrı, yalnız başına yürüyormuşçasma evin giriş kapısına vardılar.

Ginia, o gece pek az uyudu, battaniyeler ağır geliyor, zaman geçtikçe daha tuhaf görünen düşünceler aklını karıştırıyordu. Stüdyonun o köşeciğindeki dağınık yatakta yalnız olduğunu, Guido’nun perdeyi öte tarafından açtığını, onu öptüğünü, birlikte yaşadıklarını, yemek yaptıklarını hayal ediyordu. Askere gitmeden önce nerede yiyordu acaba Guido? Sonra, bir askerle arkadaş olabileceğini hiç aklından geçirmediğini ama Guido’nun sivil giysilerle de çok yakışıklı olduğunu düşündü. Öyle sarışın, güçlü bir tipti ki; şimdiden unuttuğu sesini anımsamaya çalışıyordu, oysa Rodrigues'ini sesini pekâlâ anımsayabiliyordu. Onu yeniden görmeliydi, hiç olmazsa konuşmasını dinleyebilmek için görmeliydi. Bunu düşündükçe, Amelia’nın neden Guido’ya değil de, Rodrigues’e takıldığını merak ediyordu. Hanı şu birlikte bardakları kırdıkları günlerde Amelia ve Rodrigues’in arasında neler geçtiğini bilmediği için çok seviniyordu.

Çalar saatin sesini duyduğunda uyumuyordu zaten, yatağın sıcaklığına gömülmüş, bin bir düşünce üretiyordu. Odaya giren ilk ışıklarla, kışın gelmesi ve artık güneşin sıcak renklerini göremeyecek olması düşüncesi içini hüzünlendirdi. Acaba renklerin her şey demek olduğunu savunan Guido da böyle düşünüyor muydu? “Ne güzel," dedi kendi kendine ve kalktı.

IX

Ertesi gün tam öğle saatinde Amelia çıkageldi eve, ama Severino da sofrada olduğundan havadan sudan konuşmakla yetindiler. Sokağa çıktıklarında Amelia o sabah, ona iş verecek bir kadın ressamla buluştuğunu anlattı... Neden Ginia da gelmiyordu? O aptal kadın, birbirine sarılmış iki kadının resmini yapmak istiyordu, işte ikisi bu tablo için poz verebilirlerdi. “Neden aynaya bakıp kendi resmini yapmıyor?” diye yanıtladı onu Ginia. “Çırılçıplak soyunup resim mi yapsın?” dedi Amelia, gülerek.

Ginia, öyle keyfi işler için atölyeden izin alamayacağını söyledi.

“Ama o bize para da ödeyecek, biliyor musun bunu?” dedi Amelia. “Bu çok uzun sürecek bir çalışma. Sen gelmezsen beni de almaz.”

"Sen tek başına yetmiyor musun bu işe?”

“Güreşen iki kadın gerekiyor, anlıyor musun? İki kişi istiyor. Kocaman bir tablo olacak. Sanki dans edermiş gibi birbirimize sarılmamız yetecek.”

“Ben poz vermek istemiyorum,” dedi Ginia.

“Neden korkuyorsun? O da kadın.”

"İstemiyorum.”

Tramvaya kadar böyle tartıştılar ve Amelia ona, giysilerinin altında, bir azize gibi neyi sakladığını sordu. Yüzüne bakmadan, öfkeyle konuşuyordu, Ginia da onu yanıtlamıyordu. Ama Sakallı için soyunmayı kabul ettiğini söyleyince, Ginia onun yüzüne güldü.

Öyle kötü ayrıldılar ki, Amelia’nın onu bağışlamayacağı besbelliydi. Ama baştan bu işe omuz silkerken, şimdi onun, Guido ve Rodrigues’le bir olup alay edeceklerini, belki Guido’nun da ona güleceği korkusu sardı yüreğini. “İsteseydi, onun için poz verirdim,” diye düşünüyordu. Ama çok iyi biliyordu ki, Amelia’nın bedeni onunkinden daha yapılıydı ve bir ressam onu yeğlerdi. Amelia, daha kadınsıydı.

Daha geç bir saatte, Amelia’dan önce oraya varmış olabilmek için bir dakikalığına stüdyoya uğradı. Guido’ nun hep orada olduğunu söylediği saatte. Ne var ki kimse yoktu. Guido’nun o ikisiyle kahvede olacağını düşününce oraya seğirtti, camlardan içeriye baktı. Elini çenesine dayayıp sigara içen Amelia da

yoktu masasında. “Zavallıcık,” diye düşündü ve evine gitti.

Akşam yemeğinden sonra, stüdyonun pencerelerinde ışık görünce, sevinçle yukarıya koştu, ama Guido gene yoktu. Kapıyı Rodrigues açtı, onu içeriye aldı ve acıktığı, yemek yemekte olduğu için ondan özür diledi. Duvara dayalı masanın üstüne koyduğu birkaç dilim salamı ayakta atıştırıyordu. Odada gene o hüzünlü ışık vardı. Ekmek arası salamını ısırırken, bir çocuk gibiydi. Rengi pek soluk, bakışları pek yapay olmasa Ginia onunla şakalaşacaktı. Delikanlı ona da yemek isteyip istemediğini sordu ama Ginia, Guido’yu sormakla yetindi.

“Buraya gelmediği zamanlar, nöbetçidir,” dedi Rodrigues. “Kışlada kalması gerekiyor.”

“O halde ben gideyim bari,” diye düşündü Ginia, ama bunu söylemeye cesaret edemedi, çünkü Rodrigues gözlerini öylesine kıza dikmişti ki, buraya yalnızca Guido için geldiği belli olacaktı. Bu ışığın altında gerçekten de pek sefil duran odada gözlerini şöyle bir gezdirince, yere atılmış kâğıt külahları, izmaritleri gördü ve Rodrigues’e birini bekleyip beklemediğini sordu.

“Evet,” dedi Rodrigues, çiğnemeye ara vererek.

Ginia, bu söz üzerine de buradan ayrılamadı. Amelia’yı görüp görmediğini, sordu.

“Siz ikiniz birbirinizin peşinden koşmaktan başka bir şey bilmiyorsunuz,” dedi Rodrigues ona bakarak, “ikiniz de kız olduğunuza göre neden bu kovalamaca?”

"Ne demek bu?”

Rodrigues gülüyordu. “Ne demek mi? Bunun nedenini siz bilirsiniz. Benimki yalnızca bir sezgi. Kadınlar arasında sezgilere yer vardır, değil mi?”

Bunun üzerine Ginia bir an duraksadı ve “Amelia, beni aradı mı?” diye sordu.

“Daha da iyi bir haberim var sana,” dedi Rodrigues. “Seni istiyor.”

Dipteki perde açıldı ve arkasından Amelia çıktı. Coşkulu bir edayla ilerledi ve ekmeğinden bir lokma ısıran Rodrigues, kovalamaca oynar gibi masanın çevresinde koşmaya başladı. Amelia'nın şapkası yoktu; baştan öfkeli gibiydi, ama şimdi gülerek odanın ortasında duruyordu. Ne var ki bu gülüş de pek iyi niyetli değildi: “Sen olduğunu bilmiyorduk,” dedi.

“Ah, yemek yiyordunuz, değil mi,” dedi Ginia, kayıtsızca.

“Evet, pek samimi bir yemekti,” dedi Rodrigues, “ama üç kişi olunca daha da samimi olur."

“Sen Guido’yıı arıyordun,” dedi Amelia.

“Bir dakikalığına uğramıştım, Rosa beni bekliyor. Geç bile kaldım.”

Amelia ona seslendi: " Dursana, sersem." Ama Ginia, şöyle dedi:

“Ben sersem değilim,” ve merdivenlerden aşağı koştu.

Köşeyi döndüğünde yalnız olduğunu sanıyordu, ama arkasından telaşlı ayak sesleri işitti. Arkasından gelen, şapkasını bile takmamış olan Amelia idi. “Neden gidiyorsun? Herhalde Rodrigues’in söylediklerine inanmamışındır,[1]’ dedi.

Ginia, hiç durmaksızın, ‘‘Beni rahat bırak,” dedi.

Ondan hâlâ kaçıyormuşçasma, birkaç gün daha yürek çırpıntıları içersinde geçti. O ikisini stüdyoda düşündükçe yumruklarını sıkıyordu. Guido’yu aklına getirmeye bile cesaret edemiyor, onu tekrar görebilmek için ne yapacağını bilemiyordu. Onu da yitirdiğine inanmıştı.

‘‘Ben aptalım,” diye düşündü en sonunda Ginia. "Neden sürekli kaçıyorum sanki? Hâlâ yalnız kalmayı öğrenemedim. Canları istiyorsa, onlar gelip beni ararlar.”

O günden sonra içi daha rahatladı ve Guido’yu fazla heyecanlanmadan düşünmeye başladı. Ona bir şey söyledikleri zaman yanıt vermeden gözlerini yere diken ve konuşana asla hak vermeyen Severino’yu şimdi daha dikkatle gözlemliyordu: Kardeşi genellikle suskun kalmayı yeğliyordu. Oysa o şimdiye dek Rosa gibi davranmıştı. Üstelik Severino erkek bile olsa pek aptal sayılmazdı. Anlaşılan insanlar ona da Rosa’ya davrandıkları gibi davranıyorlardı.

Bundan sonra dans salonunda da, sinemada da kimseleri aramadı. Yollarda yalnız başına yürümekle yetindi, ara sıra kent merkezine dek indi. Aylardan kasımdı, bazı akşamlar tramvaya biniyor, kemerlerde iniyor, biraz dolaşıp eve dönüyordu. Hep Guido ile karşılaşmayı umut ediyor ve bütün askerlere kaçamak göz atıyordu. Yalnızca haberi olsun diye, bir kez yüreği ağzına gelerek bir riske atıldı ve Amelia'nın kahvesinin önünde durdu, pek çok kişiyi gördü, ama ona rastlamadı.

Günler yavaş geçiyordu, ama soğuk insanı evde oturmaya zorluyordu. Ginia bu hüzünlü günlerde, geçen yaz gibi bir yazı bir daha yaşayamayacağını düşünüyordu. "O zamanlar bambaşka bir kadındım,” diye düşünüyordu, ‘‘bir daha bu kadar çılgınlık yapamam. Başıma bir şey gelmemesi bir mucize.”

Gelecek yıl, yazın geri gelecek olması, ona inanılmaz bir şey olarak görünüyordu. Kendini, bulvarlarda, akşamları yapayalnız, gözleri kızarmış, evden işe, işten eve, o ılık havada otuz yaşında bir kız gibi yürürken hayal ediyordu. İşin en kötüsü, bir zamanlar en büyük keyfi olan, yarım saat karanlıkta yatağa uzanmaktan bile vazgeçmişti. Mutfakta iş yaparken bile stüdyoyu düşünüyor ve gözlerini havaya dikecek zamanı artıyordu.

Sonradan fark etti ki, bu şekilde on beş gün geçirmişti. Her zaman atölyeden çıkınca kapıda yeni bir haberle karşılaşmayı umuyordu ve onu bekleyen kimselerin olmaması o günü yitirdiğini, şimdiden yarma, yarından sonraki günlere, asla gelmeyen o bir şeyi beklediği günlere geçtiği hissini veriyordu ona. “Henüz on yedi yaşında bile değilim,” diye düşünüyordu. "Çok zamanım var hâlâ.” Ama o gün şapkasını bile takmadan peşinden koşan Amelia’nın onu aramamasına akıl erdiremiyordu. Belki de onun konuşmasından korkmuştu.

Bir gün öğleden sonra Bayan Bice gelip onu telefondan istediklerini söyledi. ‘‘Erkek sesli bir kadın,” dedi ona. Bu Amelia idi. “Dinle Ginia, oradakilere Severino’nun hasta olduğunu söyle ve bize gel.” Guido da burada. Birlikte akşam yemeği yiyeceğiz. “Ya Severino ne olacak?” “Eve koş, onun makarnasını suya at ve gel. Seni bekliyoruz.” Ginia söz dinleyerek, eve koştu ve Severino’ya Amelia ile yemek yiyeceğini söyledi; sonra saçlarını düzeltti ve çıktı. Dışarıda yağmur yağıyordu. “Amelia’nın sesi gerçekten veremli gibi,” diye düşündü. “Zavallıcık!”

Kararını vermişti, Guido orada yoksa, gerisin geriye kaçacaktı. İçeri girdiğinde Amelia ve Rodrigues’in karanlıkta bir gaz sobasını yakmaya uğraştıklarını gördü. “Peki ya Guido nerede?” diye sordu. Amelia ayağa kalktı, eliyle alnını sildi ve perdeyi işaret etti. Perdeden Guido’nun başı göründü ve “Merhaba,” diye seslendi. Bunun üzerine Ginia ona gülümsedi. Sofra gelişigüzel konmuş kâğıt tabaklar ve yiyeceklerle doluydu. O anda tavana sobanın dairevi aydınlığı vurdu. “Işığı yakın,” diye seslendi Guido. “Hayır, böyle daha güzel. Böyle kalsın,” dedi Amelia.

içerisi pek sıcak değildi, bu yüzden pardösüyü çıkartmamak gerekiyordu. Ginia, başını sallayarak lavaboya doğru gitti ve oradan yüksek sesle sordu: “Neyi kutluyoruz bu gece?” “İstersen senin bayramın olsun,” dedi ellerini kurulayan Guido alçacık ses tonuyla. “Neden bir daha gelmedin buraya?”

“Geldim ama siz yoktunuz,” diye mırıldandı Ginia.

"Bana sen desene, bu akşam hepimiz birbirimize sen diyoruz.”

“Teslim oldun mu?”

“Sen teslim oldun,” dedi Guido parmaklarıyla saçlarını okşayarak.

O anda arkalarında ışık yandı, Ginia perdeyi açtı ve kavunlu tabloyu düzeltti.

Yemek yemek için ortalığın ısınmasını beklediler. Böyle pardösüyle, eller cepte dolaşınca, kendilerini kahvede sanıyorlardı. Rodrigues içecek bir şeyler koydu, sonra üç bardak daha içki hazırladı. “Başlamayın,” dedi Amelia. Rodrigues ise başlamak gerektiğini savunuyordu. Sonra, bardakları devirmemek için dikkatli davranarak, masayı divanın yanma çektiler; Ginia ne yapıp edip divanda Amelia’nın yanma oturmayı becerdi.

Sofrada salam, meyve, tatlı ve sepetli şişelerde iki şarap vardı. Ginia bir bardak içtikten sonra, Amelia’nın bir zamanlar Guido’yla verdikleri partiler böyle mi oluyordu, diye sorunca hepsi bir ağızdan gülüp burada yaptıkları şamataları anlatmaya başladılar... Ginia onları kıskançlıkla dinlerken, çok geç doğduğunu düşünüyor ve kendini bir aptal gibi hissediyordu. Ressamların gülerek elde edilebildiklerini, onların öteki insanlardan daha değişik bir yaşam sürdüklerini anlıyordu; zaten resim yapmayan Rodrigues sessiz duruyor, ağzındakini çiğniyor, bir şey söylemek gerekirse onlarla dalga geçiyordu. Fesat gözlerle gizli gizli Ginia’ya bakıyordu, Ginia ise Guido’ nun Amelia ile eğlenmesinin suçunu Rodrigues'te buluyordu.

“Benim olmadığım zamanlar yaşadığınız bu olayları,” dedi Ginia, mızıklanarak, “bana anlatmanız hiç hoşuma gitmiyor.”

“İyi ya, bu akşam buradasın işte, eğlenmene bak,” diye yanıtladı onu Amelia.

Bunun üzerine Ginia dehşetli bir şekilde Guido ile baş başa kalma arzusuna kapıldı. Aslında biliyordu ki, bu cesareti yanında oturan Amelia’dan alıyordu. Yoksa oradan kaçar giderdi.

"Hâlâ sessiz sakin davranmayı öğrenemedim,” diye düşünüyordu, “heyecanlanmamam gerekiyor.”

Sonra ötekiler birer sigara yaktılar ve ona da bir tane verdiler. Ginia istemiyordu ama Guido gelip onun yanına oturdu, sigarasını yaktı ve dumanı içinde tutmasını söyledi. Öteki ikisi divanın bir ucunda güreşiyorlardı.

Ginia, Guido'nun ellerini iterek birdenbire ayağa fırladı, sigarayı bir kenara koydu ve hiçbir şey demeden stüdyonun ucuna yürüdü. Arkasındakilerin konuşması uzak bir vızıltı gibi geliyordu. “Guido,” diye mırıldandı ve arkasına bile bakmadan kendini yüzüstü o yatağa atıverdi.

X

Hiç konuşmadan hep birlikte çıktılar, Guido ile Rodrigues, onları tramvaya götürdü. Guido, beresini gözlerine kadar indirdiğinden, yabancı biri gibi görünüyordu, ama onun elini ellerinin arasına almış şöyle diyordu: “Sevgili Ginetta." Yürürken ayaklarının kaldırıma gömüldüğünü hissediyordu Ginia. Amelia da Ginia’nın koluna girmişti.

Tramvayı beklerlerken, bisikletten söz açıldı. Guido, Ginia’nın yanına gelip yavaşça, “Düşünceni değiştirirsen, yandın. Bir daha asla senin portreni yapmam,” dedi. Ginia ona gülümseyerek elini tuttu.

Tramvaya bindiklerinde Ginia, gözlerini vatmanın sırtına dikti, hiç konuşmuyordu. "Eve git ve yatağa gir,” dedi Amelia ona. “Çok şarap içtin.” “Sarhoş değilim,” dedi Ginia. “Sana eşlik etmemi ister misin?” diye sordu bu kez de Amelia “Beni rahat bıraksana sen.” Bunun üzerine Amelia, geçen sefer neler olduğunu anlattı, ama Ginia, tramvayın gürültüsüne kulak veriyordu.

Evde yalnız kalınca, kendini daha iyi hissetti; şimdi hiç olmazsa, kimsenin bakışları yoktu üzerinde. Yatağa oturup uzun bir süre yere dikti gözlerini. Sonra aniden soyundu, battaniyenin altına girip ışığı söndürdü.

Ertesi gün ortalık günlük güneşlikti ama, Ginia giyinirken, kendini hasta hissediyordu. Guido’nun üç saat önce kalkmış olduğunu düşünerek, aynada gülümsedi ve uzanıp kendini öptü. Sonra, Severino dönmeden evden çıktı.

Her zamanki gibi, yürümesi ve acıkması onu şaşırtıyordu, aklında tek bir şey vardı: Guido ile bundan böyle yanlarında o ikisi olmaksızın buluşmalıydı. Ama Guido ona yalnızca stüdyoya gelmesini söylemişti, dışarıda bir randevudan söz etmemişti. “Ondan gerçekten hoşlanmam gerekiyor,” diye düşündü Ginia, “yoksa hava alırım." Aniden yaz geri gelmişti sanki ve o koşmak, gülmek, eğlenmek istiyordu. Olup bitenler ona gerçek gibi görünmüyordu. Karanlıkta Amelia ile arasında hiçbir fark olmadığını ve Guido’nun da aynı şeyi hissedebileceğini düşündü. “Demek ki o konuşmamdan, bakışımdan, tavırlarımdan hoşlanıyor; arkadaşlığım hoşuna gidiyor. On yedi yaşımda olduğuma inanmadı, beni gözlerimden öptü, gerçekten bir kadın sayılırım artık.”

Bütün gün stüdyoyu düşünüp akşamı bekleyerek çalışmak çok keyifliydi.

“Ben modelden de üstün sayılırım,” diye düşünüyordu. “Biz arkadaşız.” Amelia, Guido’ nun resimlerinin nesinin güzel olduğunu anlamaktan âciz olduğu için ona acıyordu. Ama saat ikide onu almaya geldiğinde Ginia ona bir şey sormak istedi, ama bunu nasıl diyeceğini bilemedi. Bunu hele Guido’ya sormaya hiç mi hiç cesareti yoktu.

“Gördün mü birilerini,” dedi ona.

Amelia, omuz silkti.

“Dün sen ışıkları söndürünce, benim başım döndü ve bağırasım geldi. Yoksa bağırdım mı?”

Amelia onu ciddi ciddi dinliyordu. “Ben ışık falan söndürmedim,” dedi yavaşça. “Tek bildiğim senin ortadan kaybolduğun. Guido seni boğazlıyor sandım... Eğlendiniz mi hiç olmazsa?”

Ginia yüzünü buruşturdu, gözlerini uzak bir noktaya dikmiş, bakıyordu. Öteki durağa kadar yürümeyi sürdürdüler.

“Sen Rodrigues’i seviyor musun,” diye sordu Ginia.

Amelia içini çekti ve “Korkma,” dedi. “Ben sarışın erkeklerden hoşlanmam. Sarışın kadınlardan hoşlanabilirim ama.”

Bunun üzerine Ginia gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi. Amelia ile böyle yürüyüp anlaştıklarını hissederek birlikte olmak onu mutlu ediyordu. Kemerlerin altında sessizce ayrıldılar ve Ginia köşede, ona bakarak, acaba kadın ressama poz vermeye gidiyor mudur, diye kendi kendine sordu.

Ginia, saat yedide stüdyoya gitti ve yüzü kıpkırmızı olmasın diye beş katı ağır ağır tırmandı. Yavaş çıkıyordu ama her seferinde iki basamak çıkıyordu. Guido orada değilse bile, bu onun suçu sayılmaz diye düşünüyordu bir yandan da. Ne var ki kapı açıktı. Guido onun adım seslerini işitince koridora çıktı. Ginia, şimdi gerçekten mutluydu.

Onunla konuşup pek çok şey söylemek istiyordu, ama Guido kapıyı kapatıp ilk iş olarak ona sarıldı. Pencerelerden hâlâ biraz ışık süzülüyordu ve Ginia, yüzünü onun omzuna saklamıştı. Gömleğinin altından teninin sıcaklığını hissediyordu. Divana oturdular, Ginia konuşmaksızın ağlıyordu.

Ağlarken de, “Ya Guido da ağlarsa,” diye düşünüp yüreğinin aleviyle bütün bedeninin eridiğini hissediyordu, bayılacak gibiydi. O anda dayanağının yanından çekildiğini fark etti, Guido’nun kalkmasıyla gözlerini açtı. Guido ayağa kalmış, meraklı gözlerle ona bakıyordu. Bunun üzerine ağlamayı kesti,

sanki kalabalık karşısında ağlamış gibi utandı. Derken, gözlerine yeniden yaşlar doldu. “Bu kadar önemsiz bir şey için ağlamaya değmez,” dedi Guido.

"Mutluluğumdan ağlıyorum,” dedi Ginia.

“Pekâlâ,” dedi Guido, “ama bunu bir dahaki sefere hemen söyle.”

Ginia ona kendisi, tabloları, akşamları neler yaptığı konusunda pek çok soru soracaktı, hatta, onu sevip sevmediğini bile sormaya karar vermişti; ne var ki, bu yarım saat de böyle uçup gitmişti. Sonunda Ginia cesaretini toplayınca perdenin arkasına geçtiler. Bu ışıkta sanki herkes onları gözlüyor gibi geliyordu. Bir süre sonra Guido onu öperken, Ginia, dün canını çok acıttığını ve neredeyse çığlık çığlığa bağıracak gibi olduğunu söyledi usulcacık. Guido bunun üzerine ona daha yumuşak davranmaya başladı, onu okşayışlarıyla cesaretlendirip kulağına, "Göreceksin, geçecek. Canını acıttım mı?” diye soruyordu. Sonra o sıcaklık içerisinde orada uzanırlarken ona pek çok şey anlattı. Ona saygın bir kız olduğunu ve hiçbir şeyden kaygılanmaması gerektiğini söyledi. Ginia, karanlıkta onun elini tutup öptü.

Şimdi Guido’nun böyle yumuşak davranabildiğini öğrendikçe daha da cesaret kazanmıştı ve omzuna dayandığında, onu hep görmeyi arzu ettiğini fakat başkalarının yanında görüşmekten hoşlanmadığını dile getirdi. “Akşamları Rodrigues uyumaya buraya geliyor,” dedi Guido. “Onu damlarda yatmaya zorlamamı beklemiyorsun herhalde. Hem burası bir işyeri biliyorsun.” Ama Ginia ona, bir saatle, bir dakikayla bile yetineceğini, kendinin de çalıştığını, her gün bu saatte uğrayacağını, ama onu yalnız görmek istediğini anlattı. "Sivil yaşama geçtiğin zaman Rodrigues gene burada oturacak mı?” diye sordu sonra. “Seni resim yaparken görmeyi çok isterdim, ama ortalıkta hiç kimseler yokken.” Sonra da yalnızca bu şekilde ona poz vermeyi de kabul edebileceğini söyledi. Karanlıkta öylece yatıyorlardı ve Ginia, yavaş yavaş gecenin inmekte olduğunun farkında değildi. O akşam Severino işe aç karınla gitti, ama bu ilk kez başına gelmediğinden yakınmadı. Ginia, ancak Rodrigues gelince çıktı stüdyodan.

Terhisten önceki o son günlerde Guido akşamlarını tuval hazırlamakla, onları kurutmakla, şövalesini onarmakla ve ortalığı düzene koymakla geçirdi. Hiç dışarıya çıkmıyordu. Rodrigues ona bir süre daha yardım edecek gibi görünüyordu. Ama Rodrigues’in elinden tek gelen, ortalığı dağıtmak ve Guido’nun telaşı varken onu lafa tutmaktı. Ginia, Guido’nun temizlik yapmasına, stüdyoyu düzene koymasına yardım etmeye can atıyordu, ama Rodrigues’i gördükçe onların canım sıkacağını tahmin ediyor ve Amelia ile

gezmeyi sürdürüyordu. Amelia'nın da bir şeyler çevirdiği aşikârdı; sarışın kızlar ve erkekler hakkında alaycı laflar ağzından düşmez olmuştu. Ama Ginia artık onu seviyordu ve duygularını saklamayı düşünmüyordu. Eve dönerlerken, onunla konuşmaya karar verdi. Ginia, Amelia'ya o kadın ressamla arasının düzelip düzelmediğini sordu. Amelia bunu anlamazdan geldi ve onu rahat bırakmasını söyledi. "Hayır canım," dedi Ginia, "benden ne bekliyordun ki, ben hiç modellik yapmamıştım. Senin o işi kaybetmiş olmana üzüldüm." "Memnun oldum," dedi Amelia. "Sen bugünlerde aşkını buldun ya, her şey sana vız geliyor, ¡yi de ediyorsun. Ama ben senin yerinde olsam dikkatli davranırdım." "Neden?" diye sordu Ginia.

"Severino ne diyor bu işe? Enişte sini seviyor mu," diye sordu Amelia gülerek.

"Neden dikkatli olmalıymışım ki ben?"

"Benim yakışıklı ressamımı elimden alıyor, bir de neden diye soruyor musun?"

Bu söz üzerine Ginia yüreğine bir yumruk yemiş gibi oldu, şimdi Amelia'nın bakışlarını yürürken üstünde hissediyordu.

"Sen Guido'ya modellik yaptın mı," diye sordu ona.

Amelia onun koluna girdi ve "Şaka yapıyordum," dedi. Sonra, bir sessizlikten sonra, "Artık birer kadınız, böyle gezmemiz hoş değil, bir kızın ne demek olduğunu bilmeyen terbiyesizlerle elimizi kirletmemiz yakışık almaz, onlar ilk gördükleri kızın önünde sıraya girerler, öyle değil mi?"

"İyi ama sen Rodrigues'le çıkıyorsun," dedi Ginia.

Amelia omuz silkip pufladı. "Bana bir tek şey söyle. Guido hiç olmazsa dikkat ediyor mu?"

"Bilmem," dedi Ginia.

Amelia onu çenesinden tutarak durdurdu. "Yüzüme bak," dedi. Bir bina girişinin gölgesindeydiler. Ginia direnmedi, çünkü söz konusu olan Guido idi ve o sırada Amelia, dudaklarına kaçamak bir öpücük kondurdu.

XI

Yeniden yürümeye koyulduklarında, Ginia, Amelia’nın bakışlarının altında korkuyla gülümsüyordu.

“Rujunu temizle,” dedi Amelia sakin bir sesle. Ginia hiç durmadan yürürken, öteki lambaya gelene dek aynasına baktı, gözlerini incelerken bakışlarını aynadan ayıramıyor, sürekli saçlarını düzeltiyordu.

“Senin bildiğin, ben bu akşam içki de içmedim değil mi," dedi Amelia.

Ginia aynasını çantasına koyduktan sonra onu yanıtlamadan yürümeyi sürdürdü. Adımları kaldırımda yankılanıyordu. Köşeye geldiklerinde Amelia duraksadı. Ginia ona, şuradan dedi. Birlikte saptılar ve kapıya geldiklerinde Amelia, “O halde hoşça kal,” dedi “Hoşça kal,” dedi Ginia da ve yoluna yalnız devam etti.

Ertesi gün Guido, ışığı o içeriye girdikten sonra yaktı, çünkü dışarıda müthiş bir sis vardı ve o kocaman pencerelerle, sis sanki evin içinde gibi görünüyordu. “Sobayı neden yakmıyorsun?” diye sordu. “Yanıyor," dedi Guido ama o da ceketini giymişti. “Korkma, bu kış şömine yakacağız.” Ginia, odanın içinde dönüp dolaşıp duvara çivilenmiş bir bez parçası buldu ve bunu kaldırınca, içi kırık tahtalar ve atılmış kitaplarla dolu bir şömineyle karşılaştı. “Ne kadar güzel. Poz verenler buraya mı oturuyor?” "Çıplak durması gerekirse evet’ dedi Guido. Sonra perdenin arkasındaki yatağın altından bir bavulu çekip çıkarttılar. Bu, Guido’nun gardırobuydu. “Başka modellerin de oldu mu?” diye sordu Ginia. “Bana yaptığın resimlerin kartelasını göstersene.”

Guido onu kolundan tuttu. “Sen ressamlar hakkında neler biliyorsun bakayım öyle. Anlatsana biraz.” Ginia şakacıktan parmağını ağzına koydu ve kurtulmak için çırpındı. “Sen en iyisi bana kartelandaki resimleri göster. Amelia’ya buraya pek çok kızın geldiğini söylüyordun.” “Anlarsın durumu herhalde,” dedi Guido. “Bu benim mesleğim.” Sonra onu olduğu yerde tutabilmek için öptü. “Sen kimleri tanıyorsun?”

“Hiç kimseyi canım.” Ginia, ona sarılarak, “Ben yalnızca seni tanımayı ve buraya hiç kimsenin gelmemesini istiyorum.” “O zaman canımız sıkılır,” dedi Guido.

O akşam Ginia ortalığı süpürmek istedi, ama evde süpürge olmadığından bir

hayvan ini gibi pis olan perde arkası bölümdeki yatağı toplamakla yetindi.’’Burada mı uyuyacaksın?” diye sordu delikanlıya. Guido ona, geceleri pencereleri görmekten hoşlandığı için divanda yattığım söyleyince, “O zaman yatağı yapmam,” dedi Ginia.

Ginia ertesi gün elinde bir paketle çıkageldi. Guido için bir kravat almıştı. Guido şakayla aldı ve yeşil gri asker gömleğinin üstünde denedi armağanını. “Sivil giyininceiyi duracak,” dedi Ginia. Bundan sonra perdenin arkasına geçtiler ve dağınık yatakta birbirlerine sarıldılar, oda pek soğuk olduğundan yorganı da başlarına çektiler. Guido, şimdi armağan verme sırasının kendisine geldiğini söyleyince, Ginia, yüzünü buruşturarak, stüdyo için bir süpürge istedi.

Kaçamak görüştükleri o günler, en güzel günlerdi, ama şöyle huzur içinde oturup iki söz etmeye zaman yoktu, çünkü Rodrigues her an içeriye girebilirdi. Ginia ona ayakkabısız yakalanmamak için çaba gösteriyordu. Ama son akşamların birinde Guido ona borcunu ödemek istediğini söyleyince yemekten sonra çıkmak için sözleştiler. “Sinemaya gideriz,” dedi Guido. “Neden? Birlikte olmak çok daha güzel, gezelim biraz.” “Ama hava çok soğuk,” dedi Guido. "Kahveye ya da bir dans salonuna gidebiliriz.” “Ben dans etmekten hoşlanmam,” dedi Guido.

Buluştular. Ginia, bir çavuşun yanında yürümekten hoşlanmıştı ama onun yalnızca Guido olduğunu, yalnızca o olduğunu düşünüyordu. Guido, onu küçük bir kız çocuğuymuşçasına koltuğunun altından tutmuştu. Ama sürekli subaylara selam vermek zorunda kaldığından, Ginia öteki tarafına geçti ve onun koluna girdi. Böylece yürürlerken, yol bambaşka bir yolmuş gibi görünüyordu. Ginia, “Keşke Amelia’ya rastlasak,” diye düşünüyor ve gülmemeye çalışarak Guido'ya, Bayan Bice’yi anlatıyordu. Guido da şakalaşarak, “Uç gün sonra şu maymunları selamlamak zorunda kalmayacağım, hepsi tütüncü suratlı adamlar,” diyordu. “Amelia da,” dedi Ginia, “yoldan gelip geçenlerin yüzüne bakıp gülmekten hoşlanır.”

“Amelia abartır bazen. Onu çoktan beri mi tanıyorsun?”

“Samimiyizdir,” dedi Ginia. “Ya sen?”

Bunu üzerine Guido ona stüdyoyu tutuğu yıl öğrenci arkadaşlarının onu görmeye geldiklerini ve içlerinden birinin sonradan rahip olduğunu anlattı. Amelia o zamanlar henüz modellik yapmıyordu ama eğlenmeyi çok seviyordu; gece gündüz gelip, Guido çalışmaya çabalarken içki içip gülüp eğleniyorlardı. Amelia ile ilk kez nasıl birlikte olduklarını anımsamıyordu bile. Sonra dostların biri asker olmuş, biri sınavlara katılmış, bir başkası da evlenmişti: Neşeli günler

sona ermişti.

“Bu seni üzüyor mu,” dedi Ginia, gözlerini ona dikerek.

“Bu en çok rahip olan arkadaşı üzüyor, arada sırada bana mektup yazıp çalışmalarımı ve kimseleri görüp görmediğimi sorar.”

“İyi ama onlar mektup yazabiliyorlar mı?” “Tutukevinde değiller ya,” dedi Guido. “Benim tablolarımdan tek hoşlanan oydu. Bir görseydin onu: Benim gibi güçlü, iriyarı, bakışları bir kızınkine benzeyen bir çocuktu. Her şeyi anlardı, yazık oldu.”

"Sen de rahip olmayacaksın değil mi Guido?” “Böyle bir tehlike yok.”

“Rodrigues senin tablolarından hoşlanmıyor. Aslında gerçek bir rahip yüzüne sahip olan o.”

Ama Guido, Rodrigues’i savunarak, onun olağanüstü bir ressam olduğunu ama resme başlamadan üzerinde çok düşünen, rastlantısal hiçbir şey yapmayan ve yalnızca renklerden yoksun olan biri olduğunu anlattı. "Onun köyünde o denli çok renk var ki,” dedi. “Küçükken bunlardan bıkmış, şimdi renk kullanmak istemiyor. Yoksa gerçekten çok iyidir.”

“Renkli resim yaptığın zaman bana gösterecek misin,” diye sordu Ginia onun kolunu hafifçe sıkarak.

“Bu üniformayı çıkarttığım zaman hâlâ resim yapmayı başarabilirsem, elbette. Eskiden nasıl çalışırdım! Haftada bir tablo yapardım. O yaşantı bana heyecan verirdi. Güzel günler geride kaldı.”

“Ben seni hiç mi ilgilendirmiyorum,” diye sordu Ginia.

Bunun üzerine Guido onu kendine doğru çekti. “Sen yaz mısın ki gelip geçeceksin? Sen bir tablo yapmanın ne demek olduğunu bilmezsin. Zeki biri olabilmek için sana âşık olmam gerekirdi. Bilmelisin ki, bir erkek, ancak onu anlayan arkadaşları olursa çalışır.”

“Sen hiç âşık olmadın mı,” diye sordu Ginia, ona hiç bakmadan.

“Sizin gibilere mi? Buna hiç zamanım yok.”

Yürümekten yoruldukları zaman, kahveye gidip iki âşık gibi oturdular; Guido sigarasını yakıp, kızın ona anlattıklarını dinledi, gireni çıkanı gözledi. Sonra onu mutlu etmek için, kurşunkalemle mermere profilini çizdi. Yalnız oldukları bir an Ginia ona, “Biliyor musun, hiç âşık olmamış olmana sevindim,” dedi.

“Hoşuna gittiyse, iyi,” dedi Guido.

Guido, askerliği biter bitmez köyüne bir kaçamak yapıp annesini görmek istediğini açıklayınca, akşam hüzünlü sona erdi. Ginia teselli olabilmek için, ona ailesini, evini, babasının mesleğini ve çocukken yaptıklarını anlattırdı. Luisa adında bir kız kardeşi olduğunu öğrendi, ne var ki, Guido’nun alt tarafı bir köylü olması keyfini kaçırdı. “Çocukken yalınayak gezerdim,” diye itiraf etti gülerek Guido ve Ginia o anda onun güçlü, iri ellerinin, gür sesinin nedenini çözdü. Bir çiftçinin ressamlık yapabileceği akima gelmezdi. İşin tuhafı, Guido bununla övünüyordu ve Ginia ona, “Evet, ama kentte oturuyorsun,” deyince, ona en doğru resmin köyde yapıldığını anlattı. “İyi ama sen burada kalıyorsun,” diye ısrar etti Ginia. Bunun üzerine Guido, “Ben yalnızca bir tepenin zirvesindeyken rahat ederim,” dedi.

Bundan sonra Ginia, bu konuya çok kafa yordu. Kim bilir neden, o Luisa’yı da taktı aklına, belki de onu Guido’nun kardeşi olduğu için kıskanıyordu ve onun çocukken Guido ile yapmış olduğu konuşmaları hayal etmeye başladı. Amelia’nın neden Guido’yu hiçbir zaman istemediğini şimdi anlamıştı. “Bir ressam olmasa, sıradan bir köylü olacaktı,” diyor ve onu, mart ayında boyunlarında mavi bir mendille, askere gitmek için tepeyi tırmanan gençlerin arasında hayal ediyordu. “Ama o burada kalıyor,” diye düşünüyordu "ve okudu da, üstelik saçlarımız da aynı renk.” Kim bilir, belki Luisa da sarışındı. O gece Ginia eve girer girmez kapıyı kilitledi, aynanın karşısın'la soyundu ve kendini biraz tedirginlikle inceledi. Teninin rengini Guido’nunkiyle karşılaştırıyordu. Şimdi bütün hoşnutsuzluğundan kurtulmuştu ve bedeninde Guido’nun bıraktığı bir izin kalmamış olmasına da sevinmişti. Guido'nun karşısında poz verdiğini hayal ederek Sakallı’nın stüdyosunda Amelia’nın yaptığı gibi bir sandalyeye oturdu. Guido kim bilir kaç kızı çıplak görmüştü. Şimdiye dek iyice göremediği bir tek kendi kalmıştı ve Ginia, daha bunu düşünürken bile yüreği hızlı hızlı çarpıyordu. Bir anda Amelia gibi esmer, ince ve kaygısız olabilmek ne iyi olurdu. Bu haldeyken kendini Guido’ya çıplak gösteremezdi. Önce evlenmeleri gerekiyordu.

Ama Ginia onu sevse bile asla evlenmeyeceklerini biliyordu. Bunu, kendini ona verdiği akşamdan beri biliyordu. Guido işini yarım bırakıp onunla perdenin arkasına geçecek kadar iyi yürekliydi. Bundan böyle yalnızca modellik önerirse onu görmeyi sürdürebilecekti. Yoksa Guido kendine başka bir kız bulurdu.

Ginia, aynanın karşısında üşüdüğünü hissetti ve tüyleri ürperince çıplak teninin üstüne pardösüsünü atıverdi. “İşte, poz versem böyle olurdum,” diye düşünüyor ve artık utanmak nedir bilmeyen Amelia’yı kıskanıyordu.

XII

Yola çıkmadan bir akşam önce Guido’yu son kez gördüğünde Ginia erkeğin hoşuna gittiği tarzda sevişmenin ölümcül bir şey olduğunu anladı, hatta Guido onun yüzünü seçebilmek için perdeyi araladığında, Ginia onun ellerini tutarak bunu engelledi. Sonra Rodrigues geldiğinde Ginia, iki erkeği baş başa çene çalmaları için bırakırken, evli olmamanın anlamını kavradı. Geceyi ve gündüzü birlikte geçirebilmek bambaşka bir şeydi. Merdivenlerden allak bullak inerken artık bambaşka biri olduğuna inanmıştı ve bunu herkesin de fark ettiğini sanıyordu. “İşte bu yüzden,” diye düşünüyordu, “sevişmek yasaklanmış, bu yüzden.” Acaba Rosa ile Amelia da bu yollardan geçmişler miydi, diye merak etmekten alamıyordu kendini. Vitrinlere bakarken, bir sarhoş gibi yürüdüğünü, bir gölge gibi gelip geçen pek çok öteki insandan bir farkı olmadığını düşündü. Şimdi neden bütün aktrislerin gözlerinde o yumruk yemiş anlatımın görüldüğünü anlamıştı. Ama insanı gebe bırakan bu olmamalıydı, çünkü onların hiçbirinin çocuğu yoktu.

Severino çıkar çıkmaz Ginia kapıyı kilitleyip aynanın karşısında soyundu. Gözlerine, her şey aynı görünüyordu, ama bu olanaksızdı. Teninin bedeninden ayrıldığını hissediyordu ama hâlâ serin bir ürperti bedenini sarıyordu. Değişmemişti, her zamanki gibi solgun ve bembeyazdı. “Guido burada olsa,” diye düşündü, “bana bakmasına izin verirdim. Ona şimdi gerçek bir kadın olduğumu söylerdim.”

Pazar günü gelip çatınca bunu Guido'suz geçirmek ona pek zor geldi. Amelia, onu görmeye gelince sevindi, çünkü artık ondan korkmasına gerek yoktu, şimdi aklında fikrinde Guido olduğundan, onun söylediklerini ciddiye almak zorunda da değildi. Onun öylece konuşmasına ses etmiyor, kendi sırrını düşünüyordu. Zavallı Amelia ise, şimdi ondan da yalnızdı.

Amelia bile nereye gideceğini bilemiyordu. Soğuk ve karanlık bir öğleden sonrasıydı, her yan pustan nem içindeydi, insanın canı maç seyretmeye bile gitmek istemiyordu. Amelia evde oturmak, divana uzanıp kahvesini içmek istediğini söyledi. Ama Ginia şapkasını takıp ona, “Çıkalım. Tepeye gitmek istiyorum,” dedi.

Amelia, hayret verici bir şekilde, ona uyuyordu, o gün tembelliği üstündeydi. Zaman kazanabilmek için tramvaya bindiler, ama neden zaman kazanmak

istediklerini de bilmiyorlardı. Ginia, bir şeyler söylüyor, yürüyor, yolları seçiyor ve sanki bir bildiği varmış gibi davranıyordu. Yokuşa vurduklarında yağmur çiselemeye başlayınca Amelia, gitmek istemediğini söylemeye başladı.

“Bu yalnızca yere inen sis yüzünden,” diyordu Ginia, “bir şey değil.”

Şimdi bomboş yolda, parkın ağaçları altındaydılar ve sanki bu dünyanın dışına çıkmış gibiydiler, hendeklerdeki suyun çağıltısından ve arkalarında kalan yoldan gelen tramvayların uğultusundan başka ses yoktu. Soğuk olmaktan çok, ıslak ve duru bir havaydı içlerine çektikleri, çürümüş yaprakların kokusu duyuluyordu. Amelia yavaş yavaş kendine geliyordu ve asfaltın üstünde kol kola sıçrayarak, insanın bu havada tepeye çıkması için deli olması gerektiğini söylüyorlar ve âşıkların bile buna yeltenmediklerinden dem vuruyorlardı.

Yanlarından geçen gösterişli bir otomobil, az ileride yavaşladı.

"Şu bizim olsaydı,” dedi Amelia. Otomobilden çıkan gri bir kol onları çağırdı.

“Sizi çıkarabilir miyim,” dedi esmerce bir tip, arabaya ulaştıklarında.

“Binelim mi arabaya, Amelia,” diye fısıldadı Ginia, kıkırdayarak. “Bence bu bizi şeytanın yuvasına götürüp, orada yaya bırakır,” dedi Amelia.

Kızlar, yayan devam ederlerken, sürücü de onların adımlarınca yavaşlayarak, peşlerinden geldi. Bir sürü saçma söz ediyor, klakson çalıp duruyordu. “Ben gidiyorum,” dedi Amelia, "affedersin, ama ayakkabılarımın eskimesinden iyidir.”

“Sarışın gelmiyor mu?” Adam sıska mı sıska ve kırk yaşlarındaydı.

Bunun üzerine, Amelia ortaya, Ginia da sıkışık durumda kapıya yaslanarak yerleştiler arabaya. Sıska adam direksiyonun altında kaybolmuştu, ama gene de bir başlangıç olarak kolunu Amelia’nın omzuna attı. O kara ve kemikli eli kulağının dibinde gören Ginia, “Bana dokunacak olursa, onu ısırırım,” diye geçirdi aklından. Ama hemen yola koyuldular. Şakağında çirkin bir yara izi olan adamın profilinden tamamen yola konsantre olduğu anlaşılıyordu. Yanağını pencereye dayayan Ginia, Guido’ nun burada olmadığı o yedi günü hep gezerek, yolculuk ederek geçirmenin ne hoş olacağını düşündü.

Oysa bu gezi hemencecik sona erdi. Adam, kızlara dönerek, ağzındaki karamelayı da düşürmeden, “İnmek istediğiniz yer burası mı?” diye sordu.

Bunun üzerine Ginia, “Siz isterseniz kahveye de gidin. Ben yaya dönerim,” dedi.

Amelia ona dik dik baktı. “Delilik olur bu," dedi, öteki de, "Ben yaya dönerim,” diye yineledi, “Siz iki kişisiniz ve birbirinize yetersiniz.”

“Aptal,” diye fısıldadı Amelia, inerlerken. “Anlamadın mı, bu konuşmuyor ama parasını ödüyor.” Ne var ki Ginia arkasını dönüp seslendi: “Her şey için teşekkürler. Siz arkadaşımı eve götürün.”

Yola çıktığı zaman, sisin sessizliğinde durup motorun yeniden çalışıp çalışmadığına kulak verdi. Sonra kendi kendine güldü ve inmeye koyuldu. “Ah, Guido bunu bağışlarsın,” diye düşünüyordu, vadiye bakarak, soğuğun ve kırların kokusunu içine çekiyordu. Guido da şimdi, kendi tepelerinde, çıplak toprakların ortasındaydı. Belki de evinde, ateşin başına oturmuş, stüdyoda yaptığı gibi sigara içerek ısınmaya çalışıyordu. Bunun üzerin Ginia durdu, çünkü perdenin arkasındaki o ılık ve karanlık köşe gelmişti aklına ve kendini oracıkta gibi hissetmişti. “Ah, Guido, dön haydi,” diyordu ellerini ceplerinde yumruk yaparak.

Eve döndüğünde pek geç olmamıştı ama saçları hâlâ ıslaktı, çoraplarına çamur sıçramıştı ve yorulmuştu. Ayakkabılarını çıkartıp sıcak yatağına uzandı ve Guido ile dertleşti. Güzel otomobili düşünüyor, Amelia ile alay ediyor, o adamı daha önceden tanıyor olabileceğini geçiriyordu aklından.

Severino döndüğünde, ona atölyede çalışmaktan bıktığını söyledi.

“Sen de değiştir işini,” dedi kardeşi sakince. “Ama lütfen benim öğünlerimi atlatma. Daha uygar çalışma saatleri bul.”

“Çok iş var yapacak.”

“Annem hep senin evde oturman gerektiğini söylerdi. Bu kazandığın para için değmez.”

Ginia ayağa fırladı. “Bu yıl mezarlığa gitmedik.”

“Ben gittim,” dedi Severino. “Yalan söyleme. Bunu sen de pekâlâ biliyorsun.”

Ginia, ağzından baklayı çıkarmak üzereydi. Kazandığı o azıcık para olmasa, sırtına giyecek bir şey bulamaz, ellerini koruyacak bulaşık eldivenlerini alamazdı. Parfüm, şapka, krem, Guido’ya armağanlar alınamazdı ve Rosa gibi basit bir işçi olurdu. Ona yetmeyen, zamandı. Sabahları yapılabilecek bir iş gerekiyordu ona.

Öte yandan, çalışmanın da hoş yanları vardı. Evde kalsa ya da sokaklarda gezinse, bu Guido'suz günlerde, aklını saran düşüncelerle nasıl başa çıkardı? Oysa, yarın atölyeye dönecekti ve günü geçip gidecekti. Hemen eve koşup

Severino’ya güzel bir yemek hazırladı ve bugünlerde ona iyi davranmaya karar verdi, çünkü ona öğünleri atlatmak zorunda kalacağı günler olacaktı nasıl olsa.

Amelia ortalıkta görünmüyordu. Birkaç akşam, Ginia tam çıkmak üzereyken kendi kendine bunu yapmayacağına söz verdiğini anımsayıp evde oturuyordu. Amelia’nın gelip onu aramasını umuyordu. Bir kez, bir giysi dikmek isteyen ve ona model göstermek isteyen Rosa uğradı, ama Ginia ona ne diyeceğini bilemedi. Pino’dan söz ettiler ama Rosa, Pino’nun onu değiştirdiğini kabul etmiyordu. Oysa, yakınıyor, ölesiye sıkıldığından dem vuruyor ve ısrarla, “Ne istiyorsun ki, insan evlenince huzurlu olur," diye direniyordu.

Ginia, sürekli Guido’yu düşünmenin ona uyku bile uyutmadığını ayrımsadı ve bazen dönmesi gerektiğini anlamadığı için ona kızıyordu. “Acaba pazartesiye döner mi?” diye düşünüyordu. “Belki de dönmez.” Yalnızca kız kardeşi olan ve onu bütün gün görebilen Luisa’dan özellikle nefret ediyordu. Bir ara stüdyoya gidip Rodrigues’e Guido’nun sözünü tutup tutmayacağını sormayı bile geçirdi aklından.

Ne var ki bunun yerine kahveye gitti ve orada Amelia’yı gördü. “Nasıl geçti/’ dedi, “pazar günün?” Sigara tüttüren Amelia ona gülümsemedi bile ve yavaşça, “İyi geçti,” dedi. “Seni eve bıraktı mı?” "Elbette,” dedi Amelia.

Sonra da sordu: “Sen neden kaçtın?”

"Alındı mı?”

“Daha neler,” dedi Amelia ona dik dik bakarak. "Yalnızca komik, şu minik kız,” dedi. “Neden kaçtın peki?"

Ginia kızardığını hissetti. “Dinle, ağzındaki o karamelayla pek gülünçtü.”

“Sersem,” dedi Amelia.

“Ya Rodrigues?”

“Şimdi gitti.”

Eve birlikte döndüler ve Amelia ona, "Bu akşam sana geleceğim,” dedi.

O akşam ikisi de çıkmaktan söz etmediler. Ginia bulaşıkları yıkayıp bitirince, divanın kenarına ilişti, Amelia uzanmıştı divana çünkü.

Bir süre konuşmadan oturdular, sonra Amelia o boğuk sesiyle fısıldadı: “Komik, şu minik kız.” Ginia başını sallayarak öte yana baktı. Amelia, elini uzatıp onun saçlarını okşadı. “Beni rahat bırak,” dedi Ginia.

Amelia derin derin iç geçirdi ve dirseğine dayanarak doğruldu.

“Sana âşığım,” dedi boğuk sesiyle.

Bunun üzerine Ginia ona sertçe baktı. “Ama seni öpemem. Frengi oldum,” dedi.

XIII

“Ne olduğunu biliyor musun?”

Ginia, konuşmadan, gözleriyle evet dedi.

“Oysa, ben bilmiyorum.”

“Kim söyledi sana.”

“Sesimin nasıl çıktığını duymuyor musun?” Amelia bunu söylerken biri sanki onu boğar gibiydi.

"İyi ama bu sigara içtiğin için.”

“Ben de öyle sanıyordum,” dedi Amelia. "Ama pazar günkü adam doktordu. Bak.” Bluzunun önünü açtı ve göğsünün birini çıkardı. Ginia ona, "Ben sanmam öyle olacağını,” dedi.

Amelia, göğsü parmaklarının arasında, gözlerini kaldırdı ve ona baktı. “O zaman beni buradan öp,” dedi yavaşça. “Buradan, iltihabın üstünden öp, o halde.” Bir an birbirlerine baktılar, sonra Ginia gözlerini yumup onun göğsüne doğru eğildi.

“Hayır,” dedi Amelia. “Ben seni bir kez öpmüştüm.” Ginia, baştan ayağa terlediğini hissetti, sersemce gülümsedi ve ateş gibi kıpkırmızı kesildi. Amelia, hiç konuşmadan ona bakıyordu.

“Aptalın teki olduğunu anladın mı,” dedi sonunda, “tam şimdi beni sevmeye başladın ama hem Guido’ya âşıksın hem beni hiç umursamıyorsun.” Zayıf eliyle bluzunun düğmelerini ilikledi. "Beni hiç umursamadığının gerçek olduğunu söylesene haydi.”

Ginia ne diyeceğini bilemedi, çünkü kendi de yapmak üzere olduğu hareketin nedenini anlayamamıştı. Ama Amelia’nın ona kötü davranması hoşuna gitmişti, çünkü şimdi o çıplaklıkların, pozların ve konuşmalarının ne anlama geldiğini çıkartabiliyordu. Amelia’nın konuşup içini dökmesini beklerken, çocukken banyo yapmadan önce sobanın yanında soyunurken hissettiği mide bulantısını aynen yaşadı.

Ama Amelia, bu hastalığın kandan anlaşıldığını söyleyince Ginia korkuya kapıldı.

“Nasıl yapıyorlar bunu,” diye sordu.

Amelia anlattıkça içi rahatlıyordu.

Ona, bir iğneyle kolundan kan aldıklarını anlattı. Sonra da insanı soyup yarım saat soğukta beklettiklerini ekledi. Amelia’ya bakılacak olursa, hekim hep öfkeliydi ve sürekli onu hastaneye kapamakla tehdit ediyordu.

“Bunu yapamaz,” dedi Ginia.

“Sen çok gençsin,” dedi Amelia. “İsterse, beni hapse bile atabilir. Frenginin ne olduğunu bilmiyorsun galiba.”

“İyi ama nereden aldın bunu?”

Amelia, ona yan yan baktı.

“Bu, sevişirken alınır.”

“Yani iki kişiden birinde varsa, bulaşır mı?”

"Eh, tabii,” dedi Amelia.

Bunun üzerine Ginia’nın aklına Guido geldi ve öylesine sararıp soldu ki, artık hiçbir şey söylemez oldu.

Amelia, oturduğu yerde bluzunun altından eliyle göğsünü tutuyordu. Gözlerini sabit bir noktaya dikmişti. Tüllü şapkası olmaksızın, şu umutsuz haliyle hiç kendine benzemiyordu. Arada sırada dişlerini sıkıyordu. Üzerindeki parfüm bile onu yatıştırmaya yetmiyordu.

"Sen Rodrigues’i görmeliydin,” dedi. “İnsanın kör olabileceğini ve acıdan ölebileceğini bana o söyledi. Boynuna kadar bembeyaz oldu." Amelia, tükürür gibi büzüştürdü ağzını. "Hep böyle olur işte, onda hiçbir şey yok.”

Ginia öyle telaşla, Amelia’nın emin olup olmadığını sordu ki, kız durakaldı. “Hayır, sakin ol. Onun kanını aldılar. Kaytaranların derisi sertleşirmiş. Sen Guido için mi korktun?"

Ginia, gülümsemeye çalışarak, gözlerini kapadı. Amelia suskunlaştı, bu sessizlik sonsuzluk kadar uzun sürdü, “Guido bana elini bile sürmedi, merak etme,” dedi.

Bunun üzerine Ginia sevindi. Öylesine mutlu oldu ki, elini Amelia’nın omzuna koydu. Amelia, suratını buruşturdu. “Sen bana dokunmaktan korkmuyor musun?" dedi. “Ama biz sevişmiyoruz ki,” diye kekeledi Ginia.

Amelia, Guido’dan söz ederken, Ginia’nın yüreğinin çarpıntısı yavaş yavaş

sakinleşti. Ona, Guido'nun kendini öpmediğini, insanın her önüne gelenle sevişemeyeceğini, Guido'dan hoşlandığını ama ikisi de sarışın olduğu halde, onun neden Ginia'yı yeğlediğine akıl erdiremediğini söyledi. Ginia o sıcaklığın, yeniden her yanını sardığını hissetti, ama şimdi mutluydu.

"Ama Rodrigues'te bir şey yoksa," dedi, "demek ki senin de bir şeyin yoktur. Yanılmışlardır."

Bunun üzerine Amelia, ona kısık gözlerle baktı.

"Ne sanıyordun ki? Bana onun bulaştırdığım mı?"

"Bilmem," dedi Ginia.

"O, bir çocuktan bile daha korkaktır," dedi Amelia adeta yılan gibi tıslayarak. "O değil. Ama Tanrı cezalandırıyor. Ama bana bu armağanı veren kadının durumu benden beter."

"Bir kadın mıydı bu?" diye sordu Ginia alçak sesle.

"İki aydan çok oldu. Bu işaret onun armağanı işte," dedi ve bluzunu gösterdi.

Ginia, akşam boyu onu teselli etmeye çalıştı, ama kızın kendine değmemesi için de tetikte durdu. Kol kola girmekten öte bir şey yapmadıklarını ve zaten Amelia'nın da mikrobu kapmak için açık bir yara olması gerektiğini söylediğini düşünüyordu. Enfeksiyon, ne de olsa kanda bulunuyordu. Hem Ginia, böyle olayların Amelia gibi günahlar işleyenlerin başına geldiğinden emindi, ama tabii bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu. İşte burada artık düşünemez oluyordu, çünkü bu düşünce biçimi ile herkesin hasta olması gerekirdi.

Merdivenleri inerlerken, o kadından öç almamasını, çünkü onun bu durumdan haberi yoksa, suçlu sayılamayacağını seslendi arkasından. Ama Amelia, merdivenin bir basamağında durdu ve onun sözünü kesti: "Yani o zaman, ona bir demet çiçek mi göndereyim?" Ertesi gün kahvede buluşmak üzere sözleştiler ve Ginia yüreği çırpıntılı, onun uzaklaşmasını izledi.

Ama Ginia, ertesi gün sanki yaşamıyor gibiydi. Evden bir saat daha erken çıktı, sokak lambaları hâlâ yanıyordu, doğruca stüdyoya koştu. Hemen çıkmaya cesaret edemedi, çünkü Rodrigues hâlâ uyuyordu. Sanki hâlâ yatağında dönenirmişçesine, sokakta dolaştı biraz. Sonra titreye titreye çıktı ve kapıyı çaldı.

Şaşkın gözlerle kapıyı açan Rodrigues'in pijamaları üstündeydi ve odanın içinde zıplaya hoplaya kendini yatağa atıp yanma oturdu. Her taraf, her zamanki gibi aydınlık ve kirliydi; Ginia kekeleye kekeleye bir şeyler söylemeye

başlayınca Rodrigues ayak bileklerini kaşımaya koyuldu; bunun üzerine Ginia, ona doktora gidip gitmediğini sordu. Bunun üzerine ikisi de Amelia'ya verip veriştirdiler ve Ginia sesinin titrediğini hissetti, o çirkin ayakları görmemek için de başını başka tarafa çevirdi.

Sonra Rodrigues, "Ben yatağa gireceğim, üşüdüm," dedi ve yorganı başına kadar çekip ona sırtını döndü.

Ginia titreyerek,' ona Amelia tarafından öpüldüğü-nü söyleyince delikanlı gülmeye başladı ve loş ışıkta dirseğine dayanarak, "Demek ki aynı yolun yolcusuyuz,'' dedi. "Yalnızca bir öpücük mü?"

"Evet," dedi Ginia. "Bir tehlike var mı?"

"Nasıl bir öpücüktü bu?"

Ginia bunu anlayamadı. Bunun üzerine erkek açıklayınca, Ginia, bunun kızlar arasındaki bir öpüşmeden öte bir şey olmadığına yemin etti.

"Saçmalık," dedi Rodrigues. "Meraklanma sen." Ginia, ayakta duruyordu, masada pis bir bardakla portakal kabukları vardı. "Guido ne zaman dönüyor?" "Pazartesi," dedi Rodrigues. "Şunu görüyor musun? O bir natürmort işte," diyerek bardağı işaret etti.

Ginia gülümseyerek, yerini değiştirdi. "Otursana Ginia. Şu yatağa otur."

"Kaçmam gerekiyor," dedi Ginia. "İşe gidiyorum." Ama Rodrigues, onu uyandırdığı için yakınıp, şimdi bir günaydını bile ondan esirgediğini söyledi. "Senin tehlikeden kurtuluşunu kutlardık."

Bunun üzerine ardına kadar açık perdenin altında yatağın kenarına oturdu. "Amelia için korkuyorum," dedi. "Zavallı şeytan. Çok umutsuz. Gerçekten bu hastalık insanı kör eder mi?"

"Hayır canım," dedi Rodrigues. "İyileşir insan. Onu her yanından delerler ve biraz deriden keserler, görürsün, o doktor onu gene atar yatağa. İnan bana."

Ginia gülmeye çalıştı ama Rodrigues sürdürdü konuşmayı: "Sizi tepeye mi götürdü?" Bunu söylerken sanki bir kedinin sırtını okşarcasına kızın elini okşuyordu.

"Ne soğuk ellerin," dedi. "Neden gelip onları ısıtmıyorsun?"

Ginia, ensesinin öpülmesine ses çıkartmadı ama, "Uslu dur," demeyi ihmal etmedi. Sonra kıpkırmızı, ayağa fırladı ve koşarak çıktı evden.

XIV

Akşam Rodrigues de kahveye geldi ve masada Ginia’nın tarafına oturdu.

“Sesin nasıl?” Bunu sorarken ne ciddi ne de alaycı bir havası vardı.

Ginia tam o sırada Amelia’yı teselli etmeye çalışarak, bu derdin şifası olduğunu söylemeye girişiyordu, ama suskun kaldığına memnun oldu. Rodrigues ile gizlice bakıştılar.

Amelia da suskundu, tam saati soracakken, Rodrigues alaycı bir havayla "Aferin, aferin, demek artık yetişkin olmayanları da baştan çıkartıyorsun,” dedi.

Amelia, ne dediğini hemen kavrayamadı ve Ginia, gözlerini yumacak zamanı ancak buldu. Gözlerini açtığında Amelia’nın tehditkâr sesini işitti: “Bu aptal kız ne anlattı sana?”

Ama Rodrigues ona acıyarak, "Bu sabah gelip beni uyandırdı ve senin hakkındaki haberleri benden almak istedi,” dedi.

“Hiç zaman yitirmemiş,” dedi Amelia.

Ginia o günlerde oldukça uysal davranmaya çalıştı, çünkü Guido’nun döneceğini umuyordu ve yeniden Rodrigues’i görmeye gitti. Bu kez stüdyoya uğramadı, çünkü o günün anısı onu ürkütüyordu ve Rodrigues uykucunun tekiydi ama öğlen yemek yediği lokantaya gitti, Guido da gelse orada yiyecekti. Tramvay yolunun üzerinde olduğu için bir dakikalığına oraya uğrayıp, hem biraz şakalaşıp hem de haber var mı, diye sordu. Amelia gibi davranarak onunla dalga geçiyordu. Ama Rodrigues onu anlamıştı ve artık ellerini uzatmıyordu. Pazar günü stüdyoya gidip Guido gelmeden, biraz ortalığı temizlemeye karar veren Ginia, bu konuda Guido ile anlaştı. “Biz frengililer," dedi Rodrigues, “hiçbir şeyden korkmayız.”

Amelia ise, artık oraya hiç uğramıyordu. Ginia cumartesi öğleden sonra onunla buluştu ve ona aşı yapan doktora giderken Amelia’ya eşlik etti. Kapının önünde bir süre kararsız dikildiler, sonunda Amelia şöyle dedi: “Çıkma sen, sende de bir şeyler bulur şimdi.” Sonra da merdivenleri aceleyle tırmanarak seslendi: “Hoşça kal Ginia.” O âna dek son derece neşeli olan Ginia, eve müthiş keyifsiz döndü. Bir gün sonra Guido’nun burada olacağı düşüncesi bile onu yeterince teselli etmiyordu.

Pazar günü de bir düş gibi geçti. Ginia, tüm öğleden sonrasını stüdyoda, süpürerek, silerek, fırçalayarak, ortalığı düzene sokarak geçirdi. Rodrigues, onun keyfini kaçırmaya yeltenmedi. Dağlar gibi birikmiş olan kâğıt ve kabukları atmasına yardım etti. Sonra kitapların tozu uçsun diye onları birbirine çarpıp, bir sandıkla kütüphane oluşturdular. Fırçaları yıkarlarken, Ginia bir anda çok mutlu olduğunu hissederek durdu: Terebentin kokusu ona Guido'yu anımsatmıştı, sanki hemen yanı başındaydı. Rodrigues bunu anlamadığı için kendi kendine gülümsedi.

"Şu domuz, ne şanslı," dedi Rodrigues. Ginia tam bu sırada temizliği bitirmiş, perdenin arkasından elinde havluyla çıkmaktaydı. "Ama daha fazlasını bekliyor."

Sonra sobanın yanında oturup çay içtiler ve kitapların altında buldukları Guido'nun kartelalarını gözden

geçil diler. Ginia biraz hayal kırıklığına uğradı çünkü resimlerde yalnızca peyzajlar ve yaşlı bir adamın başı vardı. "Dur, bekle," dedi Rodrigues, "Ben senin ne aradığım biliyorum."

Bir süre sonra kadın resimleri ortaya çıktı. Bunlar moda çizimlerine benziyordu. Ginia bunlara bakarken pek eğlendi, çünkü ne de olsa iki yıl öncenin modasıydı. Sonra çıplak kız çizimleri çıktı. Derken çıplak erkek çizimleri de görününce Ginia, duvara dayanmış olan Rodrigues bunları fark etmesin diye aceleyle çevirdi. Sonunda giyimli bir kız resmi buldu, bu kare yüzlü, köylü tipli, iri başlı ve iri omuzlu bir kızdı. "Kim bu?" diye sordu Ginia.

"Kız kardeşi olmalı," dedi Rodrigues.

"Luisa mı?"

"Bilmem."

Ginia o iri gözleri ve o ince dudakları inceledi. Hiç kimseye benzemiyordu. "Güzelmiş," dedi. "Siz ressamların hep çizdiği o uyuklar hava yok bunda."

"Sen onun için konuş," dedi Rodrigues. "Ben bu işe dahil değilim."

Ginia o denli mutluydu ki, Rodrigues bunu bilse, onu öpebilirdi. Oysa son derece hüzünlü, divana kıvrılmıştı ve pencerelerden hâlâ biraz ışık giriyor olmasa, oracıkta uyuyacaktı. Ginia, Guido'nun yanında olduğunu ve onu okşadığını hayal etti. Onu düşünebilmek için yumdu gözlerini.

"Ne güzel," dedi sonra yüksek sesle.

Sonra bir kez daha Rodrigues’e, sevgilisinin yarın saat kaçta geleceğini bilip bilmediğini sordu. Ama Rodrigues, Guido'nun belki de bisikletle geleceğini söyledi. Bunun üzerine Guido’nun köyünden söz açıldı. Rodrigues, oraları hiç görmemesine karşın, ona komik bir dille domuz ahırlarını, tavuk kümeslerini, şu mevsimde yolların ne halde olduğunu anlatmaya başladı. Ginia homurdanıp, ona kesmesini söyledi.

Rodrigues’le birlikte çıktılar evden ve delikanlı ona yere bir kül bile dökmeyeceğine söz verdi. “Bu gece bir bankta uyurum. Tamam mı?” dedi. Gülüşerek ana kapıdan çıktılar ve Ginia resimlerdeki kızları düşünerek, kendini zihnen onlarla karşılaştırarak tramvaya bindi. Tepeye çıkmaları sanki daha dünmüş gibi geliyordu, ama yarın Guido dönüyordu.

Ertesi sabah müthiş hüzünlü uyandı. Göz açıp kapayana dek öğlen oldu. Rodrigues’le anlaşmışlardı; Guido gelirse, kahvede buluşacaklardı. Ayaklarının ucuna basarak kahveye girdi ve vitrinden baktığında, onların tezgâhın önünde olduklarını gördü. Guido pardösüyle pek zayıf görünmüyordu, ayağını yerdeki demire dayamıştı. Ginia, yalnız başına olsa onu tanıyamayacağını düşündü. Pardösünün önü açıktı ve gri bir kravat görünmüyordu. Bu ona ait değildi oysa. Guido bu sivil giysilerle artık genç bir delikanlı gibi görünüyordu.

iki erkek gülüşerek konuşuyorlardı. Ginia şöyle düşündü: “Şimdi keşke Amelia da olsaydı. Onun yanına gider gibi yapardım." Kahveye girmekte kararsızlık çekerken, onun evini temizleyişi geldi aklına.

Guido onu gördüğünde, hâlâ kapının eşiğindeydi ve sanki rastlantıyla girmişçesine ona doğru yürüdü. Guido’ dan şu anda olduğu kadar hiç çekinmemişti. Girip çıkan insanların arasında Guido ona elini uzattı, ama bu arada yüzü hâlâ Rodrigues’e dönüktü, onunla konuşuyordu.

Birbirlerine neredeyse hiçbir şey söylemediler. Guido’nun ondan daha fazla acelesi vardı, çünkü birisi onu beklemekteydi. Gülümseyerek “İyi misin?” diye sorup kızı biraz yüreklendirdi ve kapının oradan seslendi “Hoşça kalın.”

Ginia bir sersem gibi gülümseyerek, tramvaya doğru yürüdü. O anda birisi onun kolunu tuttu ve bir ses, Guido’nun sesi kulağına “Ginetta!” deyiverdi.

Durdular, Ginia’nın gözünde yaşlar belirmişti. “Nereye gidiyordun?” diye sordu ona Guido. “Eve gidiyordum." "Benimle vedalaşmadan mı?” Guido koluyla yolunu kapattı ve o tanıdık bakışlarıyla baktı. “Ah Guido," dedi Ginia, “seni öyle bekledim ki.”

Hiç konuşmadan kaldırıma geri döndüler, sonra Guido, “Şimdi eve git ve

beni görmeye geldiğinde sakın ağlama," dedi.

"Bu akşam mı?"

"Bu akşam."

O akşam, Ginia evden çıkmadan, Guido için özel olarak yıkandı. Düşünürken bile, bacakları titriyordu. Merdivenleri bin bir korkuyla tırmandı. Kapıya geldiğinde içeriye kulak verdi. Işık yanıyordu ama ses işitilmiyordu. Bunun üzerine bir kez daha yaptığı gibi öksürdü...

XV

Kapıyı ona gülümseyerek Guido açtı ve dipten, “Kim o?’’ diyen bir kız sesi duyuldu. Guido ona elini uzattı ve girmesini söyledi.

Ölgün ışığın altında, perdenin önünde genç bir kız pardösüsünü giymekteydi. Şapkası yoktu ve ona sanki evin sahibesiymişçesine şöyle bir tepeden baktı.

“Bir meslektaşım,” dedi Guido. “Bu da yalnızca Ginia.

Öteki, dudaklarını ısırarak, pencereye doğru gitti ve karanlık penceredeki yansımasına baktı. Yürüyüşü Amelia’ya benziyordu. Ginia, bir ona, bir Guido’ya bakıyordu.

“Bu yüzden, Ginia,” dedi Guido.

Sonunda kız onu tepeden tırnağa bir kez daha süzdükten sonra çekip gitti. Kapıyı kapattı, koridorda uzaklaşan adım seslerini işittiler.

“Bu bir model,” dedi Guido.

O gece, yanan lambanın altında, divanda kaldılar ve Ginia artık saklanmaya çalışmadı. Sobayı yakınlarına çekmişlerdi, ama içerisi gene de çok soğuktu. Guido ona bir an bakıyor, sonra gene yorganın altına gizleniyorlardı. Her şeyden güzel olanı, ona sarılıp, bunun gerçekten aşk olduğunu düşünmekti. Guido çıplak olarak kalktı, şarap aldı ve soğuktan sakınarak yatağa döndü. Bardakları minik sobanın üstüne koyup ısıttılar ve sonunda Guido şarap kokmaya başladı, ama Ginia onun teninin sıcak kokusunu yeğliyordu. Guido'nun göğsünde kıvırcık tüyler vardı ve bunlar kızın yanağını gıdıklıyordu, yorganın altından çıktıkları anlarda, Ginia onun sarışınlığını kendininkiyle karşılaştırıp bundan utanıyor ama aynı zamanda da hoşlanıyordu. Guido’nun kulağına, ona bakmaktan korktuğunu söyleyince, Guido da o zaman bakmamasını fısıldadı.

Tam yorganın altında birbirlerine sarıldıklarında, Amelia’dan söz ettiler ve Ginia ona, bütün olanların suçlusunun bir kadın olduğunu anlattı. “Demek ki bunu hak etmiş,” dedi Guido. “Bu yapılacak şaka mı?"

“Nasıl şarap kokuyorsun,” dedi Ginia alçak sesle.

“Bu yatakta duyulabilecek en güzel kokudur," dedi Guido ama Ginia onun ağzını örttü.

Sonra ışığı söndürüp sustular. Ginia kararsızlık içersinde tavanı inceliyor ve pek çok şey geçiriyordu aklından. Guido ise, onun üstünde soluyordu. Pencerelerden, uzaktaki ışıklar görünüyordu. O şarap ve sıcak nefes kokusu ona Guido'nun köylerini düşündürüyordu. Sonra da Guido'nun gerçekten böyle zayıf bir bedeni beğenip beğenmediğini aklından geçiriyor, esmer ve güzel olan Amelia'yı yeğlemez miydi acaba, diye de düşünmeden edemiyordu. Guido hiç konuşmadan onu baştan aşağı öpmüştü.

Sonra Guido'nun uyuduğunu fark etti ve böyle sarmaş dolaş uyumanın olanaksız olduğunu anlayıp, yavaş yavaş çekilip, kendine serin bir köşe buldu. Ne var ki, bu kez de çıplak ve yalnız olduğunu düşünüp tedirgin oldu. Yeniden bir ürperme sardı bedenini ve çocukluğunda yıkandığı zamanlarda olduğu gibi bir keyifsizlik hissetti. Guido'nun kendisiyle neden seviştiğini merak edip, bir önceki günü, onu bekleyerek geçirdiği bütün günleri düşünürken, usulcacık, duyulmasın diye sessizce ağlamaya başladı.

Karanlıkta giyindiler ve Ginia aniden o modelin kim olduğunu soruverdi.

"Benim geri döndüğümü söyledikleri zavallı bir şeytan."

"Güzel mi," diye sordu Ginia.

"Sen görmedin mi?"

"iyi ama bu soğukta nasıl poz verilir ki?"

"Siz kızlar soğuğa pek aldırmazsınız," dedi Guido. "Siz çıplak durmak için yaratılmışsınız."

"Ben duramazdım."

"Bu akşam durdun ya."

Işığın altında, Guido ona gülümseyerek baktı. "Mutlu musun?" diye sordu. Yan yana divana oturdular ve Ginia, gözlerine bakmamak için başını onun omzuna yasladı. "Çok korkuyorum," dedi. "Ya beni sevmezsen?"

Sonra çay yaptılar, Guido oturup sigarasını içerken, kız odada gidip geliyordu. "Sanırım istediğini yapıyorum. Hatta bu akşam Rodrigues'i bile gezmeye yolladım."

"Neredeyse döner mi?"

"Ana giriş kapısının anahtarı yok onda. Ben gidip onu aşağıdan karşılayacağım."

Bunun üzerine ana kapıda birbirlerinden ayrıldılar, çünkü Ginia,

Rodrigues'le karşılaşmak istemiyordu. Tramvayda öylesine yorgundu ki, hiçbir şey düşüneme-den döndü evine.

Onun gerçek âşık yaşantısı şimdi başlıyordu, çünkü artık Guido ile birbirlerini çıplak gördüklerinden, ona her şey bambaşka görünüyordu. İşte şimdi evli gibiydiler ve yalnızken bile onun gözlerini, bakışlarını düşünerek yalnızlığını hissetmiyordu. "Demek ki evlenmek bu oluyor." Acaba annesi de onlar gibi yapmış mıydı, bilemiyordu ama ona bu dünyada başka hiç kimse bu cesareti gösterememiştir gibi geliyordu. Hiçbir kadın, hiçbir kız, hiçbir erkeği, onun Guido'yu gördüğü gibi görmemişti, ona göre. Böyle bir şey iki kez yaşanamazdı.

Ama Ginia aptal değildi ve herkesin böyle sandığını biliyordu. Kendini öldürmeye karar verdiği zaman Rosa da aynen böyle hissetmişti. Aradaki fark şuydu ki, Rosa, kırlarda sevişiyordu ve Guido ile çene çalmanın, onunla birlikte olmanın ne denli hoş olduğunu bilemezdi.

Kaldı ki, Guido ile kırlarda sevişmek de keyifli olurdu. Ginia bunu hep düşünürdü. Onların hiçbir şey yapmasına izin vermeyen kara ve soğuğa lanet ediyordu, hazdan sarhoş bir şekilde, gelecek yaza tepeye çıkacaklarını, geceleri gezeceklerini, pencereleri ardına kadar açacaklarını hayal ediyordu. Guido ona şöyle demişti: "Sen beni bir de kırlarda gör. Ben ancak o zaman resim yaparım. Hiçbir kız, bir tepe kadar güzel olamaz." Ginia, Guido'nun bir model kullanmamasından memnundu ve Guido, şimdi bir odanın dört duvarına asılacak bir tablo yapmayı hayal ediyordu; bu duvarda bir çatlak gibi duracak, her yanda tepeler ve gökyüzü görünecekti. Asker olduğundan beri bunu düşünüyordu ve şimdi bütün gün kâğıt şeritler hazırlıyor, deneme şeklinde boyuyordu bunları. Bir gün Ginia'ya, "Seni, daha portreni yapacak kadar iyi tanımıyorum. Bekleyelim," demişti.

Rodrigues neredeyse hiç görünmez olmuştu, çünkü Ginia stüdyoya yemekten önce geliyordu ve o, bu saatte kahvede bulunuyordu. Guido'yla birlikte olmak için geceleri bambaşka insanlar geliyordu -bunların arasında kadınlar da vardı- çünkü Ginia bir kez kırmızı ruj izi olan bir izmarit görmüştü ve ona yaranmak için, bu insanlar varken onu rahatsız etmekten çekindiğini söylemişti. Guido'ya yalnız olduğunda ve onu görmek istediğinde, kapıyı açık bırakmasını önerdi. "Bana kalsa, ben hep gelirim, Guido," dedi ona, "ama senin de kendine ait bir yaşantın olduğunu anlıyorum. İstiyorum ki, görüştüğümüzde yalnız olalım ve sen beni asla sevimsiz bulma," Bu tür şeyler söylemek, Ginia'ya ona sarılmak kadar mutluluk veriyordu. Ama gelip de kapıyı kapalı bulduğu ilk kez, bunu söylediğine pişman olarak kapıyı çaldı, ne var ki yüreği ağzına gelmişti.

Amelia bazen yemekten sonra ona uğruyor ve sıkkın yüzü, baygın gözleriyle oturuyordu. Hemen çıkıyorlardı, çünkü Ginia ona divana yerleşme fırsatını vermek istemiyordu ve sokaklarda dolaşıyorlardı. Amelia hiç çekinmeden bir bara girip kahve içiyor, rujunun lekesini bir fincana bırakıyordu. Solgun görünmemek için fazlasıyla boyanıyordu. Ginia, bu şekilde fincanlardan mikrop bulaştırabileceğini söylediğinde ona şöyle dedi: "Yıkasınlar.” Ve omuz silkti. “Ne sanıyorsun? Dünya benim gibi insanlarla dolu. Aramızdaki tek fark, onların bunu bilmemesi.”

“Ama daha iyisin,” dedi Ginia. “Sesin daha berraklaştı.”

"Sana öyle mi geliyor?”

Bundan başka bir şey konuşmuyorlardı ve Ginia, soracak pek çok şeyi olmasına karşın sormaya cesaret edemiyordu.

Bir kez Rodrigues’ten söz edecek olduysa da Amelia, yüzünü buruşturarak, “Boşver o ikisini,” dedi.

Ama bir akşam onun evine gelip, “Bu akşam Guido'ya gidiyor musun?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Ginia, “herhalde başkaları vardır.”

“Yani sen gidip onu rahatsız etmemek gibi bir ödün mü veriyorsun? Aptal, sen hiç adam olmayacaksın.”

Ginia, giderlerken, Amelia’nın Rodrigues ile kavga ettiğini düşünüyordu.

“O hep aynı pislik,” dedi Amelia. “Sana o mu söyledi? Onun hayatını kurtardığımı düşünecek olursan...”

“Hayır. O, bunun o doktorla sevişmek için bulduğun bir bahane olduğunu söylüyor.”

Amelia, tehditkâr bir biçimde gülmeye başladı. Ana kapıya geldiklerinde Ginia yukarıdaki pencerenin aydınlık olduğunu gördü, o âna kadar, Guido’nun çıkmış olabileceğini umut etmişti. “Burada hiç kimse yok,” dedi gene de. “Gitmeyelim.” Ne var ki, Amelia gayet kararlı, girdi içeriye.

Guido ve Rodrigues şöminede ateş yakıyorlardı. Önce Amelia girdi, Ginia, gülümsemeye çalışarak onu izledi. “Kimi görüyorum,” dedi Guido.

XVI

Ginia, "Rahatsız ediyor muyuz,” diye sorunca, Guido ona öyle gülünç bir bakışla baktı ki, kız ne yapacağını bilemedi. Şöminenin yanında bir yığın tahta vardı. Bu arada Amelia, divana gidip yerleşti ve içerisinin pek soğuk olduğunu sakince söyledi. "Bu insanın kanma bağlı,” diye homurdandı şöminenin yanındaki Rodrigues.

Ginia, ateş bile yaktıklarına göre, bu akşam kim bilir kimi bekliyorlar, diye düşünmeden edemedi. Daha dün, bu tahtalar yoktu. Bir an hiç kimse konuşmadı ve Ginia, Amelia’nın yüzsüzlüğünden utanıyordu. Tahtalar tutuşunca, Guido, dönmeden, Rodrigues’e, “Başardık,” dedi. Amelia, sersemin teki gibi gülmeye başladı, Rodrigues de şöyle bir yüzünü buruşturdu. Sonra Guido kalkıp ışığı söndürdü. Oda dans eden gölgelerle dolu, bambaşka bir yer oldu.

"Bizler hep kimsek, oyuz,” dedi Amelia divandan. “Ne güzel burası.”

"Bir kestanemiz eksik,” dedi Guido. “Şarabımız var.”

Bunun üzerine Ginia, mutlulukla şapkasını çıkarttı ve herkese, köşedeki ihtiyar kadının kestane kebap sattığını söyledi.

“Bu iş Rodrigues’e düşer,” dedi Amelia.

Ama Ginia, onlara kaba davranılmadığı için öylesine

mutluydu ki, merdivenlerden aşağı koşuverdi. Soğukta bir süre dolaştı, çünkü ihtiyar kadın ortalıkta görünmüyordu, bu sırada, Amelia’nın hiç kimse için böyle bir şey yapmayacağını düşündü. Eve girdiğinde nefes nefeseydi. Dans eden odanın dibinde Rodrigues’in, bir zamanlar yaptığı gibi Amelia’nın ayaklarının ucuna kıvrıldığını gördü. Guido ayakta, kızıl gölgede durmuş, konuşup sigara tüttürüyordu.

Bardakları çoktan doldurmuş, tablolar hakkında çene çalıyorlardı. Guido, çizmek istediği tepeyi anlatıyor, bunu poposunu güneşe verip uzanmış bir kadın gibi resmetmeyi, kadınların tatlılığını ve doğallığını yansıtmayı düşündüğünü anlatıyordu. Rodrigues, “Bu yapıldı. Değiştir. Çoktan yapıldı,” dedi.

Bunun üzerine, bu resmin gerçekten yapılıp yapılmadığını tartışırlarken, kestaneleri yiyip kabuklarını şömineye atıyorlardı. Amelia ise, kabukları yere atıyordu. Guido bir anda, “İyi ama hiç kimse bu ikisini aynı resimde yapmadı,”

dedi. “Ben bir kadın alıyorum ve onu duru bir gökyüzü altında bir tepe gibi seriyorum yere.”

“Sembolik resim. O zaman kadını çiz, tepeyi değil,” dedi Rodrigues öfkeyle.

Ginia hemen farkına varmadı ama gördü ki, Amelia, Guido’ya poz vermeyi öneriyor ve Guido da buna hayır demiyordu.

“Bu soğukta mı,” diye sordu Ginia.

Ona yanıt vermediler bile ve böyle bir durumda, ışıktan ve sobanın ısısından yararlanabilmek için divanı nereye koyabileceklerini tartıştılar.

"İyi ama, Amelia hasta,” dedi Ginia.

“Ne olmuş yani,” diye çıkıştı Amelia. “Benim işim kımıldamadan durmak.”

“Bu ahlaki bir tablo olacak," dedi Rodrigues. “Dünyanın en ahlaki tablosu."

Gülüştüler, şuradan buradan söyleştiler ve Amelia, tedbiri elden bırakmamak için içki içmezken, sonunda bir bardak şarap istedi ve sonra bunu su ve sabunla yıkamanın mikrobu öldürmek için yeterli olacağını söyledi. Evde de böyle yaptığını anlattı ve Guido’ya o doktorun tedavisinden söz etti, iğneler hakkında şakalaştı ve Amelia, sonunda merak etmemesini çünkü cildinin sağlıklı olduğunu söyledi. Ginia öcünü almak için göğsündeki iltihabın geçip geçmediğini sorunca Amelia öfkelendi ve göğüslerinin, onunkilerden güzel olduğunu söyledi. Guido da, “Görelim öyleyse,” dedi. Herkes gülüşerek birbirne baktı. Amelia, bluzunun düğmelerini çözdü, sutyenini çıkarttı ve iki elinin arasında tutarak memelerini gösterdi. Işığı yakmışlardı ve Ginia ona kaçamak gözlerle bakarken, Amelia’nın gözlerinde takıldı kaldı, öyle zafer dolu, fesat bakışları vardı ki...

"Şimdi seninkileri görelim,” dedi Rodrigues.

Ama Ginia umutsuzca başını salladı ve Guido’nun karşısında bakışlarını yere eğdi. Uzun bir dakika geçti ve Guido hiç konuşmadı.

“Haydi,” dedi Rodrigues, “seninkilere de kadeh kaldıralım.”

Guido hâlâ susuyordu. Ginia aniden şömineye döndü ve ona, “Aptal,” dediklerini işitti.

Böylece ertesi gün Ginia atölyeye giderken, Amelia'nın çıplak olarak Guido’nun yanında olduğunu biliyordu. Bazı anlarda öleceğini hissediyordu. Sürekli, Amelia’ yı inceleyen Guido’nun bakışları geliyordu aklına. Tek umudu Rodrigues’in de orada olmasıydı.

Öğleden sonra, bir fatura götürmek için çıktı. Hemen stüdyoya koştu ve

kapıyı kapalı buldu. Kulak kabarttıysa da içeriden hiç ses gelmedi. Merdivenleri inerken daha sakindi.

Saat yedide hepsinin kahvede olduğunu gördü. Guido kravatını takmıştı ve pek yakışıklıydı. Amelia ise sigara içerek onları dinliyordu. Ona sanki bir çocukmuş gibi, "Otur," dediler. Geçmiş zamanlardan söz ediyorlar, Amelia, onlara kendi ressamlarını anlatıyordu.

"Ya sen bize ne anlatacaksın," dedi Rodrigues, Ginia'nın kulağına eğilerek.

Ginia, hiç kımıldamadan, "Uslu dur," dedi ona.

Sonra bir süre kemerlerin altında yürüdüler ve ayrılırlarken Guido'ya yemekten sonra görüşebilir miyiz, diye sordu. "Rodrigues var," dedi Guido. Bunun üzerine Ginia, ona umutsuzca baktı. Dışarıda buluşmak üzere sözleştiler.

O akşam kar yağıyordu ve Guido, bir punç içmek için kahveye girmeyi önerdi. Onu tezgâha aldılar. Üşümüş olan Ginia, ona Amelia'nın bu soğukta nasıl poz verdiğini sordu. "Şömine ısıtıyor," dedi Guido, "Hem o alışkın."

"Ben dayanamazdım," dedi Ginia.

"Kim senin dayanmanı istiyor ki?"

"Ah Guido, neden böyle davranıyorsun bana? Bunu Amelia, hasta olduğu için söylemiştim."

Bir süre sonra çıktılar, Guido kızı, kolundan tutuyordu. Kar, ağızlarına, gözlerine doluyordu. "Dinle," dedi Guido, "Biliyorum, bazı şeyler yapıyormuşsunuz. Bunda bir kötülük yok. Bütün kızlar öpüşmeyi sever. Yani keyfine bak."

"Ama Rodrigues mi..." dedi Ginia.

"Hayır, siz hepiniz aynısınızdır. Eğer poz vermek istediğin Rodrigues ise, haydi, yarın gel. Ben sana bütün gün ne yaptığını sormuyorum."

"Ama ben Rodrigues'e poz vermek istemiyorum ki."

Kapıda böylece ayrıldılar ve Ginia eve kar altında döndü. Sadaka isteyen ve bundan başka hiçbir şey düşünmeyen dilencileri kıskandı.

Ertesi gün saat onda stüdyoya damladı. Kapıda Guido'ya işten ayrıldığını bildirdi.

"Gelen Ginia imiş," diye seslendi Guido içeriye doğru.

Dışarıda, damların üstünde kar görünüyordu. Çıplak Amelia, yanan

şöminenin yanma konmuş olan divana oturmuştu, omuzlarını büzerek, kapıyı kapatmaları için yalvardı.

"Demek bizi görmeye gelmek istedin," dedi Guido şövalesine dönerek. "Kimi kıskanıyorsun?"

Ginia, suratını asarak ateşin yanma sokuldu. Ne Amelia'ya baktı ne de Guido'nun yanına gitti. Guido gelip, ateşe biraz daha tahta attı, soğukta durmak gerçekten bir işkence olmalıydı. Yanından geçerken Ginia' nın ensesine şöyle bir vurdu ve Ginia başını sallarken, alev tutarmış gibi Amelia'nın dizini okşadı. Amelia, yan yatmış, kalçasını ateşe vermişti, Guido'nun pencere yanma dönmesini bekledi ve boğuk sesiyle fısıldadı: "Beni görmeye mi geldin?"

"Rodrigues çıktı mı," diye sordu ona Ginia.

Guido pencerenin yanından yüksek sesle, "Dizini biraz kaldır," dedi.

Bunun üzerine Ginia biraz cesaret etti ve dönüp kıskanarak Amelia'ya baktı ve ateşin yanında durmak çok sıcak geldiğinden, o köşeden uzaklaştı. Guido, şövalesinden arada bir bakıyor, ikisini birden süzüp gözlerini kâğıdına çeviriyordu.

Sonunda, "Giyinebilirsin, bitirdim," dedi. Amelia, oturdu ve pardösüsünü omuzlarına çekti. "Oldu," dedi gülerek Ginia'ya. Ginia, yavaş yavaş, şövalenin yanma gitti. Uzun bir şerit üzerine, Guido kömürle Amelia'nın bedeninin profilini çizmişti. Bunlar çok basit, bazı noktalarda birbiri içine girmiş çizgilerdi. Sanki Amelia bir su olmuştu ve kâğıdın üzerinden akmıştı. "Hoşuna gitti mi?" dedi Guido. Ginia, başıyla evet derken, Amelia'yı tanımaya çalışıyordu. Guido ona gülüyordu.

Bunun üzerine, Ginia, yüreği ağzında şöyle dedi:

"Beni de çiz."

Guido gözlerini ona çevirdi, "Poz mu vermek istiyorsun?" diye sordu.

"Soyunmak mı?"

Ginia, Amelia'ya doğru baktı ve "Evet," dedi.

"Duydun mu? Ginia, çıplak poz vermek istiyor," dedi Guido yüksek sesle.

Amelia, buna gülerek yanıt verdi. Divandan indi, pardösüsüne sarınarak, perdeye doğru koştu. "Orada ateşin yanında soyun, ben giyiniyorum," dedi.

Ginia bir kez daha damlardaki kara baktı ve kekeledi. "Buna mecbur muyum?"

“Haydi,” dedi Guido, “birbirimizi tanıyoruz.”

Bunun üzerine Ginia, ateşin yanında yavaş yavaş soyundu, yüreğini saran öfke nedeniyle tir tir titriyordu, bir yandan da içeriye giyinmeye giden Amelia, onu görmüyor diye seviniyordu. Guido şövalesindeki kâğıdı çıkarttı ve bir başkasını taktı. Ginia, giysilerini parça parça divanın üstüne koyuyordu. Guido, gelip ateşi canlandırdı. “Çabuk ol,” dedi. “Yoksa, çok odunum gider. Cesaret,” diye bağırdı perdenin arkasından.

Ginia, çıplak kalınca Guido, onu gülümsemeden, bakışlarıyla tepeden tırnağa süzdü. Sonra elinden tuttu ve yere bir battaniye attı. “Bunun üzerinde dur ve ateşe doğru bak,” dedi. “Seni ayakta çizeceğim.”

Ginia ateşe dikili gözleriyle, acaba Amelia, perdenin arkasından çıkmış mıdır, diye merak ediyordu. Ateşin tenini yaktığını ve acıttığını hissetti. Bunun üzerine boynunu kımıldatmadan, damdaki kara bakmaya başladı.

“Kendini ellerinle örtme. Balkonun kenarına tutunuyormuşsun gibi, kaldır onları,” dedi Guido’nun sesi.

XVII

Ginia, gülümseyerek, alevleri seyrediyordu. Sırtından aşağı bir ürperti hissetti. Amelia'nın hafif adımlarını işitti ve onun, kemerini düzelterek pencerenin, Guido'nun yanma geldiğini gördü. Bakmadan gülümsedi ona.

Sonra divanın yanında bir adım sesi daha işitti. Kolunu indirmek üzereyken, "Doğru dur," dedi Guido.

"Ne kadar bitkinsin," dedi Amelia. "Düşünme bir şey."

Ginia, o anda her şeyi anladı ve o kadar korktu ki, arkasını bile dönemedi. Bütün o süre boyunca Rodrigues perdenin arkasmdaydı ve şimdi odanın ortasına gelmiş, ona bakıyordu. Sanki nefesini bile duyar gibiydi.

Kendini bir aptal gibi hissederek, alevlere dikti gözünü ve iliklerine dek titredi. Ama gene de arkasını dönemedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Elini tek kımıldatan Gui-do'ydu. "Üşüyorum," diye kekeledi Ginia, yavaşça.

"Dön, ceketini al ve ört kendini," dedi sonunda Guido.

"Zavallıcık," dedi Amelia.

Ginia, aniden döndü ve ağzı bir karış açık duran Rodrigues'i gördü, elbiselerini aldı ve örtündü. Rodrigues, bir dizini divana dayamış, öne eğilmişti, bir balık gibi, "Oh!" dedi ve dudaklarını büktü. "Hiç de fena değil, ' dedi, her zamanki sesiyle.

Hepsi güler ve onu teselli etmeye çalışırlarken, Ginia, çıplak ayakla perdeye doğru koştu ve çaresizce giyindi. Hiç kimse yanına gitmedi. Ginia iç çamaşırını çekiştirerek, elinden geldiğince çabuk giyindi. Sonra ayakta, karanlıkta öylece durdu ve dağınık yatağa tiksintiyle baktı. Dışarıda hepsi susmuştu.

"Ginia," dedi, Amelia, perdenin yanma gelerek. "Girebilir miyim?"

Ginia, perdeyi açtı ve yanıt vermedi.

"Rahat bırak onu," dedi Guido'nun sesi. "O, aptalın teki."

Bunun üzerine Ginia perdeye tutunup sessizce ağlamaya başladı. Guido'nun uyuduğu gece olduğu gibi müthiş içli ağlıyordu. Sanki Guido ile ağlamaktan

başka bir şey yapmamış gibi geliyordu ona. Ve arada bir durup "Ama neden çekip gitmiyorlar?” diye soruyordu kendi kendine. Ayakkabıları ve çorapları, divanın yanında kalmıştı.

Bir süredir ağlıyor ve kendini bir şaşkın gibi hissediyordu ki perde hızla açıldı ve Rodrigues ona ayakkabılarını uzattı. Ginia bir şey demeden bunları aldı ve o arada onun yüzünü ve odayı gördü.

O anda bir aptallık yapmış olduğunu anladı ve öylesine korkmuştu ki, artık ona gülemiyorlardı bile. Rodrigues’in perdenin arkasında dikildiğini hissetti.

Bunun üzerine Guido’nun yanma gelip onu aşağılayacağını düşündü ve delicesine korktu. “Guido köylünün biri ve bana kaba davranacak. Gülünecek bir şey yapmadım ki!” diye düşündü. Sonra çoraplarını ve ayakkabılarını giydi.

Dışarı çıktığında Rodrigues’e bakmadı. Hiç kimseye bakmadı. Şövalenin arkasındaki Guido’nun başı ve damlardaki kar gözüne ilişti. Amelia, divandan gülerek kalktı. Ginia, divandan pardösüsünü çekip aldı, öteki eliyle de şapkasını yakaladı ve kapıyı açıp kaçtı.

Karın ortasında yalnız kaldığında, hâlâ çıplakmış gibi hissetti kendini. Yollar bomboştu ve nereye gideceğini bilemiyordu. Yukarıdakiler onu o kadar az umursuyorlardı ki, o saatte orada görünce şaşırmamışlardı bile. O umut ettiği yazın hiç gelmeyeceğini düşünerek eğleniyordu, oysa şimdi yalnızdı, artık hiç kimseyle konuşmayacak, bütün gün çalışacaktı, böylece Bayan Bice mutlu olacaktı. Bir anda fark etti ki, bu işte en az suçu olan Rodrigues’ti, çünkü o, öğleye kadar uyurdu ve ötekiler onu uyandırmışlardı, tabii o da bakmıştı. "Ben de Amelia gibi olsaydım, şaşırtırdım onları. Oysa, ben ağladım,” diye düşünüyordu. Bunu düşünmek bile gözyaşlarının yeniden akmasına neden oluyordu.

Ama Ginia gerçekten umutsuzluğa kapılmıyordu. Aptalca davrandığını anlıyordu. Sabah boyunca kendini öldürmeyi düşündü ya da en azından, zatürreeye yakalanmış olmayı diledi. Böylece bu, onların suçu olurdu, onlar da üzülürlerdi. Ama kendini öldürmenin bir anlamı yoktu. Bir kadın gibi davranmayı kendi istemişti, ama başaramamıştı. Sanki lüks bir mağazaya girebilmek için intihar etmeye benzerdi bu. İnsan aptal olduğunu hissedince eve döner. “Ben zavallı bir garibim,” diye düşünerek duvarın dibinden yürüyordu.

O öğleden sonra Bayan Bice onu görür görmez. “Siz kızlar nasıl bir yaşam sürdürüyorsunuz? Sanki gebeymiş gibi bir suratın var,” diye bağırınca hoşuna gitti. Ona, sabah ateşinin yükseldiğini söyledi ve acı çektiğinin yüzünden belli olduğuna sevindi. Ama eve dönerken merdivenlerde biraz allık sürdü, çünkü

Severino’dan utanıyordu.

O akşam, Rosa’yı bekledi, Amelia’yı bekledi, hatta Rodrigues’i bile bekledi. Kim gelirse gelsin, kapıyı yüzüne kapatacaktı. Hiç kimseler gelmedi. Severino, onu kızdırmak için, masanın üstüne bir çift çorap fırlatarak, onu yalınayak mı gezdirmek istediğini sordu. "Seninle evlenen karga açıkta kalır,” diyordu. “Annem olsa, görürdün sen.’ Ginia, gülerek, kıpkırmızı gözlerle evlenmektense, kendini öldürmeyi yeğleyeceğini söyledi. O akşam tabakları da yıkamadı. Bunun yerine kapının dışını dinledi. Sonra mutfakta gezindi, ama karlı damlan görmemek için pencereye yaklaşmadı. Severino’nun bir cebinde sigara buldu ve birini içmeye başladı. Bunu becerdiğini fark edince, ateşi varmış gibi kendini divana attı ve yarından itibaren sigara içmeye karar verdi.

O günlerde hiçbir şeye yetişme telaşının olmaması Ginia’yı öfkelendiriyordu, çünkü artık işleri çabucak halletmeye alışmıştı ve geriye, düşünecek çok zaman kalıyordu. Sigara içmek yetmiyordu, birinin bunu görmesini çok istiyordu ve şimdi Rosa bile onu aramaz olmuştu. Akşamları Severino çıktıktan sonra kalan zaman çok zor geçiyordu. Ginia, birilerini bekliyor, bekliyor, çıkmaya bir türlü karar veremiyordu. Bir kez, yatağa girmek için soyunurken okşamaya benzer bir ürperti hissetti ve bunun üzerine aynanın karşısına geçti, kendine hiç çekinmeden bakmaya başladı. Kolunu başının üzerine kaldırdı, yavaş yavaş dönerek, yüreği ağzında kendini seyretti. “İşte, şimdi Guido içeriye girse, ne derdi acaba?” diye düşünüyordu. Ama biliyordu ki, Guido onu düşünmüyordu bile... “Birbirimize veda bile etmedik,” diye mırıldanıp çırılçıplak ağlamamak için yatağa koştu.

Bazı anlar, sokakta, Ginia birdenbire duruyordu, çünkü birdenbire yaz akşamlarının kokusunu duyar gibi oluyordu; çınarların gölgesi, renkleri, sesler gözünün önünden gitmiyordu. Bunu çamurun ve karın ortasında düşünüyor, köşelerde durup o günleri özlüyordu. “Gelecek elbette, mevsimlerin sonu gelmedi ya," diye düşünüyordu ama şimdi yapayalnızken bu ona pek uzak görünüyordu. “Yaşlının tekiyim. İşte o kadar. Güzel ne varsa bitti.”

Ve bir akşam aceleyle eve dönerken, ana kapıda

Amelia ile rastlaştı. Bu sevimsiz bir karşılaşma oldu ve selâmlaşmadılar, ama Ginia gene de durdu. Amelia, tüllü şapkası başında, gezinerek bekliyordu orada. “Ne yapıyorsun?" “Rosa’yı bekliyorum,” dedi Amelia, sesi iyice boğuk ve birbirlerine baktılar. Bunun üzerine Ginia şöyle bir yüzünü buruşturdu ve merdivenlerden yukarı koştu.

“Neyin var bu akşam,” dedi Severino, yemek yerlerken.

Yalnız kaldığında, Ginia gerçekten umutsuzluğa kapılmaya başladı. Artık ağlamıyordu bile. Deli gibi odanın içinde dönüp duruyordu. Sonra kendini divana attı.

Tam o akşam, Amelia çıkageldi. Ginia, kapıyı açtığında gözlerine inanamadı. Ama Amelia, her zamanki gibi içeriye girdi, Severino var mı, diye sordu ve gidip divana oturdu.

Ginia sigara içmeyi unuttu. Yavaş yavaş neler yaptıklarından söz ettiler, aslında laf olsun diye konuşuyorlardı. Amelia şapkasını çıkartmış, bacak bacak üstüne atmıştı; Ginia ise masaya dayanmış, alçaltılmış lambanın altında onun yüzünü bile görmüyordu. Soğuktan söz ettiler ve Amelia şöyle dedi:

"Bu sabah ne üşüdüm bir bilsen.”

“Hâlâ tedavide misin,” diye sordu Ginia,

“Neden? Değişmiş miyim?”

“Bilmem,” dedi Ginia.

Amelia sigara içmek istedi. Paket masanın üzerinde duruyordu. “Ben de sigara içiyorum,” dedi Ginia.

Sigaralarını yakarlarken, Amelia şöyle dedi: “Öfken geçti mi?”

Bunun üzerine Ginia kıpkırmızı oldu ve onu yanıtlamadı. Amelia sigarasına bakıp, “Öyle sanıyordum,” dedi.

"Oradan mı geliyorsun,” diye geveledi Ginia.

“Bunun önemi yok,” dedi Amelia, ayağa kalkarak. "Sinemaya gidelim mi?”

Sigaralarını bitirirlerken, Amelia gülerek, “Rodri-gues’i çok etkiledin. Senden hoşlanıyor muyum, diye merak ediyordu. Şimdi de Guido onu kıskanıyor," dedi. Ginia, gülümsemeye çalışırken, sözünü sürdürdü: “Bu bahara iyileşmiş olacağım için seviniyorum. Senin o doktor diyor ki, tedaviye tam zamanında başlamış. Baksana Ginia, sinemada hiç güzel film yok.”

“Sen nereye istersen oraya gidelim," dedi Ginia. “Sen götür beni.”